

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ИСТИНА ИЛИ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

Част 2 от „Уиспъринг Спрингс“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2005

chitanka.info

*На скъпия ми брат Джеймс Касъл с много любов.
Благодаря за помощта.*

1.

Мразеше случаи, които приключваха по начина, по който щеше да свърши този. Итън Труакс затвори папката и сложи ръце на малката кръгла масичка. Загледа се в мъжа, седнал насреща му на прекалено малкия стол в хотелската стая.

— Сигурен ли си, че тези цифри са верни? — попита той с безизразен глас.

— Напълно. — Декстър Мороу се усмихна с уверения вид на съветник по инвестициите. Той не можа да скрие пресметливия израз в очите му. — Взех ги направо от личния лаптоп на Катрин снощи, след като си легна.

— Беше ми споменал, че си близък с шефката.

Мороу се захили. Подобен чисто мъжки смях човек може да чуе в съблекарните или в баровете.

— *Много близки.* От личен опит мога да те уверя, че и в леглото е почти толкова добра, колкото и в ръководенето на собствената ѝ компания.

Итън успя да запази лицето си безизразно, но не му беше лесно. Задачата му бе да свърши работа за клиентката си, а не да защитава честта ѝ.

Навън жаркото слънце на Аризона грееше над настланата със сини плочки градина и басейна на хотела. Но тук, вътре, във въздуха се усещаше хлад и той не идваше от климатика.

Мороу небрежно повдигна единия си крак и опря глезен върху коляното на другия. По яката на скъпото му кремаво поло имаше тънко черно ръбче. Блузата си подходеше с марковите панталони и кожените мокасини, европейско производство. На китката му проблясваше златен швейцарски часовник.

Декстър Мороу бе преуспял. Работеше в луксозен офис, играеше голф през седмицата и забавляваше клиентите си в скъпи места като кънтри клуба „Дезърт Вю“. Бе сред богатшите в Уиспъринг Спрингс.

А Итън щеше да му отнеме всичко това.

— Добре — тихо каза Итън, напрегнат и готов за развързката. —
Значи сделката е готова.

Мороу погледна към алуминиевото куфарче, което стоеше на пода до стола на Итън.

— Донесе ли парите?

— Дребни банкноти, както се разбрахме. — Итън се наведе, хвана дръжката на куфарчето и го плъзна по килима към Мороу.

Във века, когато парите можеха да се пренасят по цял свят само за миг посредством компютрите, сумите в брой в куфарче все още бяха предпочитаният метод на трансфер за онези, които не искаха да оставят електронни следи за федералните власти или за Комисията по ценни книжа и валутни операции.

Мороу вдигна куфарчето и го сложи на масата. Итън знаеше, че онзи се преструва на спокоен, но не му се удаваше особено. Пръстите му леко трепереха, когато отключи куфарчето. Определено се вълнуваше.

Мороу вдигна капака и огледа прилежно стегнатите пачки банкноти. От него се излъчваше някакво трескаво вълнение, което при друг човек би могло да бъде приписано на извратена страст.

— Искаш ли да ги преброиш? — попита го тихо Итън.

— Би ми отнело прекалено много време. Трябва да се връщам в офиса. Не бих искал някой да започне да задава разни въпроси. — Той бръкна в куфарчето. — Просто ще проверя една пачка наслуки.

Итън стана и леко се отдалечи от масата. Никога не се знаеше как ще реагира човек, когато разбере, че са го притиснали до стената.

Мороу прелисти набързо пачка празни бели хартийки, които бяха скрити под единствената истинска банкнота от двадесет долара. За момент сякаш не можа да осъзнае какво е станало. После разбра. Загорялото му лице стана пурпурночервено. Извърна се бързо и погледна Итън в очите.

— Какво, по дяволите, става тук? — изрева той.

Вратата на банята се отвори. Оттам излезе Катрин Комптън.

— Тъкмо се канех да те попитам същото, Декс — каза тя. Равният ѝ глас прикриваше сдържания ѝ гняв. Красивото ѝ лице бе напрегнато. — Но това би било само загуба на време, нали така? Вече знам отговора. Ти току-що се опита да продадеш тези поверителни тръжни оценки на господин Труакс.

Нещо подобно на страх за миг премина по лицето на мъжа.

— Той каза, че името му е Уилямс.

— Казвам се Труакс — обади се Итън. — Итън Труакс от „Труакс Инвестигейшънс“.

Мороу сви и разпусна юмруци до тялото си. Изглежда, му бе трудно да свърже фактите.

— Частен детектив?

— Да — потвърди Итън.

Бе леко изненадан от смаяното изражение на мъжа. Този човек бе замесен в цяла поредица измами като настоящата. Можеше да се предположи, че е свикнал нещата да се обърват понякога. И без това тук нямаше никаква реална опасност и той сигурно го знаеше. Работодателите много рядко решаваха да подведат някого под съдебна отговорност в подобна ситуация. Не искаха да предизвикват лоши отзиви за компаниите си.

— Наех Итън миналата седмица, когато започнах да се съмнявам в теб, Декс — обясни Катрин.

Мороу вдигна ръце пред себе си в умолителен жест.

— Скъпа, ти не разбираш.

— За съжаление много добре разбирам — каза тя. — Всичко ми е ясно. Ти определено ме бе заблудил за известно време — но край.

Мъжът хвърли поглед към Итън. Лицето му бе потъмняло от гняв. После отново се обърна към Катрин.

— Разбрала си всичко напълно погрешно. Правиш голяма грешка...

— Не — прекъсна го Катрин.

— Чуй ме. Знаех, че отнякъде изтича информация, и ми беше ясно, че е някой много близко до теб. Опитвах се да разбера кой е мръсникът, който те използва.

— Ти си този мръсник — изтъкна Катрин.

— Не е вярно. Аз те обичам. Опитвах се да те предпазя. Когато Труакс пусна слух, за да ме осведоми, че има кой да купи тези тръжни оценки, реших, че най-сетне ще мога да разбера кой стои зад изтичането на вътрешна информация. Тук съм, защото исках да го вкарам в капан и да го принудя да ми даде информация. Само го залъгнах.

— Не се тревожи — каза Катрин. — Няма да подам оплакване в полицията. Едно съдебно дело би навредило на компанията. В „Комптън Инвестмънтс“ много държим на доверието и на дългосрочните делови отношения. — Тя се усмихна измъчено. — Но пък ти вече знаеш това, нали, Декс? В крайна сметка работиш за мен близо година.

— Катрин, всичко си разбрала погрешно.

— Сега можеш да си вървиш — отсече тя. — В офиса ще те посрещне човек от охраната. Ще остане с теб, докато опразниш бюрото си, после ще ти вземе ключовете и ще те ескортира извън сградата. Знаеш каква е процедурата. В такива ситуации се постъпва стандартно. На никого няма да кажем защо си бил освободен от работа. Сигурна съм, че всички в компанията знаят за нашата връзка. Ще предположат, че сме прекратили отношенията си. Когато се случват подобни неща, винаги служителят с по-нисък ранг във фирмата напуска, нали така?

— Катрин, не можеш да постъпваш така с нас.

— Не става дума за нас. А за теб. И като споменах ключове, искам си обратно онзи за моето жилище, който ти дадох преди няколко месеца. Няма да ти трябва повече. — Тя протегна ръка с дланта нагоре.

— Казвам ти, правиш грешка. — Сега гласът му бе дрезгав.

— Не, поправам грешката, която направих, когато се забърках с теб. Ключът, ако обичаш. — Гласът ѝ внезапно стана рязък. — Веднага!

Мороу наистина се сепна. Итън се впечатли от бързината, с която той извади златния ключодържател от джоба си.

Несръчно свали ключа от връзката и го подхвърли към Катрин.

— Разбира се, ще поръчам да сменят ключалките, за всеки случай. — Тя пусна ключа в чантичката си. — Тази сутрин, след като ти излезе, опаковах разни твои вещи, които в последно време оставяше в дома ми. Ризи за смяна, самообръсначка и други такива. Занесох ги в твоя апартамент.

Изражението по лицето на Мороу се смени светкавично. Той погледна Итън.

— Всичко е по твоя вина, копеле такова! Ще съжаляваш за това, обещавам ти!

Детективът извади от джоба си миниатюрното дигитално записващо устройство. Всички се загледаха в него. Без да каже и дума, той го изключи.

Челюстта на мъжа се стегна, когато осъзна, че заплахата му е била записана. Той безмълвно сграбчи куфарчето си, като го стисна толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Отиде до вратата, отвори я и излезе.

Последва кратка тишина. Сякаш цялата стая „въздъхна“ дълбоко. Катрин не откъсваше поглед от пода.

— Мислиш ли, че заплахата му към теб е сериозна, Итън?

— Не се тревожи за това. — Той отиде до масата, взе пачката с фалшиви двайсетдоларови банкноти и я върна обратно в куфарчето. — Типове като Мороу предпочитат да не поемат физически риск. Когато ги спипат, изчезват колкото е възможно по-бързо. Утре по това време вече няма да е в града. Най-късно — вдругиден. След няколко седмици ще се е установил някъде другаде и ще работи по поредната си измама.

Тя направи гримаса.

— Май не правя услуга на обществото, като не повдигам обвинения срещу него, а?

— Работата ти не е да правиш услуги на обществото — отвърна й той безизразно. — Имаш отговорности пред компанията си и пред клиентите си. Изборът не е лек.

— Не — каза тя без колебание, — не е. Компанията стои на първо място. В момента провеждаме изключително деликатни преговори. В трите клона на „Комптън Инвестмънтс“ тук, в Уиспъринг Спрингс, и в района на Финикс имам повече от петдесет служители и стотици клиенти, които ще бъдат пряко засегнати от тази сделка. Нося отговорност пред всички тях.

„Говори като истински изпълнителен директор на компания, каквато е“, помисли си той.

Катрин поклати глава — сега, когато всичко бе свършило, изглеждаше измъчена.

— Знаеш ли, никога не съм си представяла, че мога така да бъда измамена от някой мъж. Винаги съм била уверена в себе си и в инстинктите си. Толкова бях сигурна, че мога да различавам измамниците.

— Разкри Мороу. — Той затвори капака на куфарчето и го заключи. — Нали затова вдигна телефона и ми се обади?

Тя се сепна от тази забележка. След като я обмисли за момент, кимна веднъж, приемайки истинността на твърдението.

— Да, аз ти се обадох, точно така. — Решително се запъти към вратата. — Благодаря ви, че ми изтъкнахте този очевиден факт, господин Труакс. Заради цялото вълнение бях забравила как и аз самата накрая осъзнах, че в Декстър Мороу има нещо прекалено хубаво, за да е истинско.

Итън я последва в коридора и затвори вратата.

— Инстинктите ти са съвсем на място.

— Знаеш ли, дори обмислях да се омъжа за него.

Той кимна.

— Това щеше да е втори брак за мен — добави тя.

Итън отново кимна. Спря пред асансьора и натисна бутона за повикване.

— Първият ми съпруг се ожени за мен, защото искаше да вземе в ръцете си компанията на баща ми — продължи Катрин. — Когато разбра, че аз съм явният наследник и че възнамерявам сама да ръководя „Комптън“, подаде молба за развод.

Итън отправи напразна молба към хотелските богове вратите на асансьора да се отворят по-скоро. Разбираше нуждата на клиентката си да поговори, след като всичко свърши. Обикновено се стараяше да слуша търпеливо. Считаше, че това е част от работата му. Но днес просто му се искаше всичко да приключи. Обземаше го безкрайна умора.

Приливът на адреналин, който обикновено съпътстваше успешното разрешаване на случая, не го бе връхлетял в хотелската стая. Може би това беше заради проблемите му със съня в последно време.

Знаеше причината за безсънието си. Беше ноември. Лош период. Ако се съдеше по изминалите две години, нямаше да може да спи добре преди началото на декември.

Слава богу, асансьорът дойде. Катрин влезе първа.

— Някога бил ли си женен? — попита го тя.

— О, да — отвърна той.

Тя вдигна вежди.

— Разведен?

— Три пъти.

Жената се намръщи. Той не се учуди. Един или два развода бяха приемливи в този динамичен век. Можеха да се изтъкнат оправдания. Три обаче предизвикваха въпроси, засягащи вероятни вродени недостатъци в характера.

— В момента женен ли си? — попита Катрин.

Той си помисли за Зоуи, която го чакаше у дома. Извика в съзнанието си образа ѝ, седнала срещу него на закуска сутринта, толкова жизнена и блестяща в костюма си с цвят на аметист. Спомни си как лъчите на утринното слънце, струящи през прозореца, бяха запалили искри в тъмнокестенявата ѝ коса и как го бе погледнала с тайнствените си тъмни очи. Неговата жена, съпругата му.

Пазеше този образ в съзнанието си като талисман срещу тъмните сили на ноември, които се вихреха около него. Но част от мислите му подхранваха опасенията за бъдещето, защото бе почти сигурен, че рано или късно тези сили ще надделеят и ще прокудят Зоуи от него.

Натисна копчето за фойето.

— Донякъде — каза в отговор на въпроса.

2.

Беше хубав ден. Не бе се натъкнала на никакви „крещящи стени“.

За огромното мнозинство от специалисти по вътрешен дизайн понятието „крещящи стени“ означаваше неудачен избор на цвят или наистина лошо разположение на прозорците. Но за един дизайнер с паранормални способности, който бе извънредно чувствителен към невидимата аура, останала в стаите, били сцена на жестокост или силна страст, терминът „крещящи стени“ можеше да се тълкува съвсем буквално.

Не бе планирала да прави кариера като специалист по вътрешен дизайн, помисли си Зоуи, докато сипваше вино в две чаши. Първоначално бе искала да работи като художествен уредник в някой музей. Но убийството на първия ѝ съпруг бе променило всичко.

Тя първа бе готова да си признае, че напълно бе загубила контрол над емоциите си за известен период след смъртта на Престън. Но какво да се прави? Бе просто една отчаяна жена. Полицейското заключение бе, че мъжът ѝ е бил застрелян от случаен крадец. В мига, в който бе прекрачила прага на вилата, където бе извършено престъплението, тя бе разбрала, че се е случило нещо друго. Стените „крещяха“, че е имало кърваво убийство.

В страстния си стремеж да бъде въздадено правосъдие бе направила почти фаталната грешка да разказва на всеки, който бе пожелал да я чуе, че Престън е бил убит от негов близък. В един отчаян опит да убеди пресметливите роднини на мъжа си, че някой от тях е виновен, тя им бе казала, че може да усети ужасяващата ярост на убиеца, която е останала и се излъчва от стените на вилата.

Огромна грешка.

Невъздържаните ѝ твърдения за паранормални способности бяха дали на близките на съпруга ѝ повода, от който се нуждаеха, за да я затворят против желанието ѝ в една частна, много специална психиатрична клиника. Тя знаеше, че не е луда, когато влезе в онова

заведение, но изпитанията по време на престоя ѝ там едва не превърнаха фалшивата диагноза в действителност. И до ден-дневен все още сънуваше кошмари, в които обикаляше по коридорите на „Кендъл Лейк Менър“.

Зоуи сложи двете чаши с вино на една табла заедно с чиния със сирене и солени бисквити. Взе таблата и я занесе във всекидневната на малкия си апартамент.

Итън седеше на дивана, леко приведен напред, разкрячен, с опрени на бедрата лакти. Бе облечен с черна тениска по врата и панталон в защитен цвят. Небрежно стискаше дистанционното в една ръка и разсеяно прескачаше от една телевизионна програма с вечерни новини на друга.

Тя си припомни първото си впечатление от него в онзи забележителен октомврийски ден преди шест седмици, когато бе влязла в офиса му на втория етаж на улица „Кобалт“. Само един поглед бе достатъчен да се обади дизайнерът в нея и да заключи, че между него и мебелите му има много общи черти: употребявани и леко поочукани по ръбовете, но определено много ценно наследство заради стабилната старомодна конструкция.

Той бе от хората, които винаги довършват започнатото; които не се отказват, докато не свършат работата си докрай. Би трябвало да го убият, за да го спрат, а според нея това не би било лесно.

Силата на характера му, стабилността и това, че на него можеше да се разчита, бе чудесно, бе решила тя още по-рано. Онова, което в началото я бе притеснявало, бяха очите му. Кехлибаренокафяви, загадъчни и проникателни — като очи на опасен хищник.

Набързо сключеният им брак в Лас Вегас имаше за цел само временно да я предпази от богатите близки на бившия ѝ съпруг, които имаха силен финансов мотив да желаят смъртта ѝ. Решението да дадат истински шанс на брака си бе дошло по-късно, след като възмущението от това, че едва не я бяха убиха, бе поизбледняло.

Бяха се споразумели да не прибързват, тъй като и двамата добре осъзнаваха, че всеки от тях встъпва в тази връзка с доста „багаж“ от миналото си. Почти сигурно бе, че всеки уважаван брачен консултант или терапевт би ги посъветвал да не се обвързват — и то не само защото бракът им бе сключен толкова набързо.

Зоуи не би могла да вини професионалистите. Шансовете за успешна и стабилна връзка между жена, избягала от психиатрична клиника, и мъж, който се е женил и развеждал три пъти, сигурно бяха нищожно малки.

И в добавка към тези пречки беше и мнението на Итън за хората с паранормални способности. Бе си го създал след смъртта на брат си, когато някаква шарлатанка, претендираща, че има видения, бе убедила снаха му Бони, че съпругът ѝ все още е жив. Емоционалната агония, причинена от тази измамница, се оказала направо опустошителна. Яростта на Итън била страшна. Бони ѝ бе доверила, че е искрено удивена как мнимата ясновидка е оцеляла след гнева му.

И на всичкото отгоре, преди време Итън бе имал изключително злополучно преживяване с един специалист по вътрешен дизайн.

Но въпреки всички доводи относно обречеността на брака им от самото начало, помисли си Зоуи, двамата с Итън бяха решили да оставят предпазливостта настрана и да поемат риска. Вероятно защото и двамата имаха доста голям опит в рискови ситуации.

До настъпването на ноември тя почти бе убедила себе си, че ще спечелят големия залог срещу съдбата — ще успеят. Дори бе купила нов комплект ярки, наситеночервени чинии, купички и чашки.

През първите няколко седмици след женитбата им те съвсем естествено и непреднамерено бяха установили някакъв обичаен ред в ежедневието си, който тя би описала като „домашен“, ако не бе толкова трудно подобна дума да се свържи с Итън. За него можеха да се кажат много неща, включително, че е умен, сексапилен и с много силна воля, но определено не предизвикваше в съзнанието ѝ онези топли, уютни представи, които се подразбираха под определението „домашен“.

Макар че бе запазила апартамента си в „Каса де Оро“, двамата бяха прекарвали всяка вечер заедно, обикновено в „Найтуиндс“ — чудовищно розовата къща на Итън. Всички основни градивни елементи на една стабилна и здрава връзка сякаш си идваха на мястото. Бяха се научили да си помагат в кухнята. Откриха, че и двамата обичат да стават рано сутрин. Никой не разхвърляше дрехите си по пода. Обичаха всеки ден да вземат душ. Какво повече би могло да се желае за началото на един брак?

Но нещата се бяха променили с настъпването на ноември. Усещаше, че Итън се отдръпва, сякаш оставя някакво разстояние

помежду им. Изглеждаше неспокоен и угрижен. Знаеше, че не спи спокойно. Мълчанието, което понякога се установяваше помежду им, вече не бе приятно и спокойно, а и се случваше все по-често. Той избягваше опитите ѝ да го накара да сподели какво го тревожи.

Все едно не бяха женени, а имаха тайна любовна връзка, помисли си тя; връзка, която бе на път да се разпадне.

Може би беше грешка да започне преустройството на „Найтуиндс“ толкова скоро. Решението да пребоядисат къщата ги бе принудило да се изнесат от голямата къща с многобройните бани и просторни стаи и да се преместят в малкия ѝ апартамент. Тук имаше само една баня и нямаше къде един от двамата им да се усамоти, ако пожелае.

Казваше си, че за Итън да живее в такова малко и тясно жилище е все едно лъв да е затворен в клетка в зоологическа градина. Трябваше да се очаква, че ще има известни проблеми.

— Как понесе Катрин Комптън развръзката този следобед? — попита тя, докато оставяше таблата на ниската масичка.

— Не се зарадва особено, че подозренията ѝ се оправдаха, но го прие доста спокойно. — Итън изключи телевизора и остави дистанционното до таблата. Взе едната от чашите. — Най-трудно ѝ е да приеме факта, че е позволила на Декстър Мороу да преодолее защитните ѝ прегради. Каза ми, че се чувства като пълна глупачка.

Зоуи седна в ъгъла на диванчето, подви крака под себе си и отпусна ръка на облегалката отзад.

— Разбирам я. Ти какво ѝ каза?

Той сви рамене.

— Напомних ѝ, че именно тя ми се обади и ме помоли да разследвам Мороу. Каквато и да е Катрин Комптън, определено не е глупачка. Може да ѝ е отнело известно време да застане лице в лице с проблема, но в крайна сметка се справи с него с решителността на истински професионалист, каквато е в действителност. Ще се оправи.

— Ами ти?

Тъкмо се канеше да отпие глътка от виното си, но поспря с чаша само на сантиметри от устните.

— Какво за мен?

— Случаят, изглежда, е приключил доста задоволително. Ти самият каза, че е съвсем рутинен.

— Така беше. — Отпи от виното и отдръпна чашата си. — Морюу бе много алчен. Когато усети миризмата на парите в брой, които му предлагаш, стана безразсъден.

— Щом всичко е било толкова пределно ясно и точно, защо тогава те притеснява така?

За миг си помисли, че няма да ѝ отговори.

— Да ме вземат мътните, ако знам — каза той накрая.

Тя лекичко се усмихна.

— Знаеш ли какво смятам аз?

— Не, но ще ми кажеш, нали?

— Разбира се. Считам, че това е мой дълг като твоя съпруга, а ти знаеш колко много държи на общуването в един брак.

— Аха.

— Смятам, че по сърце ти си един романтик — нежно каза тя.

Той се сепна.

— Глупости.

— Този случай те притесняваше, защото знаеше, че в крайна сметка клиентката ти ще бъде наранена.

— Клиентите ми постоянно научават лоши новини от мен. Катрин не е първата, нито последната.

— Знам, но това не означава, че тази част от работата ти харесва или че ти е лесно да го правиш.

Итън отново отпи от чашата си и се разположи удобно в другия край на дивана.

— Смяташ ли, че може да съм си сбъркал професията?

Тя едва не изтърва бисквитката, която тъкмо бе взела от чинията. Първата ѝ мисъл бе, че той се шегува. После забеляза израза в очите му.

— Не — отвърна тя. — Мисля, че правиш точно онова, което си роден да вършиш, единственото, което можеш.

— Да, и?

— Това е твоето призвание, Итън.

Въпреки очевидно мрачното му настроение, устните му лекичко се повдигнаха в ъгълчето.

— Това сигурно е първият и единствен път в цялата световна история, когато някой е нарекъл работата на частния детектив призвание.

— В твоя случай това е чистата истина. Разкажи ми какво стана в онази хотелска стая днес.

Той изяде една солена бисквитка и парче сирене, отпи голяма глътка от виното си и после започна да разказва. Тя го слушаше, докато той описваше как е подмамил Декстър Мороу да влезе в стаята и как Катрин Комптън е настояла да се скрие в банята въпреки препоръките му.

— Най-голямото ми притеснение бе, че Мороу ще пожелае да използва тоалетната, преди да съм го накарал да разкрие намеренията си — обясни Итън. — Но разбирах защо тя иска да остане, затова се съгласих да почака в банята. За щастие всичко мина гладко. Както вече казах, мъжът беше алчен. Не искаше да губи време. Но пък и аз не му предложих бира или чаша вода.

— Много съобразително.

— Благодаря. И аз много се гордея с тази част от стратегията си.

Той продължи да разказва още малко и накрая я последва в кухнята, за да довърши историята си. Облегна се на рамката на вратата, като отпиваше от виното си и я наблюдаваше, докато тя добавяше последните подправки към кърито със зеленчуци, което бе приготвила.

Като истински съпруг. Тази мисъл повдигна настроението ѝ.

Имаше обаче нещо в разказа му, което я притесняваше.

— Сигурен ли си, че този Мороу вече не представлява проблем? — попита тя, докато загребваше ориз от тенджерата и го сервираше в една от новите яркочервени купи. — Той сигурно те обвинява, задето си провалил доходния му план по отношение на „Комптън“.

— Казах на Катрин, че типове като него не се размотават дълго наоколо, след като измамата бъде разкрита. — И това е самата истина. Той просто ще приеме загубата и ще изчезне.

Итън седна до масата. Разгледа наредените там малки чинийки с различни подправки за кърито с явен ентусиазъм. Настроението ѝ се повиши още повече. Бони, снахата на Итън, се кълнеше във всичко свято, че пътят към сърцето на един мъж минава през стомаха му. Може би имаше право.

Зоуи сервира платото с ароматно кърри и купата с ориза на масата.

— Смяташ ли, че този мъж изобщо е изпитвал някакви чувства към Катрин Комптън?

— Каквито и да са били чувствата му, не са били достатъчно силни, че да не я предаде за няколкостотин хиляди долара.

— Очевидно. — Извади салатата от хладилника, сложи я на масата и седна срещу него. — Колко жалко, че тя наистина е била влюбена в него.

— Не е била сляпо влюбена. — Итън взе полупълната бутилка вино и отново напълни чашите им. — Когато е разбрала какво става, тя постъпи както трябваше.

— Предполагам, че затова е преуспяла като главен изпълнителен директор на собствената си компания.

— И аз така мисля. — Той си сипа от кърито върху купчинката ориз в чинията си и си взе от фъстъците, стафидите и сладкия сос от допълнителните чинийки. — Освен това тя има честта да е първият ми голям клиент от бизнес средите тук, в Уиспъринг Спрингс, за което съм ѝ безкрайно признателен.

— Поправка — аз бях първият ти клиент от бизнес средите. — Намръщи се Зоуи. — Направо съм сломена, че си могъл да забравиш подобно нещо.

— Ти беше първият ми *личен* клиент. Има голяма разлика.

— Сигурен ли си?

— Убеден съм. И повярвай ми: не съм забравил нищо, свързано с твоя случай.

— Вероятно е трудно да забравиш случай, в който накрая се налага да се ожениш за клиентката си — отбеляза тя.

— Вярно е.

Не знаеше как да изтълкува това. Хрумна ѝ, че през последния час за втори път успява да намекне в разговора за семейното им положение. Първия път бе в другата стая, когато му бе дала да разбере, че счита за свой дълг на съпруга да споделя с него мнението си, а сега и тази тромава забележка, че се е оженил за първата си клиентка.

Итън доби замислен вид.

— Струва ми се странно.

Тя замръзна.

— Кърито ли?

— Не, не то. Кърито е страхотно. Имам предвид, че е странно да говоря по този начин за някой случай, след като е приключил.

Зоуи се стегна и се настрои отбранително.

— Не си длъжен да го правиш, ако не искаш.

— Не, всичко е наред. Просто не съм свикнал — това е.

Тя леко се отпусна.

— Итън, така правят женените хора.

— Така ли? — Той се усмихна иронично. — Никога не съм го правил с някоя от предишните си съпруги.

— И защо не?

— Сигурно защото никоя от тях не се е интересувала. Честно казано, по-голямата част от работата на един частен детектив наистина изглежда доста скучна, когато се опиташ да я обясниш на някого. Деветдесет процента от онова, което върша, се прави по телефона или на компютъра.

— Но за теб не е скучно, нали? — попита тя.

— Не. Но пък аз с това се занимавам.

— Щом не е скучно за теб — търпеливо поясни тя, — и за мен не е.

— Сигурна ли си?

— Убедена съм.

— Добре, стига толкова за моя ден. — Итън бодна от кърито. — Как мина твоят?

— Изобщо не бе толкова вълнуващ. Прекарах сутринта в моята библиотека в Къщата на мечтите за дизайнерите. Мисля, че най-сетне всичко си идва на мястото.

Поканата да участва в ежегодния проект „Къщата на мечтите за дизайнерите“ бе истинско постижение за нея и за едноличната ѝ фирма за вътрешен дизайн — „Инхансд Интириърс“. Специален комитет бе избрал за обект едно наскоро завършено жилище в богатия квартал на Уиспъринг Спрингс. Същият комитет се бе спрял и на неколцина от местните специалисти по вътрешен дизайн да довършат проекта. Тя бе сред малцината щастливци.

Всеки дизайнер бе получил определена стая и му бе възложено да създаде идеалното помещение. На нея се бе паднала библиотеката.

Проектът бе отнел от времето ѝ много повече, отколкото бе предполагала първоначално, но тя си казваше, че си струва. Освен че

служеше като много доходен източник за набиране на средства за благотворителност в Уиспъринг Спрингс, „Къщата на мечтите за дизайнерите“ привличаше изключително голямо внимание върху работата на онези специалисти, които бяха включени в проекта. Когато всичко бе готово, щеше да бъде отразено широко в средствата за масова информация, а и къщата щеше да е отворена за посещения. Бе запланувано различните стаи и техните създатели да бъдат снимани за едно престижно модно списание.

— Линдзи Войл още ли те притеснява? — попита Итън.

Линдзи Войл — специалист по вътрешен дизайн, която наскоро бе започнала да работи в града — бе единственото нещо, което помрачаваше радостта на Зоуи от този проект. Стилът им в професионално отношение бе коренно различен, но не там бе истинският проблем. Главното бе, че от първия миг, в който ги бяха представили една на друга, тази жена проявяваше необяснима, зле прикрита враждебност към нея.

Тя набръчка нос, тъй като съзнаваше, че Итън счита съперничеството помежду им за забавно.

— Линдзи бе в изложбената къща, когато отидох там днес. — Тя се пресегна за соса от манго. — Имаше наглостта да ми даде съвет относно методите ми в стил фън шуй. Според нея съм създала лош поток на енергията заради прекомерната си употреба на наситени цветове.

— Лош поток на енергията, а? Звучи страшно.

Напомни си, че Итън намира идеята за проектиране на подходящ поток на енергията в една стая или работно помещение за изключително забавна.

— Тя твърди, че е посещавала някакъв семинар на прочут специалист по фън шуй в Лос Анджелис и е запозната с всички основни принципи — каза Зоуи.

— А ти какво й отвърна?

— Определено не и онова, което ми се щеше. Просто казах, че моят стил не е само фън шуй. Обясних, че използвам елементи от няколко различни школи по дизайн — някои древни, други — нови, за да създам позитивен поток на енергията в помещението. — Зоуи си сипа още от сладкия сос. — Ясно й заявих, че разчитам на собствения

си усет за пространството, за да черпя идеи и вдъхновение, а не следвам сляпо правилата на определена дизайнерска школа.

Итън вдигна вежди.

— Казала си й, че вярваш, че имаш паранормални способности, що се отнася до усещането ти за дадена стая?

— Разбира се, че не. Тя и без това смята, че съм аматьор без никакво чувство за цветове или стил. Не искам да разтръби навсякъде, че съм пълна откачалка.

Той кимна.

— Вероятно ще се отрази зле на бизнеса ти.

— Има много тънка разлика между това да си известен като моден дизайнер, който използва принципите на фън шуй, и да имаш славата на измамник, който си пада по странни психични сили.

— Разбирам.

— Забрави за Линдзи Войл. Колкото по-малко говорим за нея, толкова по-добре. Хубавата новина днес е, че ми се обади Табита Пайн.

— Тъкмо стана дума за пълни откачалки — изкоментира той с пълна със салата уста.

Тя се намръщи.

— Няма нищо нередно в това да преподаваш различни техники на медитация. Много хора считат, че са им полезни за намаляване на стреса. Има научни доказателства, че медитацията може да понижи високото кръвно налягане и нивото на тревожност при различни хора.

— Аз държа на моя собствен изпитан метод за освобождаване от стреса.

— И какъв е той?

— Секс.

— Независимо от мнението ти относно ефективността на медитацията като терапия срещу стреса, явно преподаването й е доста доходно начинание. Табита Пайн наскоро купи много голямо и скъпо имение в покрайнините на града. Иска интериорът да бъде напълно променен с цел максимално да се подобри потокът на положителна енергия.

— Точно за теб работа. Поздравления. Вече си го представям — Зоуи Труакс, идеалният дизайнер за всеки гуру. Пайн, изглежда, е отличен клиент.

— Не съвсем. — Тя въздъхна. — Или поне още не. Явно иска да разгледа предложения от мен и от още някого, преди да си избере дизайнер.

— Май имам лошо предчувствие.

— Познай кого още е помолила да ѝ представи план?

— Линдзи Войл?

— Точно така.

— О, господи, нещата май ще се окажат сложни — отбеляза Итън. — Май ни очаква дуел между дизайнери по пладне наред „Фаунтин Скуеър“ за финална развръзка. Какво ще бъде? Шивашки метър от двайсет разкрача? Парче текстил от десет метра?

— Радвам се, че това те забавлява.

Той се засмя.

— Скъпа, аз залагам на теб. Когато става дума за проектиране на поток позитивна енергия, никой не може да се справи по-добре от теб.

— Не искам да чувам никакви остроумни шегички от теб, Труакс. Само защото ти не споделяш идеята за модерния вътрешен дизайн, това не значи, че хората, които го правят, са абсолютно побъркани.

Итън си придаде дълбоко засегнат вид.

— Никога не бих нарекъл побъркани хората, които ти плащат истински пари, за да подобриш психичната енергия в домовете им.

— А как би ги нарекъл?

— Клиенти — ловко се измъкна той.

Тя му кимна одобрително.

— Уместен отговор.

— Бързо се уча. — После стана сериозен. — Но сигурна ли си, че наистина искаш да се заемеш с къщата на Табита Пайн? Като се има предвид, че се смята за гуру, вероятно има много твърди виждания относно енергийните потоци. Може да се окаже доста тежко да се работи с нея.

— Аз обичам клиентите, които имат определени възгледи за това какво харесват и какво не. Понякога техните представи ме карат да погледна на нещата от нов ъгъл. Винаги е предизвикателство да се проектира жилището на хора със силна воля и докато го правя, научавам много.

— И аз имам определени твърди виждания относно плановете ти за „Найтуиндс“, но ти никога не си наричала идеите ми предизвикателни. В повечето случаи само спорим за тях.

Тя си припомни последното им обсъждане, свързано с „Найтуиндс“. Старата господарска къща бе невъзможна крещящо розова холивудска версия на вила в средиземноморски стил. Итън донякъде я бе наследил от чичо си, тъй като никой посредник в Уиспъринг Спрингс не бе успял да я продаде.

— Не е вярно. — Тя му отправи най-блестящата си професионална усмивка — онази, която пазеше за трудни клиенти, които трябваше да бъдат направлявани изключително внимателно. — Като клиент ти винаги си бил предизвикателство за мен.

— Но?

— Но ако те слушам, всяка стая в къщата ще е боядисана в бяло и навсякъде ще има шезлонги.

— Това е грубо преувеличение. — В очите му блесна закачлив пламък. — Няма нужда от шезлонги в баните.

— Сигурен ли си?

Той се поколеба, тъмните му вежди се сключиха, докато обмисляше въпроса.

— Е, сега, като го спомена...

Тя вдигна ръка с разтворена длан.

— Хич не си го и помисляй, Труакс.

Той сви рамене.

— И без това сигурно няма да се поберат.

— Сигурно.

Наблюдаваше го как похапва от кърито и салатата и забеляза, че част от напрежението му се е изпарило. Но все още усещаше онези тъмни подмолни течения, които дебнеха под повърхността. Каквото и да ставаше с него, тя бе напълно сигурна, че е свързано с нещо по-сериозно и тревожно от недотам щастливия край на случая с Декстър Мороу.

* * *

Чу приглушеното бръмчене на електрическата самобръсначка на Итън, когато мина покрай банята. По-рано бе усетила шуртенето на душа. Спря наред коридора и за миг остана замислена.

После взе решение. Пристегна колана на халата си и отвори вратата. Обгърна я горещ, влажен въздух. Итън стоеше пред огледалото, а около кръста му небрежно бе завързана кърпа. Тя внезапно усети желание да прокара длани по гладко очертаните мускули на гърба му.

Той отвърна на погледа ѝ в замъгленото от пара огледало. Тя се сепна, когато забеляза, че мрачните, загадъчни сенки отново са се върнали в тигровите му очи.

— Вече не е нужно да се бръснеш, когато си лягаме — каза тя, като се стараеше тонът ѝ да е шеговит. — Вече сме женени, забрави ли?

Е, добре, това дали бе третият или четвъртият път, в който намекуваше за брака им тази вечер? Вече им бе изгубила броя.

Той изключи самобръсначката и много внимателно я остави на плота.

— Не съм забравил.

Би могла да се закълне, че температурата в малкото интимно помещение се покачи с няколко градуса. Изведнъж се почувства като в тропиците. Някакво изгарящо, чувствено усещане я караше да тръпне цялата.

Като се има предвид странното му настроение, помисли си тя, отварянето на вратата май не бе особено добра идея.

Но вече бе прекалено късно да промени нещо. Итън се приближаваше към нея през горещата пара, движейки се с онази ловкост и сдържана енергия, която му бе толкова присъща.

Когато стигна до нея, обхвана лицето ѝ с ръце и пръстите му се заровиха в косата ѝ. Устните му покриха нейните. Силната, страстна нужда, която се излъчваше от него, я накара да се разтрепери в отговор.

Целувката му бе настояща и всепоглъщаща. Тя превърна леките тръпки на желанието ѝ в изгарящ, бляскав, пращящ електрически заряд. Сякаш всеки нерв в тялото ѝ светна. Надяваше се, че не свети наистина с цялото си тяло.

Итън задълбочи целувката, вкусваше я, приласкаваше я, подканяше я да му даде отговора, който искаше — не, от който се *нуждаеше* — от нея. Силните му ръце се преместиха надолу към кръста ѝ. Развърза колана, който придържаше халата ѝ, и смъкна дрехата от раменете ѝ. Той се свлече на купчинка до краката ѝ. Нощницата ѝ го последва.

Когато остана гола, той обви ръце около нея и я придърпа до себе си. Прегръщаше я толкова силно, че тя едва можеше да помръдне. Възбудата се разля по вените ѝ.

С тих стон на удоволствие и очакване, тя се притисна до него, пръстите ѝ се впиваха в силните му мускулести рамене. Гърдите ѝ се опираха в меките къдрави косъмчета на гърдния му кош.

Кърпата, която загръщаше кръста му, падна. Усети ерекцията му — силна и твърда, докосваща голото ѝ бедро. Въпреки бушуващата страст, в нея се надигна и някакво тревожно, неясно предчувствие.

Нещо не бе съвсем както трябва.

Макар настроението на Итън да се бе пооправило по време на вечерята и след това, онова мрачно и опасно чувство се бе върнало. Той превръщаше тази тъмна енергия — съзнателно или несъзнателно — в първичен сексуален глад.

Не за пръв път се любеше с нея, докато бе изпаднал в такова опасно състояние през последните няколко дни. Какво бе казал на вечеря? Нещо за това, че сексът е любимият му метод за отърсване от стреса.

Може би „опасен“ не бе точната дума, с която да определи огъня, който усещаше, че го изгаря отвътре. Определено не се страхуваше за личната си безопасност. Итън никога не би я наранил. Но разбираше, че той използва секса като временен лек срещу отровата, която разяждаше духа му.

Това, което наистина я тревожеше, бе увереността ѝ, че няколко страхотни оргазма не биха могли да действат като ефикасно лекарство срещу онова, което го измъчва.

Ръцете му се обвиха около кръста ѝ и той я повдигна нагоре. Предположи, че се кани да излязат от тропическата жега и да я занесе в спалнята. Вместо това, той се извърна и я сложи да седне на плота до мивката.

Тя сепнато си пое дъх, когато голото ѝ дупе се опря до хладните плочки, но преди да осъзнае напълно факта, че двамата с Итън явно няма да стигнат до леглото, той вече бе между краката ѝ.

Усещаше желанието му да пулсира като горещ пустинен вятър.

— Душът и бръсненето имаха за цел да ме забавят малко. — Докосна клитора ѝ и бавно я погали. — Не трябваше да ме прекъсваш.

— Всичко е наред. — Вече бе влажна. Пресегна се надолу и го пое в ръце. — Няма нужда да се бавиш. Не всеки път. Понякога е хубаво да е бързо.

— За мен — може би, но не и за теб. Искам да е хубаво и за теб.

— Итън, всичко е наред. — Тя го притисна по-близо, отърка се в него, като правеше всичко, за да го изкуши. — Няма нужда винаги да се сдържаш. Не и с мен.

Той изстена. Всяко мускулче в тялото му се напрегна.

— Зоуи...

Сграбчи бедрата ѝ и влезе в нея, прониквайки дълбоко и силно. Тя обви крака около кръста му и го притисна здраво, докато той се носеше към своя връх и краткия покой, който би могъл да получи след това.

3.

Аркадия Еймис се събуди, понесена от разтърсващ мощен прилив на адреналин. Отвори очи, заслушана напрегнато, разтреперана от реакцията си. С разтуптяно сърце, тя се опита да диша бавно и дълбоко, но това се оказа невъзможно. Нуждаеше се от въздух.

Нищо не помръдваше в мрака на спалнята ѝ. Лунната светлина бе достатъчно силна, за да може да види, че и ъглите бяха пусти. Никой не се надвесваше над леглото ѝ. Нямаше застрашителни фигури до вратата. Нито издайническо прошумоляване на стъпки във всекидневната или в кухнята.

Всичко, което можеше да види с очите си или да долови със слуха си, я успокояваше, че сложната алармена система, която Хари бе монтирал, не е била задействана. Бе сама в апартамента.

Но не можеше да се отърси от силното чувство, че някой я наблюдава. Объркване и страх се бореха вътре в нея.

Какво ѝ ставаше напоследък? Бе изпитала това странно усещане неведнъж през изминалите няколко дни, а тази вечер бе наистина много силно. Може би онези месеци, прекарани в психиатричната клиника „Кендъл Лейк Менър“, ѝ бяха повлияли повече, отколкото осъзнаваше.

Нарочно бе постъпила сама в онази лудница, като част от сложния план, който бе измислила, за да се скрие от съпруга си. Грант бе искал да я види мъртва. Тя бе решила, че не би му хрумвало да я потърси в частна психиатрична клиника.

Но изборът на „Кендъл Лейк Менър“ се бе оказал изключително неудачен. Управляваше се от корумпирана администрация, която позволяваше на безскрупулните санитарни да правят каквото си искат след работно време.

По-голямата част от нощните им забавления бяха безобидни. Някои от санитарите продаваха наркотични вещества от медицинския шкаф. Други сами се възползваха от откраднатите медикаменти. Повечето просто спяха по време на дежурство. Но неколцина от тези

грубияни се забавляваха, като изнасилват безпомощни, упоени пациентки.

Единственото хубаво нещо, което ѝ се бе случило там, бе сприятеляването ѝ със Зоуи. Двете заедно бяха обмислили как да избягат. Бе се наложило да избързат с плана си, тъй като една нощ двама от покварените санитарии бяха дошли и за Аркадия. Тя потрепери при спомена за онзи опит за изнасилване. Ако Зоуи не бе чула мъжете, докато я влачеха по коридора към стаята за прегледи онази нощ...

Не. Не си го помисляй. Нямаше причина да се страхува от когото и да било от „Кендъл Лейк Менър“. Итън се бе погрижил мястото да бъде изличено от картите миналия месец.

Единственото, от което би могла да се страхува, бе Грант.

Предполагаше се, че този мръсник е мъртъв, но тя го познаваше прекалено добре, за да повярва на версията за инцидент при каране на ски в Швейцария. Тялото му така и не бе намерено, уж било погребано под стотици тонове сняг. Интуицията обаче ѝ подсказваше, че той е инсценирал смъртта си и сега живее някъде под друго име.

Също както и тя.

Много бавно протегна ръка надолу и намери пистолета, който винаги криеше под леглото си нощем, когато Хари го нямаше. Почувства се по-сигурна, след като го стисна в дланта си. След бягството си от „Кендъл Лейк“ и двете със Зоуи бяха взели мерки за по-голяма сигурност. Приятелката ѝ се бе записала на курс по самоотбрана.

Като знаеше, че Грант може някой ден да реши да възкръсне от гроба, Аркадия бе предпочела да си купи пистолет и да се научи да го използва.

С оръжие в ръка, тя измъкна крака изпод чаршафите, стана и отиде до вратата, за да надникне в коридора. Лампата във всекидневната, която винаги оставаше да свети, нежно огряваше белия килим и бледите мебели. Никоя от обичайните сенки не помръдна.

Тя пристъпи предпазливо, а сребристосивата ѝ копринена нощница се развя около глезените ѝ. Когато стигна до панела с електрическите ключове, тя натисна едновременно всички и така освети целия апартамент заедно с килерите.

Методично провери всяка ключалка и всяка аларма на прозорците и на входната врата. Когато се увери, че всичко е обезопасено, отново изключи светлините и застана до прозореца. Нарочно си бе избрала апартамент на втория етаж — не само защото смяташе, че би било по-трудно някой да се промъкне през прозореца, а и защото така имаше по-добър изглед към басейна и градината в центъра на жилищния комплекс.

Взря се в тъмната пустиня. Също както и в Седона, а и други населени места в Аризона, в Уиспъринг Спрингс нямаше много улични лампи. Официалното становище бе, че яркото осветление на жилищните и търговските комплекси би попречило на жителите и на туристите да се наслаждават на прекрасното нощно небе. Аркадия подозираше, че това е само удобно извинение. Предполагаше, че местните власти предпочитат да спестяват от разходите за електричество. Съвестните граждани на Аризона не бяха много стриктни данъкоплатци. Членовете на асоциацията на собствениците на къщи в района, към която и тя се бе включила, бяха поставили ниски лампи покрай алеите и около оградата край басейна. Светлината на слабите крушки обаче не стигаше далеч. Когато се загледа надолу, видя множество сенки.

Остана да се взира дълго, но с изключение на една скитаща котка, нищо друго не помръдна.

Извън телефонът и я стресна. Ядоса се, че пулсът ѝ отново се ускори. Раздразнена от собствената си реакция, тя прекоси стаята и се поколеба, преди да вдигне слушалката. По дяволите, нямаше да позволи на страховете си да вземат надмощие.

— Ало?

— Добре ли си? — попита Хари Стаг без предисловия.

Изненада се от огромното облекчение, което изпита само при звука на гласа му. Въздъхна дълбоко и едва тогава забеляза, че досега не е смеела да диша спокойно.

От другата страна на телефонната връзка се долавяше приглушеният ритъм на рок музика. Тя лекичко се усмихна. Хари не си падаше особено по рока. Също като нея и той бе поклонник на джаза.

— Добре съм — отговори тя. Леко се облегна на едното от двойката кресла, тапицирани с бяла кожа, които бяха подредени до ниската масичка.

— Не звучиш особено добре — отбеляза Хари. — Напрегната си. Събудих ли те? Мислех, че още си будна.

И двамата бяха нощни птици. Това бе сред многото общи неща помежду им. Не ѝ се искаше да му обяснява, че не може да спи добре, откакто той бе заминал, и затова бе решила да си навакса, като си легне по-рано тази вечер.

— Не. Не спях. — Остави пистолета на масичката и отново отиде до прозореца с телефона. — Как върви работата?

Хари Стаг не приличаше на никого от мъжете, които познаваше; бе много далеч от изисканите, богати и властни финансисти и инвеститори, които населяваха света, в който се бе движила по-рано. Беше пълна противоположност на Грант.

Бе го срещнала предния месец, когато Итън го бе извикал от Калифорния, за да я пази, докато той и Зоуи се разправяха с роднините на бившия мъж на приятелката ѝ, които ѝ отправяха заплахи.

Чисто физически Хари поразително приличаше на оживял скелет. Когато се усмихваше, наподобяваше на някой тиквен фенер от украса за Хелоуин. Но през кратките седмици, откакто се бяха запознали, тя бе започнала да вярва, че двамата са сродни души.

На визитните му картички пишеше, че е „консултант по сигурността“. Бе подразбрала, че този термин покрива доста обширна територия. Но в този случай знаеше, че е просто евфемизъм за бодигард. Миналата седмица бе заминал, за да се погрижи за дъщерята на някакъв тексаски бизнесмен. Младата дама тъкмо завършваше гимназия. Изпращаха я на запад, за да обиколи и разгледа различните колежи в Калифорния. Заявената от родителите цел бе, че трябва да събере информация, която би ѝ помогнала да реши в коя точно институция би искала да продължи образованието си. Но според Хари досега тя проявявала интерес изключително и само към пазаруването и зяпането на звезди.

— Както обикновено — отвърна Хари. — Хлапето си купи още три чифта обувки днес, няколко дамски чантички и изрязана блузка, която разкрива обичата на пъпа ѝ. Освен това си взе и джинси, които са толкова прилепнали, че според мен ще се наложи да си ги рисува по краката.

— Не би трябвало изобщо да забелязваш подобни неща, Хари. Ти си професионалист, нали?

— На професионалистите им се плаща, за да забелязват всеки детайл. След като я видях в онази оскъдна блузка, съм почти сигурен, че си е правила операция за уголемяване на бюста.

— На нейната възраст?

— Останах с впечатлението, че явно момичетата на нейните години и с подобен доход считат, че да си оправят бюста е почти същото, като да им изправят зъбите.

— Тя прекара ли изобщо някакво време в някой от колежаите?

— Успяхме да се задържим цели петнайсет минути в „Помона“ и около половин час в Южнокалифорнийския колеж днес.

— Добри училища. Има ли достатъчно високи оценки, за да влезе в тях?

— За това не знам, но татко ѝ има достатъчно пари, за да ѝ осигури достъп до всеки колеж, който си пожелае.

Рок музиката на заден план се засили.

— Къде се намираш? — попита тя.

— Някакъв тийнейджърски клуб. Голям късмет ще е, ако не ми трябва слухово апаратче след това изпълнение.

— Колко още ще продължи?

— Работата ми или музиката?

Тя леко се усмихна.

— Работата ти.

— Ами трябва да ти кажа, че едва не получих удар, когато тази сутрин девойчето заяви, че искала да удължи престоя си до края на месеца. Но за щастие татенцето ѝ се обади и нареди да се прибира в Тексас след десет дни.

— Ще се наложи ли да летиш дотам с нея?

— Не. Баща ѝ ще изпрати служител от агенцията, чийто редовен клиент е в Тексас, да я вземе отгук и да я придружи до Далас. Единствената причина да наеме мен била, че иска да разчита на някого, който познава местната сцена, докато тя е в Южна Калифорния.

— Значи се прибираш у дома след десет дни?

Последва продължителна тишина. Отначало тя си помисли, че телефонната връзка е прекъснала. После осъзна, че все още чува на заден план рок музиката.

— Хари?

— Тук съм — обади се той със странно безизразен глас.

— Мислех, че сме изгубили връзка. Има ли нещо? Да не би да се налага да прекъснеш?

— Не. Просто осъзнах, че досега не съм мислил за Уиспъринг Спрингс като за „у дома“, това е.

— О!

Аркадия не знаеше какво да каже. Истината бе, че макар да бе живяла в този град повече от година, тя самата едва напоследък бе започнала да мисли за това място като за „у дома“. Не бе съвсем сигурна кога точно бе настъпила промяната. Малко след като бе срещнала Хари, помисли си тя. Но каквото и да означаваше мястото за нея, то определено не бе дом за Хари, напомни си тя. Адресът му бе в Сан Диего. Не би трябвало да забравя такива важни факти.

— Да — каза той и вече изобщо не звучеше безизразно. Хрумна й, че току-що е изгървала нишката на разговора.

— Да, какво?

— Да, връщам се у дома след десет дни, веднага щом кача хлапето на самолета — спокойно обясни Хари.

Увереността в гласа му й подежда като някакво вълшебно хапче антидепресант.

— Чудесно — обади се тя.

Облекчение и чувство на задоволство замениха прилива на адреналин, който я бе събудил по-рано.

Когато малко по-късно приключиха разговора, тя се чувстваше много по-добре и по-спокойна.

Вече не се страхуваше от тъмнината.

4.

Итън се прокрадваше тихичко, но тя бе будна и го усети как се измъква от леглото.

Изчака няколко секунди, колкото да се увери, че не отива до банята. Човек можеше да има и съвсем основателна причина да посети това място посред нощ, напомни си тя. Нямахше да се паникьосва, освен ако не започне да се облича.

Отвори очи и се загледа в него, докато той прекосяваше малката спалня и отиде до дрешника. Отвори вратата, бръкна вътре и извади чифт панталони.

— Знаеш ли, би могъл да си изкарваш хляба като среднощен обирджия. — Тя седна в леглото и обви ръце около коленете си. — Много те бива да се измъкваш потайно от спалнята на една жена.

Той замръзна за миг, после си обу панталоните.

— Извинявай. Не исках да те будя.

— Да, виждам.

— Зоуи...

— Ще ми кажеш ли какво става, Итън?

— Не можах да заспя. — Той нахлузи чиста черна тениска през главата си. — Реших, че сигурно няма да ти е приятно да крача напред-назад из всекидневната ти до зори, затова смятах да се поразходя навън.

— Да се разходиш навън?

— Да.

— Посред нощ?

— Мисля, че малко чист въздух ще ми се отрази добре.

— Глупости! — Тя отметна завивките и скочи на крака. — Каниш се да ме напуснеш, нали?

— За какво, по дяволите, говориш?

— Напускаш ме посред нощ. — Късно осъзна, че размахва ръце. Мразеше да прави така. Вместо това ги кръстоса здраво пред гърдите

си, сякаш за да задържи вътре болката и гнева си. — Не мога да повярвам. Очаквах нещо по-добро от теб, Итън Труакс.

— Нека да си изясним нещо. — Той закопча панталоните си с бързо, пестеливо движение. — Нямах намерение да те напускам. Излизах на разходка. Има голяма разлика.

— Изобщо не ти вярвам. Държиш се странно през последните няколко седмици и мисля, че е така, защото си променил решението си относно брака ни. — Сълзи пареха в очите ѝ. — Променил си мнението си и нямаш куража да ми го кажеш, нали?

— Не е вярно.

— Не искаш да си женен. Така ли? Предпочиташ да имаме връзка. Да си свободен да си тръгнеш, когато ти доскучае. Признай си!

— По дяволите, престани да говориш от мое име! — С две големи крачки той прекоси разстоянието помежду им и я хвана за ръце. — Не търся начин да се измъкна от този брак.

— Наистина ли?

— Да.

Тя вдигна брадичка.

— Тогава защо се държиш като човек, който се оглежда за най-близкия изход?

— Не искам да се махам — грубо каза той. — Но може би е по-добре да се преместя за известно време в „Найтуиндс“.

— Знаех си.

— Не, нищо не разбираш. Само си мислиш, че е така. Това няма нищо общо с брака ни.

— Лъжеш. Не знам какво става, но каквато и да е причината, се отразява зле на връзката ни.

— Зоуи, не съм много добра компания точно сега.

Тя пусна скръстените си ръце и ги сложи на раменете му.

— Ние не просто излизаме заедно — женени сме, забрави ли? Това означава, че не е нужно да се тревожиш дали си добра компания или не.

— Така ли? — Звучеше мрачно развеселен. — Моят опит не е такъв, а аз имам доста голям.

— Няма да се занимаваме с миналия ти брачен опит. Всичко е било извратено.

— Извратено, а? Пък аз се чудех какво не било наред.

— Ти се примиряваш с моите кошмари. — Тя леко го разтърси, без да го помръдне и сантиметър. — Аз те понасям, когато не си идеалната компания. Така стават нещата.

— Зоуи...

— Каж ми какво става с теб. Знам, че нещо не е наред. Говори с мен, Труакс!

Той я пусна и отстъпи крачка назад.

— Просто ставам малко неспокоен по това време на годината — това е.

— Какво има? Заради времето ли е? — Не изглеждаше много вероятно. Вярно, че бе ноември, но се намираха в Аризона. През изминалите няколко седмици времето бе направо идеално. — Да не би да е заради по-кратките дни? Да не би да страдаш от така наречения „синдром на слънчевата светлина“?

— Не. Не е заради времето или по-кратките часове дневна светлина. — Той я погледна на лунната светлина. — Нещо ми се случва през ноември последните няколко години. Това е месецът, в който Дрю бе отвлечен и убит.

— Годишнината от смъртта на брат ти. — Изведнъж тя разбра. Облекчението ѝ се смеси с надигаща се вълна на съчувствие. Втурна се към него и обви ръце около врата му. — Разбира се. Трябваше да се досетя. Аз самата изпаднах в някаква депресия през август. Не можех да си обясня причината, докато не си спомних, че приближава датата, когато умря Престън.

Убийството на съпруга ѝ бе довело до поредица от опустошителни събития, включително и принудителното ѝ задържане в психиатричната клиника „Кендъл Лейк Менър“. Август винаги щеше да ѝ навява лоши спомени. Ноември вероятно бе също толкова ужасен за Итън.

Той я прегърна здраво.

— Бони и момчетата преживяват същото всяка година.

Тя си припомни вечерите, които бяха споделили със снаха му и племенниците му през изминалите седмици. Осъзна, че атмосферата определено е била напрегната.

— Бони ми се стори необичайно мълчалива в началото на месеца. А и забелязах, че Джеф и Тео са по-раздразнителни от нормалното — съгласи се тя.

— Бони и Тео го понесоха сравнително добре тази година, но Джеф все още се измъчва. — Той разтри гърба ѝ с ръка. — Май същото важи и за мен.

— Кога свършва тежкия период за теб?

— В края на месеца. — Той се поколеба за миг, после добави: — Веднага след датата, когато стана инцидентът с яхтата на Саймън Уендоувър. Той почина две години след Дрю почти по същото време.

— Разбирам.

Знаеше, че Саймън Уендоувър е човекът, отговорен за убийството на Дрю Труакс. Итън го бе издирил и бе събрал доказателства срещу него. Но накрая колелото на правосъдието не само се бе задвижило много бавно, а и не бе стигнало доникъде. Уендоувър бе излязъл от съдебната зала като свободен човек.

Но не се бе наслаждавал дълго на свободата си. Месец след края на делото бе загинал при инцидент с яхтата си.

Стоеше с Итън под лунната светлина и го прегръщаше, докато не усети как част от напрежението му се изпарява. После го хвана за ръка.

— Хайде. — Поведе го навън от спалнята. — Да идем в кухнята и ще ти приготвя малко топло мляко.

— Така правя аз след някой от кошмарите ти.

— Върши работа, нали?

— Мисля, че по-добре ще ми се отрази нещо малко по-силно.

Тя се усмихна.

— Както кажеш.

Той я последва в кухнята. Тя извади блендера от шкафа и наля малко в една чаша. Поседяха заедно, докато той го изпи.

Когато чашата му бе празна, двамата се върнаха в тъмната спалня. Итън за втори път тази вечер се съблече.

Зоуи се прозя и се пъкна в омачканите чаршафи.

— Ако не можеш да заспиш, иди във всекидневната и чети нещо или пък прави каквото искаш. Но ми обещавай, че няма да се измъкнеш на среднощна разходка сам.

— Добре — съгласи се той.

Легна до нея и я прегърна, намествайки я в извивката на тялото си. Тя го усети как се успокоява. След малко заспа.

Тя обаче — не. Вместо това лежеше будна и си мислеше за онова, което Итън бе казал. Бе почти сигурна, че казаното е истина,

макар и не цялата. Не я бе излъгал. Знаеше как звучи една лъжа. Тя самата бе изричала немалко неистини в месеците след бягството ѝ от „Кендъл Лейк Менър“, когато трябваше да живее под фалшива самоличност.

Не, Итън не я бе излъгал тази нощ. Но и не ѝ бе казал цялата истина. Чудеше се какво ли е премълчал и защо е сметнал, че не трябва да го споделя.

5.

Шели Ръсел извади снимките от плика и ги остави на бюрото.

— Тези достатъчни ли са?

Едрият мъж се пресегна и взе снимките. Тя беше много доволна от тях. Бе ѝ отнело три дни в Уиспъринг Спрингс, за да ги направи, но смяташе, че Джон Бранч и тайнственият му работодател ще са доволни.

Измерваше с поглед Бранч, докато той прелистваше купчината лъскави кадри. Тя бе на осемдесет и две години, а той — малко над трийсетте, но това не означаваше, че не може да си фантазира. А този мъж определено предизвикваше жените да си мечтаят за него, особено ако си падаха по мъжествените типове със стойка на военен.

Винаги бе имала слабост към мъже в униформа. По дяволите, дори се бе омъжила за двама такива. Бе погребала единия и се бе развела с втория.

Бранч имаше стоманена челюст, студени очи и красиво лице със скули, на които всеки викинг би завидял. Спокойно можеше да послужи за модел за плакат, с който се целеше набирането на кандидати за елитна военна групировка. Не би се изненадала, ако разбереше, че в миналото си е бил от специалните части.

Този тип определено се отнасяше сериозно към физическата подготовка. Мускулите му се издуваха и изпъкваха на всички подходящи места. Това бе втората им среща. Бе облечен почти както и предния път. Джинсите му бяха толкова опънати по мускулестите му бедра, че бе цяло чудо как шевовете не се пръскаха. Всеки отделен мускул по гръдния му кош се открояваше под плътно прилепналата сива блуза с къси ръкави.

Но дори да бе и с четиридесет или петдесет години по-млада, не смяташе, че би си позволила друго, освен да си помечтае за Джон Бранч. След като цял живот се бе занимавала с разследвания, знаеше, че не е разумно да се забърква лично с клиент. Но не професионалната

етика би я спряла. Бе нарушавала правилата и бе преспивала с неколцина клиенти и все пак земята не се бе продънила.

Но Джон Бранч бе различен. Започваше да подозира, че има нещо сбъркано в него. Този мъж не само се държеше като военен; тя намираще и някаква прилика с робот, която си бе направо стряскаща.

— Снимките са чудесни, госпожо Ръсел — каза Бранч. Всяка думичка бе изречена с отсечената точност на военен. — Справяте се добре със задачата да наблюдавате.

— Радвам се, че сте доволен. — Столът ѝ изскърца, когато се облегна назад. Скърцаше така вече двацет години. Някой ден трябваше да го смаже. — Сигурен ли сте, че това е жената, която търсите?

— Обектът очевидно е сменил цвета на косата и се облича в друг стил, но някои неща не могат да се променят. Изглежда, че отговаря на физическото описание, което ви дадох.

— Успях на няколко пъти да се приближа съвсем близо до нея. Определено има същия ръст, фигура и очи. Може би е само малко по-слаба.

— Ще покажа тези на шефа си. Той ще направи окончателното разпознаване. — Бранч остави снимките на бюрото една по една и ги подреди в спретната редичка. — Успяхте ли да идентифицирате всички нейни близки приятели?

— Да. — Подаде на мъжа двете страници с бележки по случая, които бе нахвърляла на лаптопа си. — Всички са на онази групова снимка пред пицарията. Двете жени отдясно са Бони Труакс и Зоуи Труакс. Зоуи по-рано се е казвала Сара Клийлънд. Използвала е името Зоуи Лус през повечето време миналата година, после се е омъжила за Итън Труакс.

Бранч рязко вдигна поглед.

— Защо има различна самоличност?

— Явно се е опитвала да скрие факта, че е прекарала известно време в психиатрия.

Мъжът се намръщи.

— Ами двете момчета?

— Те са на Бони. Баща им е мъртъв — убит преди около три години в Лос Анджелис.

Бранч се вгледа в двамата мъже на снимката.

— Кой е гологлавият мъж в джинси, който прилича на рокер?

— Казва се Сингълтън Коб. — Развесели я оценката на Бранч за Коб. — Външността лъже, както казват. Има антикварна книжарница в Уиспъринг Спрингс. Търгува със стари и редки книги.

Бранч завъртя глава няколко пъти — като някакъв андроид, който се опитва да асимилира информация, която не отговаря на очакванията му.

— Изобщо не прилича на търговец на книги.

— Не — съгласи се тя.

— Знаете ли още нещо за него?

— Не ми дадохте достатъчно време, за да направя задълбочено проучване на някои от тези хора — напомни му тя. — Казахте, че шефът ви бърза с идентифицирането на жената.

Мъжът потупа по снимката.

— Смятате ли, че този Коб е замесен лично с обекта?

Тя сви рамене.

— Доколкото успях да разбера, е просто приятел. Искате ли да проуча по-внимателно?

— На този етап не. Ще разбера дали шефът ми се нуждае от допълнителна информация за него. — Бранч прехвърли вниманието си към другия мъж на снимката. — А този кой е?

— Итън Труакс. Съпругът на Зоуи. Той е частен детектив. Има малка фирма в Уиспъринг Спрингс.

— Детектив? — Мъжът се стегна. Мускулите изпъкнаха над лактите му. Вратът му стана по-дебел. — Шефът ми ще иска да знае защо обектът има приятел частен детектив.

— Няма никакви специални отношения с него, доколкото успях да разбера. Определено не и от професионално естество. Също както и Коб, Труакс, изглежда, е само познат. Определено няма интимни връзки с... въ... обекта.

Бранч продължи да изучава Труакс още известно време, преди да посочи към следващата снимка.

— Обектът притежава този магазин?

— Галерия „Еуфория“, да. Намира се в един от скъпите търговски центрове в града — „Фаунтин Скуеър“. В него се продават специални подаръци и сувенири. Ръчно изработени бижута, керамика, произведения на изкуството — все от този род.

— Коренна промяна на професията за обекта — размишляваше гласно Бранч. — Преди е била финансист.

— Господин Бранч, абсолютно сигурен ли сте, че това е жената, която вашата агенция издирва? Съгласна съм, че отговаря на физическото описание, което ми дадохте, но трябва да отбележа, че нищо друго не съвпада. Направих доста задълбочена проверка на миналото ѝ. Аркадия Еймис изглежда съвсем друг човек.

— Купила си е нова самоличност. Може би дори няколко. Не е трудно в наше време.

— Знам — търпеливо каза Шели. — Но ако случаят е такъв, явно е получила много добър пакет. От доста време съм в този бизнес и никога не съм виждала толкова цялостна промяна. Проследих я чак до следването ѝ в колежа, годините ѝ в гимназията и дори началното училище. Мога да ви кажа кога са ѝ направени задължителните детски ваксинации. Такива подробности не са никак характерни за повечето фалшиви самоличности.

— Натрупала е състояние, докато е перяла пари за терористи и наркотрафиканти — тихо каза Бранч. — Може да си позволи най-доброто.

— Просто искам да съм напълно сигурна, че това е човекът, когото шефът ви търси. При подобни ситуации едва ли бихте искали да допуснете някаква грешка.

— Не се тревожете, госпожо Ръсел. Шефът ми няма да предприеме нищо, без да е абсолютно сигурен.

— И какво следва?

— Не съм оторизиран да ви давам подобна информация.

— Бях длъжна да пробвам. Малко съм любопитна. Не се случва често федералните власти да търсят сътрудничеството на малка фирма като моята. — Тя спря за миг. — Не че не оценявам възможността да работим заедно.

Русите вежди на Бранч се сляха в една сериозна линия. Знаеше, че той се чуди колко би могъл да ѝ каже. Федералните никога не са обичали да отговарят на въпросите на цивилни граждани. Предпочитаха да дават информация само в краен случай.

— Уиспъринг Спрингс е сравнително малък град — отговори той накрая. — Моят работодател не искаше да рискува, като изпрати цял екип да се заеме с първоначалното наблюдение и идентификация.

Предположи, че обектът може да забележи професионалистите. Сметна, че един неизвестен детектив, който знае как да върши работата по старомодния начин, няма да се набива толкова на очи.

Престори се, че не е забелязала дребните обиди. Тя е професионалист, да го вземат дяволите. Била е детектив дълго преди Бранч да се роди. Но той бе прав за едно. Тя бе абсолютно неизвестна и незабележима.

— В Уиспъринг Спрингс има съвсем прилична частна компания — каза тя. — „Раднър Секюрити Системс“. Защо шефът ви не се е обърнал към нея?

— По същите причини. — Бранч стана и се зае да събира снимките. — В малка, сплотена общност никак не е добра идея да се използва местен, за да свърши подобна работа. Всички се познават. Има прекалено голяма вероятност някой да се разприказва. И докато се усетиш, обектът е разбрал, че го наблюдават, и отново изчезва.

— Работодателят ви явно е много внимателен човек.

— Така е.

Тъкмо се канеше да зададе още някой и друг въпрос за шефа му, макар добре да осъзнаваше, че насилва късмета си, когато я прекъсна едно слабичко, настойчиво *пиукане*.

Бранч се намръщи.

— Какво е това?

— Часовникът ми. Съжалявам — раздразнена, тя натисна бутона, за да спре алармата. — Време е за хапчетата ми. Когато човек стане на моите години, му се ще да има акции от фармацевтичните компании.

Той кимна веднъж, явно успокоен.

Тя го гледаше как подравнява ъгълчетата на снимките и как внимателно ги пъха обратно в плика. Имаше нещо обезпокоително в начина, по който извърши това незначително действие — сякаш сгъваше парашут или почистваше пушка. Стараеше се всичко да е в идеална форма и готово за действие. Човек би помислил, че животът му зависи от това колко добре е подравнил крайчетата на тези снимки.

„Ред“ и „прецизност“ явно бяха думи закон, що се отнася до Джон Бранч.

— Оценяваме вашата помощ, госпожо Ръсел. Правителството ви изказва благодарност. — Мъжът пъхна под мишница плика със снимките и папката, която му бе дала. — Дължа ли ви още нещо?

— Не. Авансовото заплащане, което ми дадохте, покрива цената на времето ми и тази на снимките. — Не беше включила цената на допълнителните копия, които бе поръчала за своето досие. Това щеше да е нейният принос в справянето с националния дълг, помисли си тя.

Бранч кимна веднъж, завъртя се на пети и излезе от офиса ѝ.

Когато вратата се затвори зад гърба му, тя стана, отиде до прозореца и го видя да се качва в бяла кола без регистрационни номера.

Бранч успя да превърне простичкото действие по излизането от паркинга и сливането с уличното движение на Финикс във внимателно планирана военна маневра.

Остана за миг замислена, докато часовникът ѝ не изпиука отново.

Въздъхна и отиде до банята, която служеше и за склад, отвори чекмеджето до мивката и извади кутията с таблетките ѝ за седмицата. Голямата пластмасова кутия бе разделена на редица квадратчета — по едно за всеки ден от седмицата. Всяко малко отделение, на свой ред, бе разделено на четири по-малки със съответния надпис „сутрин“, „обед“, „вечер“ и „нощем“. Всяка преграда бе пълна с таблетки, много. Имаше рецепта за всякакви болести — от артрит и проблеми със задържането на урината до сърдечни оплаквания и високо кръвно налягане.

Толкова много хапчета, помисли си тя, но никое от тях не можеше да ѝ даде онова, от което се нуждаеше най-много напоследък — спокоен сън нощем.

Когато изгълта съответните медикаменти, тя се върна в офиса си, седна до бюрото и издърпа малката тетрадка, която бе използвала, за да нахвърля първите си впечатления от Джон Бранч и тайнствения му работодател.

Загледа се в единствената дума, която бе написала и подчертала два пъти, след като мъжът ѝ бе показал документите си за самоличност. *Федерални.*

6.

— Не ме тревожат двете й приятелки — Грант Лоринг говореше от уличен автомат. — От това, което ми каза, явно никоя от тях не представлява потенциална заплаха.

— Да, сър, съгласен съм — отвърна отсреща Джон Бранч.

Налагаше се Грант да се напруга, за да различи думите. Приглушеният страничен шум в оживения търговски център му пречеше да чува ясно.

Беше нелепо да се опитва да провежда делови разговор от уличен телефон, помисли си той. Освен това бе изморително и изключително неефективно. През изминалите няколко дни бе пропилял безумно много от изключително ценното си време в таксите, докато се придвижва от и до търговски центрове из различните големи курортни комплекси в Скотсдейл, за да използва анонимни телефонни линии.

Затрудненията с комуникацията бяха само част от проблема. Щеше да се наложи да нареди на Бранч да залепи копията от снимките и папката на дъното на казанчето в някоя мъжка тоалетна, защото не можеше да рискува да бъдат изпратени чрез компютър. Беше принуден да плаща в брой за всичко — а това също бе голямо неудобство. Но най-дразнещото в случая бе, че за събирането на сведенията се налагаше да разчита на третокласни изпълнители като онази възрастна дама частен детектив.

Но му бе пределно ясно, че във времето, когато телефоните можеха да се подслушват от хиляди мили, а плащанията с кредитни карти можеха също толкова лесно да бъдат проследени чрез интернет, старомодният подход бе единственият възможен път, ако искаше да не привлича вниманието на някои от старите си, безмилостни врагове.

Допреди две години бе извършвал дейността си изключително в интернет и това едва не го бе убило.

Изчака, докато една шумна групичка тийнейджъри отмине фоайето с телефоните, и тогава продължи разговора.

— Както казах, няма защо да се притесняваме за двете жени. Според доклада на Ръсел, едната е освидетелствана луда, която в миналото си е била затворена в психиатрия, а другата е самотна майка, която работи почасово в обществена библиотека.

— Да, сър — потвърди Бранч.

— Ако Аркадия Еймис просто изчезне, единственото, което двете могат да направят, е да подадат сигнал за издирване в полицията — отбеляза Грант повече на себе си, отколкото на Бранч. — Никой не обръща внимание на сигналите за изчезнали хора. Всяка година се регистрират хиляди такива и остават без последствия. Но частният детектив, Труакс, може да се окаже проблем. Ако Еймис изчезне, той може да реши да я потърси. И ще знае какво да прави. Според доклада на Ръсел, онази, лудата жена — Зоуи, е омъжена за него.

— Да, сър.

— Това е адски странно. Що за детектив може да е толкова тъп, че да се ожени за избягала от лудницата?

— Съжалявам, сър — сериозно отвърна Бранч. — Нямам отговор на този въпрос.

От безсилие на Грант му идваше да удари слушалката в стената няколко пъти. Бранч бе полезен, но си имаше и недостатъци. Този тип бе много стегнат. Тайничко Грант бе започнал да го нарича Странния Джон.

— Труакс е неизвестна величина, а аз не обичам неизвестните — продължи той.

— Ръсел предложи да направи по-обстойно проучване за него. Мога да й се обадя и да й кажа да се заеме с това.

Грант набързо обмисли варианта.

— Не, нека да не я замесваме отново. Вече знае повече, отколкото трябва. Ако Труакс действа законно, няма да е много трудно да го проверя. Сам ще се заема.

— Да, сър.

— Къде си сега?

— В апартамента си — отвърна Бранч. — Канех се да потренирам този следобед. Искате ли да остана до телефона?

Този човек бе обсебен от тренировките си, помисли си Грант. Или от нещо друго. Определено бе странен.

— Не е задължително — каза в телефонната слушалка. — Ще ми отнеме известно време. Ще ти се обадя в пет и половина. Дотогава би трябвало да съм разбрал дали Труакс ще представлява проблем.

— Да, сър.

Грант затвори телефона и се запъти към най-близкия изход. Точно от това нямаше нужда. Отново задържане. Но трябваше да е сигурен в действията си. Не можеше да си позволи да сбърка. Труакс предизвикваше някои въпроси, на които трябваше да си отговори, преди планът му да може да бъде изпълнен успешно.

Навън хвана такси. Бранч предполагаше, че той е шеф на правителствена агенция, която е толкова секретна, че официално не съществува. В едно бе прав, помисли си Грант. Агенцията *не* съществуваше. Бе си я измислил и бе изровил фалшивите документи за самоличност, които си пазеше от миналото, за да подкрепи историята, която бе разказал на Странния Джон.

Бяха го предупредили, че макар и да е склонен да убива, този тип си има свой собствен код на честта. Той се считаше за патриотичен войн. Би извършил убийство само в името на истината, справедливостта и американския начин на живот.

Грант предполагаше, че няма да му е нужно много време да получи някои основни сведения за миналото на Труакс. Трябваше му само анонимен компютър. Знаеше къде да го намери — в най-близкия клон на обществената библиотека на Скотсдейл.

Отговорите наистина се появиха бързо и никой от тях не му се понарави. Промени плана си.

В пет и половина същия следобед бе в друг търговски център и стоеше пред поредния телефонен автомат.

Бранч бе на мястото си. Грант си го представи как седи в малкия си мизерен апартамент, с предплатен за седмица наем. Трябваше да му го признае. Човекът умееше да изпълнява заповеди. Всъщност следването на заповеди бе нещо като религия за Бранч. Грант имаше тревожното усещане, че това е един от начините той да запази поне донякъде разсъдъка си.

— Труакс определено е проблем — каза Грант. — Голям. Всъщност онова, което научих днес следобед, поставя цялата операция в различна светлина.

— Да, сър?

— Моите хора в Лос Анджелис ме осведомиха, че Итън Труакс е бил замесен в прането на пари там. Никога не успели да го докажат, но били сигурни, че изпълнява поръчки за брат си Дрю Труакс, който бил начело на една от най-големите сделки. Итън свършил цялата мръсна посредническа работа. Той е човекът, който се е срещал с наркотрафикантите и терористите и е уредил парите да бъдат пренесени през границата и да бъдат внесени в различни банки.

— Какво е станало?

— В Лос Анджелис смятат, че е имало някаква вътрешна борба за надмощие — поясни Грант, като следваше сценария, който мислено бе нахвърлил. — Когато всичко приключило, Дрю Труакс бил мъртъв. Убийството явно било поръчано от мъж на име Саймън Уендоувър. След смъртта на Труакс всичко се разпаднало. Изглежда, Итън Труакс е решил да преглътне загубата и да се измъкне от града. Но очевидно първо се е отървал от Уендоувър.

— Убил го е?

— Официалната версия твърди, че Саймън Уендоувър се е удавил при инцидент с яхтата си. Няколко свидетели, така че не е имало и дело срещу Труакс. Изобщо не са му предявили обвинение.

— Какво прави той в Уиспъринг Спрингс?

— Мисля, че спокойно може да се заключи, че се е върнал към семейния бизнес.

— Прането на пари?

— Точно така. Ново място, но все така близо до границата — Грант помълча за миг, преди да съобщи голямата новина. — Ако се съди по снимките, можем да предположим, че си е намерил и нов партньор.

— Аркадия Еймис?

— Да. Ситуацията е много по-сложна, отколкото изглеждаше първоначално. Труакс е голям проблем. Но измислих как да убием с един куршум два заека.

Той обясни в общи линии новия си план, като се стараеше да говори пределно ясно с оглед умствените възможности на Странния Джон.

— Можеш ли да се справиш с, хм, новата мисия? — попита той, когато свърши. Странния Джон много се впечатляваше от думата „мисия“. За него това бе като някакъв Свещен Граал.

— Да, сър. Няма никакъв проблем с мисията, сър.

— Трябва да изглежда като нещастен случай — повтори Грант.
— Ясно ли е?

— Да, сър.

Грант затвори и отиде да си купи кафе. Всъщност се нуждаеше от едно мартини. След разговор с Бранч винаги се чувстваше напрегнат и притеснен.

Беше му се наложило да се обади на човек, който му дължеше услуга, за да се свърже с професионалист с мускули за тази работа, и в резултат се оказа в позиция, която не му позволяваше да е прекалено придирчив. Бе принуден да приеме, каквото му предлагаша, защото не можеше да си позволи да пропусне удобната възможност.

Онази мръсница, без да се усети, бе задействала единствения капан, който той за свой късмет ѝ бе заложил — една банкова сметка, която тя бе отворила под фалшиво име и самоличност. Близко две години бе следял тази сметка, дебнейки какъвто и да било намек за активност. Когато бе минала година и няколко месеца без никакъв знак, че е ползвала сметката, бе започнал да се чуди дали наистина не бе загинала онази нощ в езерото.

Но на втори ноември осем хиляди долара бяха изтеглени от тайната сметка и той бе принуден да се изправи пред най-ужасния си кошмар — тя беше жива и притежаваше проклетия файл.

Тогаваше направил онова, което умееше най-добре. Бе проследил парите чак до Уиспъринг Спрингс, Аризона.

7.

Предложи новата зърнена закуска на Итън на другата сутрин.

Той забеляза едва след като послушно бе глътнал таблетките калций и мултивитамини с минерали и антиоксиданти, които тя бе сложила до чашата с прясно изцеден портокалов сок.

Взе лъжицата и огледа новата закуска.

— Какво е това? — попита с лек интерес.

— Мюсли. Реших, че ще е хубаво да опитаме нещо ново. — Тя си наля чай. — В него има три различни вида зърнени култури, няколко вида сушени плодове и голямо разнообразие от ядки. Смесих го с малко кисело мляко от жива закваска и добавих и прясно мляко.

— Жива закваска, значи? Не съм много сигурен. Обикновено предпочитам храната ми да е умряла, преди да я ям. Изглежда ми по-безопасно, нали разбираш?

— Ти си частен детектив. Обичаш опасностите, нали така?

— О, да, вярно. Замалко да забравя. — Той гребна от закуската.

Тя затаи дъх.

Итън задъвка, преглътна и си гребна отново от мюслито без повече коментари. Разгърна сутрешния брой на „Уиспъринг Спрингс Хералд“ и прегледа набързо заглавията.

Зоуи се успокои. Той бе приел смяната на зърнената закуска по същия начин както и добавката на витамини с антиоксиданти към менюто си — с лекота. Започваше да разбира, че така се справя с повечето неща.

Началото на един брак вероятно не бе най-удачното време за въвеждане на здравословен начин на живот в ежедневието на един мъж, но тя явно не можеше да се сдържи. Напоследък откриваше, че прекарва все повече време пред щандовете с органични продукти в супермаркета и внимателно разглежда витамините и лосионите с висок слънцезащитен фактор в аптеката.

Новата ѝ мания ставаше все по-силна.

Преди три дни бе купила за Итън специален ключодържател от едно специализирано магазинче на „Фаунтин Скуеър“. Имаше мъничко фенерче и звукова сигнализация за спешни случаи. На следващия ден се бе върнала, за да купи и радио, което можеше да се включва с манивела по време на природни стихии и щеше да им е от полза, в случай че над Уиспъринг Спрингс се извие торнадо и останат без електричество.

След закуска Итън я целуна за довиждане, без да бърза, като се наслаждаваше на целувката. После тръгна за работа с новия ключодържател в ръка.

Тя си напомни, че такъв мъж едва ли би искал жена му да се суети толкова около него. Но в последно време ѝ бе трудно да устои на реклами, в които имаше думички като „безопасност“, „спешен случай“, „здравословен“, „подсилен“ или „полезни антиоксиданти“.

* * *

Вратата на домоуправителката се отвори тъкмо когато Зоуи минаваше покрай нея на път за паркинга. Робин Дънкан надникна оттам.

— Добро утро, госпожо Труакс. Стори ми се, че ви чух да слизате по стълбите. Може ли за минутка?

Робин говореше енергично. Всичко в нея бе енергично. Зоуи се постара да не скръцне със зъби. Новата домоуправителка на жилищната сграда „Каса де Оро“ ѝ напомняше на изключително досадна и строга фея.

Робин бе малко под трийсетте, дребничка и крехка, с остри черти. Светлокестенявата ѝ коса бе изпъстрена със златисти кичури и подстригана много късо и привидно небрежно, подчертавайки светлите ѝ очи и заострените ѝ като на елф уши.

Зоуи и останалите обитатели на „Каса де Оро“ много бързо откриха, че енергичността ѝ бе само прикритие на извънредно строгия ѝ подход към поддържането на реда в апартаментите в сградата. Робин Дънкан много държеше на правилата. Някои от наемателите, начело с Хупър от апартамент 1Б, бяха започнали тайничко да я наричат Сержант Дънкан.

— Имам уговорена среща, Робин. — Зоуи направи усилие да се усмихне. — Не може ли друг път?

— Всъщност не. — По лицето на Робин се изписа съжаление, но и решимост да изпълни дълга си. — Опасявам се, че е важно.

Тя хвърли бърз изучаващ поглед към фойето и стълбите, явно за да се увери, че наблизо няма никой.

— Имате ли нещо против да влезете в кабинета ми за малко?

По дяволите. Точно сега не й бе до това. Тези дни си имаше достатъчно други грижи. Зоуи демонстративно погледна часовника си.

— Предпочитам да не влизам. Да не би да става дума за новото разпределение на местата за паркиране?

— За съжаление да — Робин се стегна. — Проблемът е, госпожо Труакс, че не мога да определя място за паркиране на господин Труакс, защото името му не фигурира в договора за наем.

— Моля?

— Договорът е на ваше име, госпожо Труакс. Или, за да бъдем точни, на предишното ви име — Зоуи Лус. Опасявам се, че споразумението е доста точно определено. Там е записано, че само един наемател може да обитава постоянно апартамента. Разбира се, позволено е понякога да преспиват гости, но, изглежда, господин Труакс се е нанесъл в жилището ви за постоянно.

— Нанесъл се е, защото се оженихме — с равен глас поясни Зоуи. — Колкото и да ви е трудно да повярвате, хората често обитават едно и също жилище, след като се оженят.

Робин стисна извитите си като дъга устни.

— Това ми е ясно.

— Във всеки случай, положението е само временно. Двамата с Итън имаме къща. В момента я пребоядисват отвътре. Ще се пренесем там, когато е готова.

— Разбирам — Робин явно бе изненадана от новината, но бързо се съвзе. — Не знаех, че възнамерявате да прекратите договора си. Кога смятате да дадете предизвестие?

— Зависи — *от това колко време ще му трябва на Трийчър и хората му да започнат с боядисването*, добави тя наум. Непрекъснато му напомняше вече втора седмица, но единственият признак, че нещо може би ще започне скоро, бе, че цялата вътрешност на „Найтуиндс“ бе покрита с платна, за да не се цапа подът от боята.

— Изискваме предизвестие от поне един месец — напомни ѝ домоуправителката.

— Знам.

— Да, но работата е там, че личните ви дела и промяната в семейното ви положение не изменят условията и задълженията ви по договора.

— Какво искате от мен? — попита Зоуи раздразнена. — Да подпиша нов договор?

— Промяната на договора за наем определено е вариант.

— Добре. Подгответе документите и двамата с Итън ще ги подпишем довечера. — Тя се извърна, за да излезе.

— Нали разбирате, че ще има увеличение на месечния ви наем?

Това вече преля чашата. Зоуи се обърна възмутена.

— Не можете произволно да ми вдигате наема.

— Това съвсем не е произволно решение, госпожо Труакс — усмихна се другата жена. — Мога ли да ви наричам Зоуи?

— Наричайте ме „госпожо Труакс“ — през зъби отвърна Зоуи.

— Много добре — Робин изглеждаше засегната. — Всичко е написано в договора ви, госпожо Труакс. Ако си направите труда да прочетете параграф 9А, ще видите, че наличието на допълнителен наемател означава увеличение на наема в размер на сто и петдесет долара на месеца.

— Само през трупа ми. Двамата с Итън по-скоро ще се изнесем на палатка на площада, отколкото да ви плащам още сто и петдесет долара месечно. Това жилище не струва и сумата, която сега ви плащам.

— Парите не са за мен — уточни Робин обидено. — Аз само събирам наема. Той отива при собствениците на „Каса де Оро“.

С огромно усилие на волята Зоуи устоя на желанието да хване домоуправителката за заострените ѝ уши и да я метне в коша за боклук отзад.

— Не съм глупачка — каза тя вместо това. — Много добре знам, че семейство Шипли са собственици на сградата. Но през цялото време, откакто съм тук, те нито веднъж, доколкото знам, не са посетили мястото. Не са направили никакви инвестиции в собствеността си. Не е имало никакви подобрения. Не заслужават сто

и петдесет долара в повече към месечния ми наем и можете да им предадете думите ми.

— Господин и госпожа Шипли имат голям брой сгради, които дават под наем в областта на Финикс. Прекалено заети са, за да наглеждат всеки от имотите си лично. Но аз проведох няколко разговора с тях относно нуждите ни тук, в „Каса де Оро“, и ви уверявам, че те се отнесоха много одобрително към плановете ми за сградата.

— Настоявам да се свържете с тях, където и да се намират...

— Живеят в Скотсдейл — услужлива, както винаги, се обади Робин.

— Чудесно. Свържете се със собствениците в Скотсдейл и им обяснете, че с Итън сме семейство, а не просто съквартиранти. Напомнете им, че съм изряден наемател вече повече от година.

Домоуправителката се покашля.

— Ами... това не е съвсем точно.

— *Какво?* Как смееете да намеквате, че не съм била изряден наемател?

— Преди няколко дни преглеждах документите и забелязах, че миналия месец в апартамента ви е имало инцидент, в резултат на който е била повикана полиция в „Каса де Оро“.

— Вината не беше моя. Бях невинна жертва на опит за отвличане.

Робин съчувствено цъкна с език.

— Да, четох за случая в „Уиспъринг Спрингс Хералд“. Преживяването сигурно е било ужасно за вас.

— Така беше.

— Когато обсъдих случая с господин и госпожа Шипли обаче, те доловиха известна заплаха.

Обзе я някакво лошо предчувствие.

— Заплаха ли? — много внимателно попита Зоуи.

— Те изразиха известна загриженост относно професията на господин Труакс.

— Загриженост?

— Притесняват се, че естеството на занятието му би могло да предизвика и други подобни инциденти, ако разбирате какво имам предвид.

— Не, не разбирам. — Зоуи с усилие се сдържаше да не повиши тон. — Работата на съпруга ми нямаше нищо общо с онзи *инцидент*, както го наричате. Беше свързан лично с мен. Обяснете това на господин и госпожа Шипли.

Домоуправителката сякаш настръхна.

— Да не би да намекувате, че има нещо, свързано с вас, което би могло да доведе до по-нататъшни криминални проявя в жилищната сграда?

— Не, нищо подобно. Онзи проблем е решен. Няма да има повече подобни случки. Постарайте се собствениците да го разберат. Освен това им предайте ясно, че отказвам да плащам допълнителен наем само защото съм се омъжила.

— Ще разговарям с тях.

— Направете го.

— Наистина няма нужда да ми се сърдите, госпожо Труакс. Мое задължение е да съблюдавам спазването на правилата.

— Да, така е. — Зоуи изрови ключовете си от дъното на чантата си и за втори път тази сутрин се запъти към вратата на сградата. — Знам само, че предишният домоуправител беше много по-гъвкав.

— Прекомерната му гъвкавост е причина той да е бивш домоуправител — Робин снижи гласа си до поверителен шепот. — Собствениците намекуваха, че имал проблеми с алкохола.

Това вероятно обясняваше някои неща, помисли си Зоуи, като например защо „Каса де Оро“ винаги бе изглеждала така занемарена. Може ба все пак имаше и нещо за предпочитане в човек, който стриктно спазваше правилата.

Но сега не бе в настроение да го признава пред госпожица Строгост.

Излезе и се качи в колата си.

* * *

Все още кипеше от яд час по-късно, когато Табита Пайн, поразително бляскава и свежа в рокля, която сякаш бе направена от много скъпи копринени шалове, влетя в кабинета ѝ. Мъничките звънчета, пришити в долната част на дрехата ѝ, лекичко звъняха.

— Зоуи, скъпа, надявам се, че нямаш нищо против, задето се отбивам без предварително уговорена среща. — Табита се усмихна, уверена, че е добре дошла. — Щях да се обадя, но се наложи да дойда в града тази сутрин, за да напазарувам разни неща и реших да видя дали няма да те намеря. Ще те задържа само минутка.

— Разбира се, че нямам нищо против. — Зоуи веднага се настрои за работа с клиент. — Нямам уговорени срещи чак до единайсет. Заповядай, седни.

— Благодаря. — Табита седна в едно от креслата пред бюрото ѝ. Шаловете продължиха да се развяват още няколко секунди, след това покорно утихнаха. — Минавам направо на въпроса. Снощи имах видение, докато се носех из астралното поле. Разбрах, че трябва да се свържа с теб и с Линдзи Войл веднага, за да ви разкажа за него и на двете.

— Разбирам.

Зоуи си напомни, че няма никакво право да оспорва психичните видения на Табита. И все пак бе много трудно да се приема сериозно шейсетгодишна жена, която се обличаше като хипи от втората половина на миналия век.

Косата ѝ бе най-впечатляваща. Беше сребристосива и се разстиляше по гърба и раменете ѝ на дълги пухкави вълни. Зоуи бе чувала, че има правило в модата, което гласи, че колкото по-възрастна е една жена, толкова по-късо трябва да се подстригва. Очевидно Табита не искаше да спазва това правило.

— Опитвах се да намеря най-верния път да ви покажа моя личен стил и изискванията си към енергийния поток — на теб и на Линдзи Войл. Искам и двете да имате цялата информация, която ще ви е необходима, за да съставяте предложенията си.

— О! — Зоуи се опита да измисли какво да каже, но не ѝ хрумна нищо впечатляващо. Изведнъж усети как застава нащрек.

— Във видението ми вие с Линдзи присъствахте на няколко от семинарите ми по медитация — продължи жената. — Веднага щом този образ се появи в съзнанието ми, разбрах, че това е единственият начин вие двете да придобиете пълна и цялостна представа за моите уникални нужди по отношение на вътрешния дизайн.

— О. — Зоуи преглътна списваното си.

Предчувстваше, че тези семинари не са никак евтини.

— Има ли някакъв проблем, скъпа?

Тя успя да се усмихне.

— Не, никакъв. Идеята е страхотна.

— Чудесно. Значи ще очаквам да ви видя на някои от срещите ми през идните няколко седмици. — Табита стана от креслото и остави лист хартия на бюрото. — Ето един график на семинарите и цената им. — Тя се понесе към вратата. — Остани с мир, скъпа.

— Мир и на теб.

Зоуи хвърли един поглед на графика. Предположението ѝ бе вярно. Семинарите бяха скъпи. Потропа с пръсти по бюрото си известно време. После вдигна телефона и набра номера на Итън.

— „Труакс Инвестигейшънс“.

— Табита Пайн току-що си тръгна. Даде ми ясно да разбере, че нямам никакъв шанс, освен ако не присъствам на някои от семинарите ѝ по медитация. Скъпи са, но имам чувството, че Линдзи Войл сигурно ще се запише за пълния курс веднага щом разбере, че това е печелившият ход за получаване на поръчката.

— Това е цената на бизнеса — философски отвърна Итън. — Не очаквай съчувствие от мен. Преди малко ми се обади Бони. Исква „Труакс Инвестигейшънс“ да направи услуга на Историческото дружество на Уиспъринг Спрингс.

— Каква услуга?

— Още не знам. Имам среща с кмета на града утре сутрин. Предполагам, че тогава ще разбере.

— Не че искам да сменя темата, но тази сутрин отново се сблъсках с госпожица Строгост. Заплашва да ни увеличи наема въз основа на факта, че сега в апартамента живеят двама души.

— Можеш да се справиш с нея.

— Лесно ти е да го кажеш.

8.

Търсачът стоеше в средата на малкия офис и се опитваше да се пребори с атаката. *Не отново. Не и толкова скоро.*

Трябва да се овладее. Не мога да изгубя съзнание. Не и тук. Пазачът може да забележи отключената врата. Тогава ще провери дали има следи от проникване с взлом. Не мога да се оставя да ме хванат.

Но познатото усещане за надвиснал мрак го връхлетя с яростта на гръмотевична буря. Само миг по-късно всичко потъна в тъмнина. Търсачът падна на пода, а съзнанието му се изпълни със смущения.

Когато всичко свърши, бе изтощен. Винаги бе така след бурите.

Един бърз поглед към малкия часовник на бюрото го увери, че са минали само няколко минути. Все още имаше време.

Търсачът стана и отиде до етажерката с документи. Нещо изпука под крака му.

Обезпокоен от силния звук в притихналото помещение, той насочи малкото фенерче към пода и видя счупена химикалка. Беше само някаква глупава дреболия, украсена с миниатюрна фигурка на Елвис. Евтина и безвкусна. Не някоя скъпа писалка, която щеше да липсва на собственика си.

Облекчен, търсачът вдигна счупената химикалка и пъкна парчетата в джоба си.

Трябваше да се концентрира. Бе дошъл с определени намерения. Не биваше да се разсейва.

9.

Итън скръсти ръце на бюрото си и отправи към кметицата на града усмивка, която бе изпълнена със съжаление, но и същевременно решителна.

— Вярно е, че разрешаването на стари убийства е мое хоби, госпожо Сантана. Но се опасявам, че мога да правя това само когато нямам належащ случай. В момента съм малко зает.

Палома Сантана леко повдигна елегантните си тъмни вежди.

— Бони ми обясни това, но намекна, че в този случай ще направите изключение.

Итън хвърли кратък поглед към снаха си, която седеше във второто кресло за посетители.

— Така ли?

Бе почти сигурен, че знае какво си мисли Бони. През повечето време двамата се разбираха чудесно.

Бе харесал Бони още в деня, когато брат му я бе представил като своя годеница. Тя бе идеална за него и беше ясно, че Дрю я обича от цялото си сърце.

Но след смъртта му Итън и Бони бяха установили помежду си много по-силна връзка. Обединени от общата цел да се грижат за малките синове на Дрю, те бяха изковали нерушим съюз, който напомняше за отношенията между брат и сестра. И както често се случваше в подобни ситуации, понякога Итън се ядосваше на „сестра си“.

Бони се наведе напред с подканващо изражение на красивото си лице.

— Итън, разрешаването на това старо убийство би било огромен принос към празненствата, които са запланувани за откриването на къщата на Къруан. Историческото дружество работи по този проект повече от две години. Ще бъде голяма туристическа атракция.

Ясно му бе, че за нея е важно той да се заеме със случая. Може би идеята не бе чак толкова лоша. В края на краищата и двамата се

опитваха да се установят за постоянно в Уиспъринг Спрингс.

Отново се обърна към Палома. Тя бе малко над четиридесетте. Много привлекателна жена с тъмнокафяви очи и красиво лице. Бледокафявият ѝ панталон и кремавата копринена блуза изглеждаха елегантни и скъпи.

Бони му бе казала някои неща за нея предния ден, когато се бе обадила, кипяща от ентузиазъм, за да го покани на среща с кметицата. Редакционният екип на „Уиспъринг Спрингс Хералд“ считаше, че Палома Сантана е най-способният управник на града през последните няколко десетилетия. Семейството ѝ отдавна живееше в района. Палома бе омъжена за преуспелия бизнесмен, собственик на кънтри клуба „Дезърт Вю“, и двойката се движеше сред най-висшите кръгове на обществото.

Накратко — Палома Сантана бе страхотна възможност за завързване на делови контакти.

— Разкажете ми за случая „Къруан“ — каза той.

Палома се облегна назад в креслото си и кръстоса крака.

— Уолтър Къруан е бил блестящ, ексцентричен, високоуважаван писател, който е живял и творил тук, в Уиспъринг Спрингс, преди около шейсет години. Познато ли ви е заглавието „Дългото студено лято“?

Итън се разрови в откъслечните спомени, които бе запазил от краткия си и изключително ограничен допир до висшето образование, и намери нещо, свързано с темата.

— В колежа — каза той. — Американска литература в първи курс. За *същия* Уолтър Къруан ли става дума?

— Да. Както ви е казала Бони, Историческото дружество наскоро приключи с реставрирането на къщата. По онова време смъртта на Къруан е била голяма новина в литературните среди и оттогава се е превърнала в нещо като легенда сред изследователите на творчеството му.

— Казвате, че е бил убит?

— Това е част от мистерията. Никой не е напълно сигурен какво е станало. Според вестниците, Къруан и икономката му — жена на име Мария Торес — са били сами в къщата в нощта, когато е умрял. По-късно Мария казала на властите, че всичко било съвсем нормално и обичайно онази вечер. След вечеря Къруан се оттеглил в кабинета си,

за да работи върху някакъв ръкопис. Мария си легнала. Намерила тялото му в кабинета на другата сутрин. Седял облегат в креслото си.

— Причина за смъртта?

— Решили, че е сърдечен удар. Но много скоро плъзнали слуховете, че икономката го е отровила. И до ден-днешен мълвата продължава да твърди същото. Повечето любители на историята и изследователи на творчеството на писателя предполагат, че тя е убиецът.

Дълбоко някъде вътре в него започна да расте познатото любопитство. Неохотно посегна за бележник и взе химикала.

— Защо е била сред заподозрените?

— Къруан оставил завещание. — Привлекателното лице на Палома леко се напрегна. — В него оставил къщата на Мария.

— Значи предполагаемият мотив е бил получаването на къщата?

— Да. Тя била бедна жена от трудолюбиво семейство, което едва свързвало двата края. Няма съмнение, че къщата би била като дар от бога за семейство Торес.

Нещо в тона на гласа ѝ накара Итън да вдигне поглед от бележките си.

— Нека да позная. Не я е получила, нали?

— Точно така — отвърна Палома. — Роднините на Къруан от Бостън нямали никакво намерение да позволят на икономката да наследи семейната собственост. Довели своите адвокати в Аризона и лесно оспорили завещанието.

Итън се замисли за миг.

— Как се предполага, че Мария е убила Къруан? — попита той.

— Твърдят, че го е отровила с някакво вещество, което действа така, че смъртта да прилича на резултат от сърдечен удар.

— Ха! — Той бавно остави химикала. — Трябва да ви кажа, че освен ако не сте готова да понесете разноските и последствията от ексхумация на трупа и подлагането му на някои изследвания, много се съмнявам, че ще е възможно да се открие истината. Дори и да изровите тялото, има много малък шанс да се установи отровата след толкова години.

— Ексхумацията изобщо не е вариант — продължи Палома. — Роднините на Къруан пренесли тялото в Бостън. Потомците му нямат никаква причина да искат да ни съдействат.

— Трябва да бъде откровен с вас. Не мисля, че мога да направя нещо, което да ви даде окончателния отговор, който търсите — заяви Итън.

— Има и друго в случая, освен това дали Къруан е бил убит или не — бързо се намеси Бони. — Липсващият ръкопис. Изчезнал е същата нощ, когато писателят умрял, и всички по онова време били убедени, че между двете събития има връзка.

Итън отпусна лакти на страничните облегалки на стола си и опря пръстите на ръцете си.

— Това да не е ръкописът, който Къруан явно е взел със себе си в кабинета, за да работи върху него онази нощ?

— Да. — Палома бе много сериозна. — Същите хора, които твърдят, че Мария Торес е отровила Уолтър Къруан, настояват, че тя е откраднала ръкописа.

— И защо би го направила?

— По онова време той вече е бил известен автор. Били изминали пет години от публикуването на последната му книга. Този ръкопис би бил много ценен за наследството на Къруан. Мария Торес със сигурност го е знаела.

— Има ли някакви теории относно съдбата на ръкописа? — попита Итън.

— Предполага се, че е изчезнал и е попаднал в ръцете на колекционери, но досега не е открита никаква следа от него.

Той леко потропа с пръсти.

— Някой разпитвал ли е Мария за убийството и липсващия ръкопис?

— Разбира се. — Палома сви рамене. — Тя почина преди две години на осемдесет и девет годишна възраст и чак до смъртта ѝ много колекционери и литературни критици редовно са влизали във връзка с нея и са я питали за последния ръкопис на Уолтър Къруан.

— Тя какво им е отговаряла?

— Същото, каквото е казала на семейството си и на всички останали, които са я питали. Че Къруан е бил недоволен от работата си, също както и от един по-ранен ръкопис. Казвала, че бил мрачен и потиснат онази вечер. Твърдяла, че последното, което ѝ бил казал, преди да се затвори в кабинета си, било, че възнамерява да хвърли ръкописа в камината, също както бил направил и с предишния.

Итън се намръщи.

— Казал ѝ е, че ще го изгори?

— Да.

— Е, това би могло да обясни изчезването му — изтъкна той тихо.

— Не съвсем — възрази тя. — Било посред лято, вечерта била много топла. По-късно Мария разказала на семейството си, че камината била чиста на другата сутрин. Няколко дни да е пален огън.

— Ха!

Бони кимна многозначително.

— Има и още няколко подробности, които биха могли да те заинтригуват. Направих кратко предварително проучване в библиотеката на старите броеве на „Уиспъринг Спрингс Хералд“. От думите на Мария излиза, че на сутринта вратата на кабинета все още е била заключена от вътрешната страна. Наложило се е да използва ключа си, за да отвори.

— И какво друго?

— Уолтър Къруан е имал посетител в деня на смъртта си. Казвал се е Джордж Ексфорд. Според Мария двамата се скарали жестоко относно това дали ръкописът е готов за публикуване. Ексфорд си тръгнал бесен, защото Къруан отказал да му даде книгата.

— Кой е бил той?

— Литературният му агент. Имал е личен интерес да се погрижи ръкописът да стигне до издателя. Били заложени много пари.

— Ха! — отново каза Итън.

Палома погледна към Бони.

— Не се притеснявайте — успокои я тя. — Винаги казва така, когато е заинтригуван от някой стар случай.

Итън не ѝ обърна внимание. Погледна Палома в очите.

— Останах с впечатлението, че тук има нещо лично, госпожо Сантана. Какво ви кара да мислите, че Мария Торес е казала истината?

— Тя ми е баба — хладно поясни Палома. — Цялото ми семейство би искало да види името ѝ, очистено от подозрения.

10.

Седяха заедно в едно кафене на открито на „Фаунтин Скуеър“. Аркадия си бе поръчала кафе. Зоуи бе предпочела горещ чай. Беше ранен следобед и денят бе приятно топъл. Сутринта бе мразовито, но Зоуи все пак се бе намазала обилно със слънцезащитен крем, както обикновено. Бе живяла достатъчно дълго в Уиспъринг Спрингс, за да се научи да уважава силата на пустинното слънце.

Винаги я бяха интригували и привличали контрастите и наситените цветове, но никога не бе очаквала да открие такова изобилие и от двете тук, в тази земя на резките очертания. Пустинята Соноран бе като етюд на противоположностите и вечно изменящите се тонове. Пейзажът, който на пръв поглед изглеждаше сякаш изобщо не би могъл да приюти някакъв живот, се бе оказал в действителност изумително богат както на флора, така и на фауна.

А светлината бе невероятна. Омайваше погледа и създаваше примамливи светлосенки. Великолепните оттенъци на изгрева в жълто, пурпурно и златно отстъпваха на безмилостния пек на слънцето по пладне, а после той утихваше в преливащите се тонове на здрача. Преходът от горещината на късния следобед към прохладния, коприненомек въздух на вечерта не спираше да очарова окото ѝ на фотограф.

Отпи глътка от чая си, остави чашата и погледна към Аркадия.

— Ще ми кажеш ли какво не е наред?

— Няма такова нещо.

— Аркадия, това съм аз, Зоуи, нали така? Аз избягах заедно с теб от „Ксанаду“. — Това бе тайното им кодово име за „Кендъл Лейк Менър“. Тази дума някак описваше странната нереалност на онова място.

— Всичко е наред, Зоуи, наистина.

Тя вдигна ръка.

— Спри дотук. Аз съм най-близкият ти човек, като евентуално изключвам Хари, а него сега го няма тук. Казвам ти: усещам, че нещо

не е наред.

Приятелката ѝ направи лека гримаса.

— Имах проблеми със съня по-рано тази седмица. Чувствах се малко напрегната и неспокойна. Но сега съм добре.

„Какво му е особеното на ноември тази година?“, зачуди се Зоуи. Изглежда, почти всички от компанията им имаха проблеми през този месец. Бони, момчетата и Итън преживяваха тежко годишнината от смъртта на Дрю Труакс, тя се измъчваше от мисли за бъдещето на брака си и се притесняваше от честата смяна на настроенятия на мъжа си, а сега и най-добрата ѝ приятелка бе разстроена от нещо.

Аркадия хвана мъничката си чаша за кафе с две ръце. Дългите ѝ нокти, лакирани в тон с късата ѝ сребриста коса, меко проблясваха на слънцето. Само човек, който я познава от доста време, би забелязал признаците на напрежение, помисли си Зоуи. Аркадия много добре умееше да прикрива емоциите си.

Зоуи предполагаше, че приятелката ѝ е малко над четиридесетте, но тя притежаваше неподвластната на годините елегантност на холивудска звезда от трийсетте години на миналия век. И в добавка към това, от нея се излъчваше някаква изискана надменност и леко отегчение, което много подходдаше на този образ. Днес бе облечена в студени пастелни тонове, които бяха нейната запазена марка. Беше висока и слабичка, носеше бледосин копринен панталон и бяла туника от същата материя с изтънченост и стил, които напомняха за Грета Гарбо.

Зоуи си бе сложила салфетка в скута, но Аркадия не бе сметнала за нужно да го стори. Отпиваше от кафето си и хапваше от кроасана със забележително пренебрежение към евентуални капки или трохи. Храната никога не се разсипваше или размазваше случайно по скъпите ѝ дрехи.

— Ще ми кажеш ли какво те кара да стоиш будна нощем? — попита Зоуи. — Знам, че причината не е страхотен секс. Хари още е извън града.

— Започвам да подозирам, че тъкмо това може да е проблемът — отвърна Аркадия много сериозно.

— Липсата на страстен секс?

— Не, това, че Хари е извън града.

Зоуи откъсна парче от кроасана и намаза малко масло отгоре му.

— Нещо не те разбирам.

— Мисля, че започвам да свиквам с присъствието му наоколо.

— Е, и? На него май му харесва да е наоколо. Не виждам никакъв проблем.

Аркадия стисна по-здраво малката чашка.

— Работата е там, че може би развивам известна... зависимост към него.

Зоуи преглътна залъка кроасан.

— Би ли ми обяснила малко по-подробно?

— Проблемите ми със съня се появиха скоро след като той замина във връзка с последната си задача. — Аркадия присви сребристосините си очи. — Сякаш изведнъж започнах да се страхувам от тъмното. Преди три ноци бе наистина ужасно.

— Разкажи ми.

— През целия ден бях доста изнервена. Дълго време не можах да заспя. И после изведнъж се събудих. В продължение на няколко секунди бях напълно дезориентирана. Мислех, че пак съм в „Ксанаду“.

— Реакцията ти е напълно разбираема, ако питаш мен — рязко се намеси Зоуи. — Винаги когато сънувам онова място, се събуждам обляна в студена пот.

Приятелката ѝ поклати глава.

— Там е работата: не мисля, че съм го сънувала. Просто се събудих внезапно и изпитах страх. Сякаш някой бе проникнал през ключалките на входната врата.

Зоуи замръзна на мястото си.

— Но нямаше никакви следи от влизане с взлом, нали?

— Разбира се, че не. Щях веднага да повикам Итън, ако имаше дори и най-малката следа, че някой се е опитвал да обезвреди новата алармена система на Хари. Но се чувствах много странно, докато...

— Докато какво?

Аркадия изви устни в иронична усмивка.

— Докато не се обади Хари.

Зоуи малко се успокои.

— И после се почувства много по-добре?

— Да.

— Смяташ, че това странно чувство нощем, когато Хари го няма, означава, че си го допуснала прекалено близо до себе си, нали?

— Знам само, че не съм изпитвала подобно нещо, преди да го срещна миналия месец. — Поколеба се. — Мисля, че той усети колко съм изнервена. Започна да ми се обажда по два пъти на ден вместо само веднъж нощем.

Зоуи се усмихна.

— И изведнъж ти започна да спиш по-спокойно?

— Много по-спокойно.

— Значи се тревожиш, че може би се пристрастяваш към Хари Стаг.

— Много време измина, откакто за последен път съм се доверявала на мъж — отбеляза Аркадия. — Самата представа за това малко ме плаши.

— По съвсем разбираеми причини. — Зоуи леко потупа дланта ѝ.
— Но Хари Стаг не е като Грант Лоринг.

— Знам.

Аркадия видимо се поуспокои и изпи остатъка от кафето си.

11.

Итън отхапа от пицата си с маслини и лютиви чушлета и остави любопитната си публика да го чака, докато сдъвче залька си и преглътне. Срещна погледа на Зоуи. Нейна бе идеята да поканят „бандата“ на вечеря навън тази вечер.

Не бе съвсем сигурен кога и как точно се бе сформирала бандата, но в определен момент през изминалите няколко седмици той и останалите се бяха събрали в една много сплотена групичка. Всички, с изключение на един, присъстваха тази вечер.

Освен него и Зоуи, в компанията влизаха Бони и племенниците му Джеф и Тео. Аркадия Еймис и Сингълтън Коб също бяха част от странната групичка. Хари Стаг, най-неочакваният член на бандата, бе единственият, който липсваше сега. Още бе в Лос Анджелис.

Итън довърши парчето пица и огледа затаилата дъх публика.

— Беше класическа мистерия на заключената стая — каза той.

— Какво е това, чичо Итън? — попита Тео, докато подритваше крака на стола си с маратонка.

Джеф изсумтя пренебрежително. Беше на осем, с две години по-голям от Тео, и никога не пропускаше да се покаже като всезнаещия по-възрастен брат.

— Това значи, че стаята, в която са намерили тялото на Къруан, е била заключена, тъпчо — поясни Джеф.

— Не ми викай тъпчо, умнико — върна му го Тео.

Бони изгледа строго и двамата.

— Не искам да чувам подобен език и от двама ви. Ясно ли е?

— „Тъпчо“ не е лоша думичка — обади се Джеф. — Това просто значи, че не е много умен.

— А „умник“ означава, че е много интелигентен — на свой ред поясни Тео, защитавайки се с израз на ангелска невинност. — Няма нищо лошо в думичката.

— Да не би да ви приличам на *ОРАЕ*? — вдигна вежди майка им. — Сега няма да спорим за определението за лоши думички. Просто ви

наредих нещо.

— Какво е *ОРАЕ*? — попита Джеф с пълна уста.

— *Оксфордски речник на английския език* — отговори му Сингълтън.

— Речник, значи? — Джеф явно бе заинтригуван. — В него има ли „лоши“ думички? В нашия речник в училище няма такива.

Итън го погледна.

— Да не би да си проверявал?

— Разбира се.

Бони вдигна очи към тавана.

— Любознателни умове — измърмори Аркадия.

— Този речник е може би най-авторитетното издание за английския език — поясни Сингълтън, — така че в него са всички думички — и добрите, и лошите. Всъщност имам всичките му томове в книжарницата си, ако искате да... — Той прекъсна, тъй като Бони се намръщи предупредително. — Ами... доста е голям и тежък. С много томове. Не може да се каже, че е леко четиво. Не мисля, че ще ви хареса.

Джеф и Тео веднага се оживиха. Итън знаеше, че се канят да уверят Сингълтън, че са напълно способни да понесат и по-тежко четиво, ако си струва усилията, но Бони бързо се намеси.

— Тъкмо ни разказваше за убийството на Къруан, Итън — напомни тя. — Какво разбра досега?

— Не много — призна той. — Но е доста интригуващо, макар единствената книга на Къруан, която съм чел, да е „Дългото студено лято“.

— За какво се разказва в нея? — попита Тео.

Джеф въздъхна театрално.

— Вероятно за едно дълго, студено лято, тъпако.

Бони се намръщи.

— Джеф, сериозно говоря. Ако не се държите прилично, ще си тръгнем.

Синът ѝ понечи да спори. Итън само го погледна, без да казва нищо. Детето се примири и мълчаливо се зае с пицата си.

Бони погледна Итън. Той забеляза тревогата по лицето ѝ и разбра притесненията ѝ. Джеф се държеше предизвикателно през последните няколко седмици и нещата се влошаваха. За разлика от брат си, който,

изглежда, този ноември бе преодолял годишнината от смъртта на баща им без особени сътресения, Джеф не се справяше много добре.

Нито пък аз, момко, помисли си Итън. Но понякога човек трябваше просто да преглътне и да се държи нормално.

— Как смяташ да подходиш към случая? — попита Зоуи.

— По обичайния си гениален начин — отвърна той. — Събирам всички факти и после силно се надявам да ме споходи вдъхновението.

Сингълтън довърши парчето пица, което хапваше.

— Нека да изясним нещо. Целта е да се докаже, че Мария Торес е била невинна, нали?

— Палома Сантана определено би искала да стане така — обади се Бони. — В деня на откриването на къщата на Къруан ще има мнозина представители на медиите. Кметицата ни много би искала да може да обяви пред всички, че тайната на липсващия ръкопис е била разгадана. Тя смята, че намирането му много ще спомогне вината за смъртта на писателя да бъде отхвърлена от името на баба й.

— Защото това ще докаже, че Мария Торес не го е откраднала, нали? — попита Аркадия.

— Точно така. — Итън погледна през масата към Сингълтън. — Ти си експертът по намирането на редки книги. Имаш ли време да станеш консултант по случая?

— Разбира се — кимна приятелят му. — Звучи ми интересно. Но какво ще стане, ако не получиш отговорите, които иска Палома Сантана? Ами ако наистина намериш сигурни доказателства, че Мария е убила Къруан и е откраднала ръкописа?

Итън сви рамене.

— Ако кметицата настоява да научи резултатите, ще ѝ ги съобщя поверително, а тя ще реши какво да прави с тях. Няма защо да стават публично достояние. Всички, които са били директно замесени в случая, вече са починали, включително и Мария Торес. Да се докаже, че тя наистина е убила писателя, няма да е от никакво значение на този късен етап.

— Но, чичо Итън — обади се Джеф, — не искаш ли истината да се покаже по телевизията или във вестниците? Мама казва, че това ще е много добра реклама за бизнеса ти.

— Да — добави и Тео. — Освен това вие с мама винаги казвате, че човек трябва да говори истината.

— Ще кажа истината на Палома Сантана, защото тя ми е клиентка. Но няма правило, според което истината да трябва да се съобщи във вечерните новини.

— Всъщност — обърна се към момчетата Аркадия със сериозния вид на мъдра леля, която споделя важно познание, — вестниците и останалите медии са последното място, където човек би очаквал да открие истината.

Сингълтън се засмя тихо.

— Проявяваш цинизма си, Аркадия.

— Това е едно от най-добрите ми качества — увери го тя.

— Какво означава „цинизъм“? — попита Тео.

Сингълтън се впусна в подробно, но внимателно формулирано обяснение. Бони се намеси с уточнения и предупреждения за риска от прекалено цинично отношение. Аркадия защити ползата от цинизма. Последваха още въпроси от Джеф и Тео.

Посред оживения разговор, който се водеше около масата, Зоуи се усмихна на Итън. Мълчаливото, интимно признание за връзката помежду им го накара да усети странно чувство някъде дълбоко в себе си. Долови онова вече познато щракване и почувства прилива на увереност.

Видя разбирането в погледа ѝ. Единствено тя от всички хора в живота му знаеше защо прекарва свободното си време в разследване на най-старите и най-„студени“ случаи. Другите предполагаха, че това е просто хоби, но тя знаеше, че е много повече. От самото начало бе разбрала, че е нещо, от което той се нуждае.

Итън никога не бе изразявал с думи това усещане на вътрешна необходимост, но Зоуи го бе направила. *Когато намериш отговора, ти въздаваш справедливост. Балансираш някакви невидими везни.*

Връзката между тях ставаше все по-силна с всеки изминал ден. Това го смайваше и го караше да изтръпва. Освен това го плашеше до смърт. Макар да бяха заедно едва от няколко седмици, а женени — дори и по-малко, тя му бе станала по-близка от всеки друг човек. Може би прекалено близка. Виждаше онези страни от душата му, които бяха убягнали от вниманието на трите му предишни съпруги и на хората от собственото му семейство. Ако се вгледаше прекалено дълбоко с омайните си очи, можеше да забележи и онези страни, които не изглеждаха добре на дневна светлина.

Усещането за надвиснала опасност отново го обгърна. Никога по-рано не се бе обвързвал толкова сериозно. Това не бе съюз, предопределен от съдбата, напомни си той. Имаше проблеми. Но с всеки изминал ден все повече го обземаше увереността, че ако Зоуи го напусне, той ще потъне в най-дълбокия ад.

* * *

След вечеря Итън и Сингълтън тръгнаха с момчетата към видеوماгазините от другата страна на „Фаунтин Скуеър“. Зоуи поседна на една зелена пейка от ковано желязо заедно с Аркадия и Бони. Бе захладняло, както често ставаше вечер в пустинята, но около пейките бе топло заради големите открити нагреватели, които грееха в ярко оранжево-червено.

Многобройни бели лампички очертаваха всяко дърво и витрина на магазин. Имаше няколко плаката и транспаранти, които възвестяваха предстоящия Есенен фестивал. Ежегодното събитие бе официалното начало на предколедното пазаруване на „Фаунтин Скуеър“.

Аркадия проследи с поглед мъжете, докато влизаха в една видеотека заедно с децата.

— Сингълтън покани ли те вече на среща, Бони?

Бони не помръдна и не отклони вниманието си от входа на видеотека.

— Не.

— Хъм — изкоментира Аркадия. — Чудя се защо ли?

— Какво те кара да мислиш, че се интересува от нещо по-сериозно от обикновено приятелство? — тихо попита Бони.

Зоуи се извърна при тези думи.

— Ти шегуваш ли се? Не си ли забелязала как те гледа?

— Само изчаква — добави Аркадия. — Не иска да прибързва. Иска да е сигурен, че е добре дошъл в живота ти.

Зоуи кимна.

— И аз мисля, че е от спокойните и предпазливи мъже.

Бони издаде някакъв звук, който можеше да е и смях, и израз на отчаяние.

— Какво ви става? Да не би вие двете изведнъж да сте решили да ставате сватовници само защото се радвате на страхотен секс?

— Вероятно — отвърна Зоуи.

Аркадия леко и многозначително повдигна рамене.

— Само отбелязваме фактите.

Бони стисна ръце в скута си.

— Сингълтън е толкова различен от Дрю.

Последва кратко мълчание.

— Това може би е добре — предположи накрая Зоуи. — Така няма да се изкушаваш да правиш сравнения. Ще го оставиш да бъде самият себе си.

— Така ли е и при вас с Итън? — попита Бони.

— Да. — Зоуи се загледа в игривите струи на фонтана. — Итън няма нищо общо с Престън. Отношенията ми с първия ми съпруг бяха... — тя прекъсна думите си, докато търсеше най-точната. — ... прости.

— А Итън *наистина* е много сложен — каза Бони. Това бе констатация.

— Много. — Зоуи кръстоса крака и леко залюля единия, докато мислеше за брака си. — Нямам нищо против да е сложен. И аз самата съм такава. Но започвам да се чудя дали Итън наистина иска да опозная тази негова страна. Той не споделя много.

Аркадия изглеждаше развеселена.

— Че кой мъж го прави?

— Дай му малко време — настоя Бони. — Не е свикнал някой да се интересува от сложната страна на характера му. И Господ знае, че никоя от бившите му съпруги не искаше да има нищо общо с тази негова особеност. Желаеха само онова, което се вижда на повърхността.

Аркадия кимна.

— Мъж с вид на човек, който може да се грижи за себе си, а също и за тях.

— Да — съгласи се Бони. — Но никоя от тях нямаше особено желание да се грижи за него, никоя не се постара дори.

— Нещо ми подсказва, че на Итън така му е харесвало — измърмори Зоуи.

Бони се замисли над това.

— Може и да си права. Предполагам, че така емоционалният риск е по-малък. Каквито и да са били проблемите със споделянето в първите му три брака, мога да ти кажа, че те много се влошиха след отвличането и убийството на Дрю.

— Той таи огромно чувство за вина у себе си — каза Зоуи. — Бил е по-големият брат. Част от него винаги ще чувства, че не е успял да свърши онова, което е трябвало — да го опази.

Знаеше точно какво изпитва Итън, помисли си Зоуи. И тя самата никога нямаше да се освободи напълно от усещането за провал. Двамата с Престън си бяха обещали да се грижат един за друг. Но накрая тя не бе успяла да го спаси.

— Итън определено ще се окаже тежък случай за всяка жена, която е склонна да се захване с него. — Бони поклати глава и се усмихна иронично. — Обичам го като свой брат и винаги ще му бъда безкрайно благодарна за това, че се погрижи за мен и децата след смъртта на Дрю. Но истината е, че никога не бих могла да си представя да съм омъжена за него. За нищо на света.

— Което ни връща на темата за Сингълтън — подхвана Аркадия. — Наистина вярвам, че човекът е хлътнал до уши.

Зоуи повдигна вежда.

— „Хлътнал“?

— Винаги съм искала да използвам този израз — каза Аркадия.

Бони бавно въздъхна.

— Хлътнал или не, не го познавам достатъчно дори за да се замислям за брак с него.

— Но? — подкани я Зоуи.

— Но момчетата много го харесват. Май вече го считат за нещо като втори чичо.

— И?

Бони се усмихна.

— И мисля, че бих искала да го опозная по-добре. Много по-добре.

— Чудесно — заяви Зоуи. — Много се радвам.

Приятелката ѝ се засмя.

— Стига толкова за нас двете, Зоуи. А какво става с твоя личен живот, Аркадия? Предполагам, че Хари Стаг също е много сложен човек, нали така?

Зоуи чакаше отговора на приятелката си с голямо любопитство. Малко хора се осмеляваха да ѝ задават така директно лични въпроси. Нещо у нея караше повечето ѝ познати да се поколебаят, преди да нахлуят в личното ѝ пространство, което тя сякаш ограждаше с невидима стена.

— Хари не е сложен — отвърна Аркадия. — Той е такъв, какъвто изглежда.

Зоуи поклати глава. Отговорът бе напълно в стила на Аркадия.

— Различен от покойния ти съпруг вероятно? — настоя Бони.

— За съжаление не смятам, че Грант Лоринг е покойник — каза Аркадия. — Подозирам, че все още е жив, и ако е така, по закон сме женени. Но за да отговоря на въпроса ти — да, Хари е много различен от съпруга ми. Като начало, Грант се опита да ме убие.

Бони видимо зяпна.

— Боже мой!

Зоуи бе също толкова смаяна, но по различна причина. Приятелката ѝ бе казала истината за Грант Лоринг малко след като бяха избягали заедно от „Кендъл Лейк Менър“. Но доколкото ѝ бе известно, Аркадия не бе споделила това с никого друго, с евентуалното изключение на Хари Стаг.

Бони се съвзе от първоначалния шок.

— Знам, че никога не говориш за живота си преди „Кендъл Лейк Менър“, и ми беше ясно, че има някаква тайна, но не предполагах...

— Фалшифицирах собствената си смърт с надеждата Грант да повярва, че опитът му за убийството ми е бил успешен — тихо обясни Аркадия. — После сама отидох в онази клиника под друго име с намерението да се скрия за известно време. Предполагах, че една психиатрична болница няма да е сред местата, където Грант би ме потърсил, ако приемем, че активно ме издирва. След като двете със Зоуи избягахме оттам, отново си купих различна самоличност, надявайки се да залича допълнително следите си.

— Къде е сега Лоринг? — попита Бони.

— Нямам представа. Официалната версия е, че е загинал при срутване на лавина в един ски курорт в Европа. Но имам предчувствие, че е някъде на свобода и живее под чуждо име — също като мен.

Бони потрепери в хладната нощ.

— Стресащо предположение.

— Понякога — съгласи се Аркадия.

В отсрещния край на площада Итън, Сингълтън и момчетата излязоха от видеотеката. Джеф и Тео подскачаха около мъжете, бърбейки оживено за видяното вътре. Възхищението в очите им накара сърцето на Зоуи да се разтупти по-бързо. Младите момчета се нуждаят толкова отчаяно от примери за подражание, помисли си тя.

На свой ред, Итън и Сингълтън излъчваха благосклонното търпение на водачи на глутница. Човек разбираше от начина, по който се движеха, че макар да се смееха и да си разменяха закачки с момчетата, двамата бяха нащрек. На такива мъже можеше да се разчита в трудни моменти.

— Определено разбирам защо каза, че Хари Стаг е много различен от Грант Лоринг — прошепна Бони. В гласа ѝ все още се долавяше смайване.

— О, така е — спокойно заяви Аркадия. — Ако Хари се бе опитал да ме убие, щеше да успее.

12.

Кратък проблясък в ъгъла на полезрението на търсача бе единственото предупреждение този път. Познатото усещане предизвести приближаващата буря и временния мрак, който щеше да последва.

Първо го завладя страхът.

Не. Трябва да запазя контрол.

Потъна в бурята, която превърна всичко, включително и страха, в безсмислени смущения.

Търсачът се съвзе малко по-късно, отпаднал и много изтощен. Първите му усещания бяха за опасност и страх. Бурите го връхлитаха с нарастваща честота напоследък.

Бавно седна и се огледа наоколо. Спънал съм се в табуретката. Можеше да е и по-зле. Можеше да си ударя главата в ръба на масата и да остана в безсъзнание или да оставя кървави следи, които някой да открие сутринта.

Това би било катастрофа.

Фенерчето бе паднало на килима до креслото за четене. Лъчът му прорязваше мрака в библиотеката и осветяваше една червена чаша на малка масичка.

Протегна ръка за фенерчето и попадна на малък, остър предмет на килима до масата. Парче счупено стъкло.

Притеснен, търсачът насочи лъча светлина към масата и забеляза, че вазата, която преди това стоеше там, липсваше. Крехкият предмет се бе счупил на парчета по пода.

Сигурно съм я съборил при падането. Няма страшно. Просто една малка ваза. Тя ще си помисли, че някой от работниците я е счупил.

Стрелките на чудноватия стенен часовник показваха, че са изминали само три минути. Пазачът нямаше да се върне и да мине покрай Къщата на мечтите за дизайнерите още цели петнайсет минути.

Имаше време да си намери сувенир. Не можеше да си тръгне без него.

13.

На другата сутрин, докато паркираше пред Къщата на мечтите за дизайнерите, Зоуи си мислеше как Итън ѝ се бе сторил не толкова потиснат и много по-енергичен на закуска и вероятно причината бе, че се е заел със случая „Къруан“. Може би разбулването на тази стара мистерия бе именно онзи вид интелектуално отвличане на вниманието, което щеше да му помогне да преодолее лошия период през ноември.

Еlegantен сребрист „Ягуар“ зави по алеята и паркира точно зад нея. В огледалото за обратно виждане тя забеляза как Линдзи Войл слезе от колата в цялото си великолепие, издържано в минималистичен стил.

Тя бе привлекателна, уверена жена, на възраст около четиридесетте. Тъмната ѝ коса, оформена в скъпа прическа, бе дискретно боядисана и не се виждаха никакви следи от побелели коси. Изразът в лешниковите ѝ очи леко притесняваше Зоуи. Погледът им сякаш я следваше навсякъде — като очите в картините на старите майстори. Сякаш Линдзи я следеше на някакъв свой вътрешен радар.

Много често се обличаше в черно и човек би предположил, че е от Ню Йорк, но се оказа, че наскоро се е преместила тук от Лос Анджелис. Днес носеше черен плетен пуловер от много фин памук, черен панталон и черни сандали. В едната си ръка държеше черна кожена раница. Единственото цветно петно по нея бе необичайната на вид тюркоазно сребърна огърлица около врата ѝ. Зоуи веднага разпозна бижутото. Беше уникат, който Линдзи бе купила от бутика на Аркадия — галерия „Еуфория“.

Зоуи внезапно се замисли за собственото си облекло, което се състоеше от дълга рокля без ръкави в искрящо виолетово и над нея дълга наметка от прозрачен плат в зелено, която стигаше до глезените ѝ. Сутринта, докато се оглеждаше у дома, комбинацията ѝ се бе сторила чудесна, ярка и жизнерадостна. Сега, в сравнение със стилното, драматично черно на Линдзи, я обзе неприятното подозрение, че тя самата много прилича на цирков клоун.

Личните им предпочитания по отношение на дрехите доста точно отразяваха и личните им стилове в дизайна, помисли си тя. Спалнята, по която работеше Линдзи в Къщата на мечтите, бе етюд в минималистично бяло, подчертано само от възможно най-светлото дърво.

Зоуи работеше в библиотеката, като ѝ придаваше точно противоположен облик — еkleктична смесица от богати, наситени цветове и материи.

Слезе от колата си и се пресегна към задната седалка, за да вземе голямата червена чанта — една от дузината такива, които имаше в различни цветове. Там носеше някои от задължителните пособия за професията си, включително фотоапарат, рулетка, календар бележник, скицник, малка кутия с инструменти и друга с цветни моливи и маркери. Освен това вътре имаше и няколко много тежки мостри на плочки, а също и парчета плат, които възнамеряваше да покаже на клиента по един друг свой проект по-късно същия ден. И, разбира се, старата месингова топка — дръжка на врата, която ѝ служеше за ключодържател.

Работата на специалиста по вътрешен дизайн не бе кариера за слабаци, помисли си тя.

Постара се усмивката на лицето ѝ да е дружелюбна.

— Добро утро, Линдзи. — Преметна чантата си през рамо, затръшна вратата на колата и тръгна към стъпалата пред входа. — Хубав ден, нали?

— Да — разсеяно се съгласи Линдзи. После поспря. — Табита Пайн ме посети в офиса ми.

— Мен — също. Изглежда, смята, че трябва да посетим някой от семинарите ѝ по медитация, преди да ѝ представим проектите си.

— Мисля, че е права — каза съперничката ѝ. — Записах се за пълния курс от двайсет сеанса.

Зоуи мислено изохка. Тя самата обмисляше да се отбие един или два пъти. Пълният курс вероятно струваше близо две хиляди долара.

Входната врата на къщата бе заключена.

— Май днес сме първи — забеляза Зоуи.

На всеки от дизайнерите бе даден собствен ключ. Тя бръкна в чантата си.

— Аз ще отворя — Линдзи вече държеше своя в ръка. Пъхна го в ключалката и отвори.

— Благодаря.

Зоуи считаше ефективността на Линдзи за едно от най-дразненците ѝ качества.

Бързо прекрачи прага, без да се поколебае, както правеше обикновено преди влизане в някоя стая, тъй като вече бе посещавала Къщата на мечтите неведнъж през изминалите няколко седмици. Нямаше нужда да се подготвя за среща с непознатото.

Когато бе малка, си мислеше, че всички могат да усетят невидимото излъчване на силна психична енергия, която понякога се задържаше в местата, където хората са живели, обичали, смели и умирали. Едва след години бе разбрала, че макар много хора понякога да изпитват странни усещания или необясними проявления на дежавю, когато влязат в непозната къща или стая, онова, което тя усеща, е различно.

Много скоро бе осъзнала, че за повечето хора „различно“ обикновено е синоним на „лудост“. И затова се бе научила много добре да прикрива чувствителността си към психичната енергия, която се натрупваше понякога и продължаваше да се излъчва от стените на някоя къща или сграда.

Толкова бе добра в прикриването на истината за психичните си способности, че бе успяла да я запази в тайна от първия си съпруг. Бе обичала Престън с цялото си сърце и знаеше, че и той изпитва същите чувства. Но дълбоко в душата си усещаше, че ако му бе споделила истината, той щеше безкрайно много да се притесни за умственото ѝ здраве. Никога нямаше да я погледне отново по същия начин.

Не би могла да го вини. Понякога в миналото бе имало мигове, когато тя самата се бе страхувала да не загуби разсъдъка си, особено през онези ужасни месеци в „Кендъл Лейк Менър“.

Най-тревожният аспект от връзката ѝ с Итън бе, че макар тя да му бе разказала за шестото си чувство, той не изглеждаше особено впечатлен. И това бе добрата новина.

Лошата бе — и тя бе почти сигурна в това — че причината той така спокойно да приеме разкритието ѝ е, защото не вярва в нейните паранормални психични способности. Според него тя имаше изключително силна интуиция. Като частен детектив, който много

разчита на своята собствена интуиция, Итън приемаше и се отнасяше с уважение към подобно обяснение.

Линдзи мина преди нея по коридора на път за широкото стълбище, което водеше към втория етаж на голямата къща.

— Вчера хвърлих един поглед на библиотеката ти, когато си тръгнах — каза през рамо тя. — Видях, че си решила да сложиш онези тъмночервени етажерки. Не смяташ ли, че този цвят е прекалено наситен за онова пространство? Вече си използвала толкова различни неща.

Дишай дълбоко, каза си Зоуи наум. Каквото и да става, не се дръж отбранително.

— Ефектът ще е доста по-различен, когато се подредят книгите — отвърна тя.

— Е, това си е твоето помещение — Линдзи тръгна нагоре по стълбите, стиснала раницата си. — Но в него вече има толкова много цветове. Цялата тази охра и теракота е малко прекалена. Стаята изглежда много топла, особено в този горещ климат.

Зоуи скръцна със зъби, но успя да задържи устата си затворена.

Линдзи не изчака отговора ѝ. Когато изкачи стълбището, тя се обърна и тръгна към помещенията с голямата спалня.

Като си напомняше, че не бива да ругае, дори и тихомълком, Зоуи продължи по коридора към библиотеката.

Линдзи не беше права, помисли си тя. Наситеночервените квадрати на етажерките, стигащи чак до тавана, щяха да служат като ярка рамка за книгите и произведенията на изкуството, изложени на фона на боядисаните в охра стени, които бяха очертани със син кант. Освен това щяха да акцентират допълнително теракотените плочки и шарените килими.

Каза си и че Линдзи много греши, като смята, че цветовете в библиотеката са прекалено топли за пустинния климат. Тези оттенъци не излъчваха топлина, а точно обратното — представляваха хладен контраст на жегата. Дълговековният успех на испанския колониален стил, както и на средиземноморския, бе живо доказателство, че наситените тонове на скъпоценните камъни са много подходящи за райони с ярко слънце. Те създаваха илюзията за сянка и помагаха да се омекоти блясъкът на силното слънце.

Бялото бе лош избор за пустинята, мислеше си тя, докато завиваше на ъгъла към библиотеката си. Особено когато се използваше толкова искрящо бяло и в такива големи мащаби, както Линдзи бе направила в спалнята на горния етаж. Последното, което човек би искал в подобно ярко осветено място, бе да отразява светлината. Бялото много често действаше като огледало по отношение на блясъка.

Всяко правило си имаше и изключения, разбира се. В апартамента на Аркадия бялото бе съвсем в реда на нещата, но само защото тя си беше такава. Бледите тонове подхождаха на личността ѝ и създаваха правилен поток на енергията в жилищното ѝ пространство. Но енергийният поток в спалнята на Линдзи горе съвсем нямаше да е оптимален, заключи Зоуи.

Поспря на прага и огледа библиотеката си. Бе я проектирала, като си представяше мислено едно семейство. Не бе съвсем сигурна защо, но от самото начало на проекта в главата си виждаше картинка на майка, татко и две малки деца. И двете дечица имаха тъмната коса и светлите очи на Итън.

Казваше си, че това е само полезна представа, продукт на въображението ѝ, за да може да създаде някакъв акцент в помещението. Бе свикнала да работи за нуждите на определен клиент, но в този случай нямаше реален собственик със своята уникална личност и изисквания. Затова си бе измислила семейството и се стараше да не се чуди прекалено много защо децата приличаха на Итън.

Бе доволна от вида, който бе придобила стаята. Удобна и уютна. Във всеки ъгъл имаше нещо интересно или занимателно.

Бавно мина през помещението изостряйки сетивата си за енергийния поток, за да се увери, че всичко е наред. В много отношения мястото бе старомодно, наситено с атмосферата на библиотека от началото на деветнайсети век. Нямаше широкоекранен телевизор или модерна аудиосистема. За щастие друг дизайнер бе получил като задача да проектира стаята с модерни средства за забавление.

Тази стая представляваше място за размисъл, четене и лично време. Искаше ѝ се да служи като убежище за всеки член от семейството, място, където мечтите им добиват форма.

Поспря пред мъничките столчета и масичката, които бе подредила за въображаемите деца, и понамести глобуса. После отиде до голямото работно бюро и застана зад него, като се увери, че който и да седне там, ще има чудесен изглед към фонтана в градината отвън.

Обичаше да включва вода или изглед към течаща вода в стаите си. Това осигуряваше специална енергия. Същото бе и с растенията, поради което бе сложила голяма групичка зелени растения в другия край на стаята. Те не само пречистваха въздуха, правеха същото и за енергията, която преминаваше през помещението.

Изправи леко рамката на картината над камината. Снимка на каньона близо до „Найтуиндс“ на зазоряване. Сама я бе направила преди месец. Четири сутрини поред Итън бе ставал с нея по тъмно, за да ѝ прави компания на ръба на каньона, докато тя снимаше филм след филм, изчаквайки идеалния кадър.

Извърна гръб на снимката и тръгна към едно от креслата за възрастни, като внимаваше за енергийния поток.

Само на няколко стъпки от него долови първите мрачни нишки с чувствителните си психични сетива.

Едва не извика от шока. Сякаш бе нагазила сред лепкавите нишки на невидима паяжина. Потръпна и бързо отстъпи назад, извън обсега им. Разтрепери се и пулсът ѝ се ускори неимоверно. С усилие на волята притъпи сетивата си.

Какво, за бога, беше това?

Стар спомен за една особено зловеща нощ в Дендъл Лейк изплува от дълбините на съзнанието ѝ като някакво чудовище. Тя бързо го потули. Това бе библиотеката в изложбената къща, за бога, а не Отделение X.

Добре, да опитаме пак. Може би бе реагирала прекалено. Вярно бе, че въображението ѝ заедно с психичните ѝ сетива понякога предизвикваше някои доста обезпокоителни представи.

Но психичните ѝ способности никога не ѝ изневеряваха, напомни си тя. Предпазливо изостри сетивата си пак и отново пристъпи напред.

Паяжините оплетоха сетивата ѝ и я накараха да потръпне. Имаше нещо близо до креслото. Бе изпитала подобно чувство само веднъж през живота си и споменът за онзи случай още я смразяваше.

Това не е Отделение X.

Няколко пъти си повтори тази фраза като някаква мантра, но гърлото ѝ остана свито и се наложи да се бори с гаденето и виенето на свят. Каза си, че не бива да отстъпва. Трябваше да разбере какво е това противно нещо.

Невидимите нишки се носеха наоколо — толкова тънки, че едва ги усещаше, но определено бяха там.

Невъзможно. Само преди два дни бе идвала тук, за да внесе някои дребни поправки. Тогава не бе усетила нищо необичайно.

Какво става тук?

Успокой се и помисли. Била си на достатъчно местопрестъпления, където е било извършено убийство, и знаеш какво е усещането, а тази стая не излъчва подобни вълни. Стените не крещат така, както когато в стаята е била пролята кръв.

Енергията бе доста слаба, но изключително тъмна. Това не бе обичайно за повечето психични усещания, които бе изпитвала. Шестото ѝ чувство откликваше много силно на следите от силните страсти, а те обикновено бяха примитивни и първични по природа. Ярост, страх, паника, омраза, похот и маниакална нужда — това бяха първични енергии. Следите, които оставяха, винаги бяха остри и ясни.

Това беше... нещо друго и много плашещо.

Психичната паяжина, изглежда, идваше откъм табуретката. Тя внимателно огледа мястото. Всичко бе съвсем същото, както и последния път, когато бе в стаята. Нямаше следи от скорошно насилие.

Не, това не бе съвсем вярно.

Светлината проблесна, отразена в парче счупено стъкло близо до табуретката. Пресегна се и го вдигна. Цветът ѝ бе познат.

Погледна към малката масичка наблизко. Вазата я нямаше; била е строшена.

Имаше и още нещо различно в мястото, но не можеше веднага да разбере какво.

Бавно се завъртя на пети, оглеждайки всяко ъгълче в библиотеката. Когато стигна до детския кът, спря.

Бе подредила няколко цветни предмета от ежедневието на масичката. Джеф ѝ бе дал мъничък динозавър за тази колекция, а Тео — малък модел на мотоциклет. Тя бе добавила и една от новите си наситеночервени чаши, тъй като чудесно пасваха на цвета на етажерките за книги.

Червената чаша липсваше.

14.

Същата нощ сънува „Ксанаду“.

Стана от тясното легло и си наметна болничния халат. Дрехата увисна свободно около тялото ѝ. Беше ѝ по мярка, когато я приеха в „Кендъл Лейк Менър“, но бе отслабнала много през изминалите няколко месеца. Медикаментите, които доктор Макалистър се опитваше да ѝ дава насила, с надеждата да я накара да сътрудничи при терапията, много успешно бяха пресекли апетита ѝ.

В крайна сметка се бе научила как да се отърве от част от таблетките, без никой да разбере, че не ги гълта, но не можеше да избегне всичките. А дори и в редките дни, когато умът ѝ бе горе-долу ясен, нямаше апетит. Огромните усилия на волята, които ѝ бяха нужни, за да се справя с променливите пристъпи на ярост, страх и отчаяние, които редовно я заливаха, толкова я изтощаваха, че да се храни, ѝ се струваше прекалено тежка задача.

Това трябва да се промени, помисли си тя. Налагаше се да започне да приема калориите, необходими ѝ за възстановяване на силите. Никога не би могла да избяга, ако не се храни.

Приближи се до малкото прозорче с решетки. Стаята ѝ бе на третия етаж на клиниката и оттам се откриваше изглед към високата ограда, заобикаляща „Кендъл Лейк Менър“. Можеше да види и езерото.

Студена лунна светлина проблясваше по повърхността на злокобните води. Понякога единственият възможен изход, който можеше да си представи, бе да доплува до средата на езерото и да се остави да потъне в дълбините му.

Но тази сутрин бе успяла да се отърве от отровите на доктор Макалистър и сега умът ѝ бе по-ясен, отколкото през изминалите седмици. Не искаше да мисли за потъване навеки във водите на езерото.

Нуждаеше се от някаква цел; трябваше да започне да планира бягството си. Искаше да намери някаква надежда. Със сигурност никой друг в това място не би могъл да ѝ я даде.

Обърна гръб на прозореца и отиде до вратата, за да пробва дали е отворено — както правеше винаги с надеждата, че някой е забравил да заключи.

Вратата се отвори. Някой от санитарите пак бе проявил небрежност. Не се случваше за пръв път. Персоналът в „Кендъл Лейк“ съвсем не се състоеше от всеотдайни медицински работници.

На доктор Харпър, ръководител на тази много скъпа частна лудница, не му плащаха, за да лекува пациентите си. Получаваше големи суми от клиентите си, защото приютяваше лудите им роднини далеч от очите и мислите им.

Излезе от стаята си, която много напомняше на килия, и тръгна по коридора. Сякаш бе призрак, отделен от реалността с тънък воал. Всичко ѝ се струваше леко нереално. Напомни си, че все още в тялото ѝ има остатъци от медикаментите на доктор Макалистър.

Светлините в коридора бяха приглушени за през нощта, както винаги, но никога не ги изключваха напълно. В „Ксанаду“ цареше зловещ флуоресцентен полумрак.

Трябваше да се научи да се ориентира в това място. Искаше да има нещо като карта в главата си, така че, когато настъпи моментът, да може да се придвижва бързо и уверено.

Мина покрай редица затворени и заключени врати и поспря, когато стигна до ъгъла. Смътно си спомняше, че когато санитарите я водеха до кабинета на докторката, завиваха наляво, затова тази нощ реши да тръгне надясно.

Това бе непозната територия.

Прекоси няколко коридора, зави на поредния ъгъл и се озова пред двукрила врата, която бе вход към друг коридор със заключени врати. Прочете черно-белия надпис на стената: „Отделение X“.

Мина през вратата. И това отделение изглеждаше почти като онова, в което бе настанена самата тя, но тук имаше някакво различно психично поле.

Усети слабите, обезпокоителни течения да се носят около нея, но не ги разпозна. Тези усещания не приличаха на другите силни

емоции, които насищаха атмосферата в клиниката.

Инстинктът я предупреди, че ако се оплете в тези лепкави нишки, ще остане завинаги в капана им.

Паяжината от енергийни нишки, изглежда, идваше изпод вратата на една от стаите. Тя любопитно се приближи. Невидимите нишки станаха по-тъмни, по-здрави и силни.

Спря, не можеше да направи и крачка напред към стаята.

Прониза я страх. Бе стигнала прекалено близо.

Невидимата енергия я обгръщаше, обвиваше всичките ѝ сетива — зрение, осезание, слух, вкус, дори и обонянието ѝ. Но най-упорито се бе вкопчила в шестото ѝ чувство — онова, което я правеше различна.

Потъна в непрогледен мрак. Осъзна, че всеки момент ще припадне.

Трябваше да се измъкне.

Успя да направи крачка назад. Беше ѝ трудно да пази равновесие. Сграбчи парапета покрай стената.

Тънките нишки сякаш я теглеха и не искаха да я пуснат.

Паниката ѝ даде сили. Използвайки парапета като опора, тя се издърпа още малко назад. Някои от нишките се скъсаха. Направи още една крачка и този път успя да се освободи.

Извърна се бързо и избяга към сравнително безопасната си стая.

Бе минала през какво ли не в „Кендъл Лейк Менър“, но онова, което проникваше изпод вратата на стаята в Отделение X, я изплаши повече от всичко преживяно досега.

Една последна копринена нишка от онзи мрак докосна врата ѝ. Можеше да усети слабото потрепване в паяжината, което предупреждаваше за приближаването на паяка...

Събуди се с напирещ в гърлото ѝ вик.

— Зоуи. — Итън се бе надвесил над нея, придържаше я към леглото за китките, а голият му крак обгръщаше нейните. — Събуди се! Всичко е наред. Събуди се!

Познатата реалност на спалнята, заедно с успокояващата топлина и сила на Итън постепенно замени виденията от кошмара. Тялото ѝ се разтрепери от облекчение.

— Извинявай. — Гласът ѝ звучеше странно дрезгав дори и в собствените ѝ уши. — Не исках да те събудя.

— Не бях заспал.

Погледна го и нова тревога замени страха, който бе останал от съня ѝ.

Отново ли те мъчи безсъние?

— Мислех за разни неща — каза той.

Да, как ли пък не. Лъжеше — и тя го знаеше. Не бе успял да заспи. За пореден път.

— Ти добре ли си? — попита той.

— Да. — Тя направи няколко дълбоки вдишвания. — Не съм имала от онези страшни сънища напоследък. Тъкмо си мислех, че съм се отървала от тях. Май не трябваше да се надявам толкова.

Итън се облегна на възглавниците, прегърна я с една ръка и я притисна силно до себе си. Нежно я погали по рамото и надолу по ръката, успокоявайки я, както би направил с някое уплашено животинче.

— Погледни го от добрата страна — каза той. — Фактът, че между кошмарите ти вече минава по-дълго време, вероятно е добър знак.

— Вероятно. — Тя опита да се успокои в прегръдките му, но сърцето ѝ още биеше ускорено и мрачните видения от съня ѝ я измъчваха. — Дай ми само минутка. Ще се оправя.

— Знам. Можеш да се справиш с това. Винаги успяваш — продължи да я гали с едрата си ръка, докато я притискаше здраво до себе си. — Много ли беше ужасно този път?

— Да.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Обзе я нов страх. Да му разкаже ли за съня си? Да се опита да му обясни какво я бе уплашило толкова силно? Не. Идеята не бе добра. Никак даже.

Бе споделила с Итън много от страшните преживявания в „Кендъл Лейк Менър“. Разказала му бе как корумпираният собственик на клиниката — доктор Иън Харпър, бе помогнал на роднините на бившия ѝ съпруг и я бе затворил там против волята ѝ.

Говорила бе с него и за Вениша Макалистър — психиатърката, която развиваше доходен страничен бизнес, като даваше консултации

относно различни местопрестъпления. Тя бе обсебена от идеята, че Зоуи наистина притежава паранормални способности, и се бе опитала насила да я накара да сподели усещанията си, като я водеше на ужасни места, където е било извършено убийство или някое още по-противно престъпление.

Бе му разказала и за трудното си бягство от „Ксанаду“. Споделила бе с него толкова много от тайните си, колкото не бе разкрила пред никого, дори и пред Аркадия, но не смееше да му довери най-големия си, най-ужасяващ страх — онзи, на който се бе натъкнала през нощта, когато бродеше из коридорите на „Кендъл Лейк Менър“ и бе попаднала в психичната паяжина.

— Сънувах онази нощ, когато успях да се измъкна от стаята си, за да се поогледам наоколо — каза тя, като внимателно подбираше думите си. — Съзнанието ми не бе съвсем ясно заради различните медикаменти, но все пак се чувствах много по-добре. Един от санитарите неволно бе пропуснал да заключи вратата на стаята ми.

— Какво се случи? — тихо попита Итън.

— Ами... вървах известно време по коридорите и се опитвах да се ориентирам за разположението на стаите в сградата.

— Мислено си се опитвала да начертаеш пътя за бягство?

— Да.

Той продължаваше ритмично да гали ръката ѝ, като мълчаливо я успокояваше.

— Ясно, разбирам защо споменът за онова време е способен да предизвика страшни сънища.

— Онази нощ сякаш бях попаднала в лабиринт. Вероятно защото главата ми все още бе леко замаяна. Опасявах се, че няма да мога да намеря верния път, когато дойде времето за бягство.

— Но двете с Аркадия сте намерили верния път?

— Да.

— И сега си свободна. — Той я целуна по главата. — Не го забравяй.

— Добре.

— Знам. — Усмивката му бе иронична и невесела. — Някои неща е по-лесно да ги кажеш, отколкото да ги направиш, нали?

— Аха.

Леко размърда крака под чаршафите и погали бедрото ѝ. Тя потръпна. Ръката му замръзна върху рамото ѝ.

— Този път май наистина е било много ужасно. Толкова си напрегната, че направо ще се прекършиш.

За миг затвори очи — нямаше сили да му каже колко точно думите му описваха състоянието ѝ предвид обстоятелствата.

— Искаш ли да ти стопля мляко? — попита той. — То май ти действа добре.

— Така е. — Зоуи се намръщи. — Но наистина не обичам топло мляко.

— В такъв случай може би не е зле да пробваме лек екзотичен масаж. — Итън постави длан на заобления ѝ ханш и предизвикателно я стисна лекичко.

Тя разбираше, че нарочно се закача с нея, за да разведри атмосферата с намеци за палав секс. Знаеше, че е прав. Отчаяно се нуждаеше да се разсее с любовна игра в този момент, веднага. Не можеше да си спомни друг път да се е нуждаела така силно от каквото и да било.

— Наистина ли знаеш техники за екзотичен масаж? — попита тя, като се постара да запази игривия и закачлив тон.

— В интерес на истината, лично съм направил задълбочено проучване по темата. — Ръката му се придвижи под ръба на дългата ѝ до средата на бедрото нощничка. — Дамата ще желае ли нагледна демонстрация?

Тя леко се извърна в прегръдките му и докосна с пръстите на крака си голото му бедро.

— Зависи какво смяташ да демонстрираш.

— Мислех да започна така.

Пъхна дланта си между бедрата ѝ и предизвикателно погали с палец чувствителното място, което откри там.

Изгарящият плам на реакцията ѝ стресна дори самата нея. Може би се дължеше на адреналина, който все още препускаше във вените ѝ след съня. Каквато и да бе причината, тя моментално се овлажни.

— Да разбирам ли, че точно този подход много ти допада? — попита Итън близо до устните ѝ.

Тя си пое дълбоко въздух и потрепери от силата на нуждата, която я изгаряше.

— Да. Да, много ми допада. Има ли и други техники, които искаш да ми демонстрираш?

— Ами например тази.

Леко се плъзна надолу по тялото ѝ, а топлите му длани нежно галеха талията и ханша ѝ. Тя усети, че е напълно възбуден.

Той повдигна коленете ѝ и започна да прави невероятни неща с езика си.

— *Итън...*

Без да откъсва устните си от тръпнещата ѝ набъбнала сърцевина, той я изследваше с пръсти и намери онова специално място точно до входа на влагалището ѝ.

Тялото ѝ реагира така, сякаш бе дръпнал спусъка.

Тя се вкопчи с две ръце в косата му, докато се носеше по върховете на оргазма си. Потръпваше толкова силно, че не можеше да си поеме дъх. Безпаметната вълна на сексуално удоволствие помете всичко останало, включително и тънките нишки, останали от кошмара ѝ.

Той вече бе в нея още преди да заглъхнат последните леки конвулсии на тялото ѝ, изпълваше я, проникваше толкова дълбоко в чувствителната ѝ сърцевина, че тя се зачуди как така още не се е пръснала на хиляди късчета.

Когато ѝ неговият оргазъм ги разтърси мощно, тя се вкопчи в него с всички сили, тъй като неистово се нуждаеше от силната му опора, за да остане на земята.

Когато всичко свърши, останаха да лежат сред смачканите мокри чаршафи.

— Едно е сигурно — измърмори Итън във възглавницата. — Мисля, че съвсем недвусмислено доказахме, че екзотичният масаж е сто пъти по-добър от топлото мляко.

Тя се усмихна.

— Имаш предвид по отношение на кошмарите?

— Ами... вярвам, че може да послужи за абсолютно всичко.

Зоуи се обърна настрани.

— Сега ще можеш ли да заспиш?

— Не знам за сън — промърмори той с натезжал, сънлив глас, — но ако ме извиниш, мисля да изключа за малко.

Тя обви ръце около него и го държа в прегръдките си, докато заспи, заслушана в равномерното му дишане. Беше благодарна, че страстта помежду им избухваше толкова лесно и естествено. Тя даваше временно убежище и на двамата.

Но дълбоко в себе си знаеше, че източникът на тревога, който бе провокирал кошмара ѝ, вероятно нямаше да остане забравен за дълго, след като веднъж бе възкресен. Бе се изправила лице в лице с повечето от страховете си в „Кендъл Лейк Менър“, но имаше един, който не смееше да посрещне директно. Бе се опитала да го погребее дълбоко в някое забравено кътче от съзнанието си. Тази нощ той бе изскочил от гроба си.

Трябваше да намери начин да убие психичния паяк — или той щеше да я преследва през остатъка от дните ѝ.

Можеше да разговаря с Итън за почти всичко, но за това не смееше. Той дори не вярваше, че тя притежава шесто чувство. Как изобщо би могла да му обясни, че най-големият ѝ страх бе, че този психичен аспект от природата ѝ може в крайна сметка да унищожи разсъдъка ѝ?

Не можеше да понесе да му каже, че роднините на бившия ѝ мъж и всички в „Кендъл Лейк Менър“, които твърдяха, че е луда, може би някой ден ще се окажат прави.

На другата сутрин се събуди с мисълта, че трябва да измисли как да се справя с психичните паяжини, на които се бе натъкнала в библиотеката в Къщата на мечтите за дизайнерите. Днес щеше да състави плана си. Решението да поеме контрола в свои ръце я изпълни с енергия и ѝ вдъхна кураж. Итън забеляза повишеното ѝ настроение на закуска.

— Май се чувстваш по-добре? — отбеляза той, докато си наливаше кафе.

— Много по-добре.

— Нямах мрачни мисли заради кошмара?

— Невероятните ти умения в екзотичния масаж направо ме превърнаха в нов човек — увери го тя.

— А пък аз тъкмо бях свикнал с предишната жена.

— Разнообразието е същността на живота.

— Обичам разнообразието в работата си, но не си падам по това в другите сфери от живота си — отвърна той, странно сериозен.

Тя се сдържа да не отбележи, че трите му предишни брака говорят за обратното. Но подобен коментар не би бил справедлив. Бони ѝ бе казала, че нито един от трите му развода не е бил по идея на Итън. Когато даде обещание, бе ѝ обяснила Бони, той го спазва. Проблемът бе, че нито една от предишните му три съпруги не бе спазила своите обещания.

— Добре де, може да не съм напълно нова жена — призна тя. — Просто освежена и подмладена.

— Това ми харесва. — Той се усмихна, стана и я издърпа да стане от стола, за да я целуне. — Радвам се, че можах да ти помогна.

— Аз, разбира се, съм ти безкрайно признателна — каза тя, когато си върна дар словото.

— Признателността е хубаво нещо. — Той ѝ отправи най-коварната си усмивка — онази, която винаги изпращаше електрически импулси във вените ѝ. — Искам да знаеш, че съм готов да ти предложа своя специален терапевтичен масаж по всяко време.

— Щедростта ти ме трогва до дъното на душата ми.

— Така ли? Е, оказва се, че и аз извлякох известна полза. — Усмихна се иронично и се запъти към вратата. — Успях да поспя добре снощи.

Тя го последва доволна.

— Много се радвам.

— Имаме запланувана една от онези стимулиращи срещи за обсъждане на дизайна в къщата, нали?

— Виж сега, Итън. Знаеш, че трябва да вземем някои решения за „Найтуиндс“.

— Да, разбира се.

— Ти самият призна, че не можеш да живееш заобиколен от толкова розово.

— Силно подкрепям идеята да се отървем от розовото. Но не съм убеден, че жълтото ще е по-добро като заместител.

— Та аз не предлагам яркожълто като на някое такси, за бога! Имам предвид топъл цвят — като леко избледняла охра или старо злато. Онзи цвят, който можеш да видиш в някоя от средиземноморските вили.

— Никога не съм виждал средиземноморска вила. А и какво представлява охрата?

— Няма значение. Ще ти покажа някои мостри, когато идем днес до „Найтуиндс“.

— Добре. Но първо да хапнем нещо. Не мога да участвам в дизайнерска среща, ако не съм обядвал — поспря до малката масичка в хола и изгледа с любопитство предметите до ключовете си. — Какво, по дяволите, правят тези неща тук?

Тя се прокашля.

— Това е сигнализация за спешни случаи.

— Знам какво е. — Взе ключодържателя си и сигналните лампички. — Просто се питах какво правят тук.

— Реших, че може да поискаш да ги вземеш в колата си. — Усещаше как се изчервява. — Ако има някакъв спешен случай например.

Сигурна бе, че забеляза леко потрепване в ъгълчето на устните му, но той само кимна любезно.

— Добра идея — каза той. — Човек никога не знае кога може да му потрябват сигнални лампички.

За нейна изненада Итън излезе, подсвирквайки си.

* * *

На Зоуи обаче не ѝ бе толкова весело, когато малко по-късно тръгна за работа. Отвън пред сградата тя бързо се отправи към новото си място за паркиране, докато умът ѝ бе зает с бавно оформящия се план за борба с психичните паяжини.

Толкова се бе концентрирала в мислите си, че не забеляза Хупър от апартамент 1Б, докато не се блъсна в него. Грамадата от големи кашони, която бе понесъл в ръцете си, се строполи на тротоара.

— Опа, извинявай, Зоуи — измърмори той. — Не те видях.

Хупър бе нисък и пълнен. Бе започнал да оплешивява много млад. Обикновено носеше панталони от изкуствена материя, които бяха специално скроени за пълни мъже, и омачкана тениска, която сякаш бе измъкнал от коша за пране.

Беше пристрастен към всякакви инструменти и апарати, продукт на високите технологии. На колана му бяха окачени поне пет килограма сериозна екипировка. Зоуи разпозна телефон и малък

компютър, но останалите предмети, висящи около кръста му, ѝ бяха абсолютно непознати.

— Няма нищо. — Тя погледна към големите кашони и забележа позната марка. — Нов компютър?

— Аха. — Мъжът се наведе, за да вдигне един от огромните кашони. — Пристигна вчера. Това „бебче“ е направо върхът. Снощи го разопаковах и в десет часа вече сърфирах из интернет. Реших сутринта да изнеса кашоните. — Той се изправи. — Хей, вие нали скоро ще се местите? Имате ли нужда от някой здрав кашон?

— Не, благодаря.

Хупър сви рамене и огледа големия метален контейнер за отпадъци близо до стената на сградата. Беше пълен почти догоре с боклук, стари вестници и претърпкани найлонови торбички.

На стената зад контейнера имаше нова, голяма, четливо изписана табела: „Разгъвайте и сплесквайте всички кашони“.

Хупър присви очи.

— Виж ти, виж ти! Явно Сержант Дънкан е измислила още нови правила за нас. Да сплескваме кашоните, значи? Знаеш ли какво? Писна ми от госпожица Строги мерки. Ако иска кашоните да са сплескани, да си ги сплеска сама.

Един по един нахвърля празните кашони от компютъра си върху боклука и те напълно закриха новата табела.

Когато приключи с демонстрацията си на неподчинение, вдигна високо над главата и двете си ръце със стиснати юмруци, в знак на победа.

— Напук на теб, Сержант — ликуващо се засмя той.

Зоуи го разбираше много добре. И все пак, нямаше как да не забележи, че заради натрупаните върху контейнера големи кашони сега нямаше повече място за боклук. А от компанията, отговорна за почистването на района, щяха да минат да го изпразнят едва на следващия ден.

После си напомни, че има други належащи задачи, качи се в колата, запали мотора и потегли от паркинга.

Малко по-късно отвори вратата на офиса си в „Инхансд Интириърс“ и отиде направо до етажерката с книги. Сингълтън ѝ помагаше да открие и да се снабди с книги в областта на вътрешния дизайн. Благодарение на него колекцията ѝ растеше бързо.

Идеята за проектирането на жилищното пространство така, че да излъчва хармония и да оптимизира потока на положителната енергия, не бе продукт на съвременното мислене. Напротив, датираше от хиляди години.

През вековете редица мъдри хора бяха посветили много време и усилия да изучават психичните ефекти от подредбата на интериора. Някои теории бяха основани на древни религиозни принципи. Други бяха резултат от опитите да се въведе математически или астрологически подход към проблемите на дизайна. Все по-голямата ѝ лична библиотека съдържаше и няколко тома, посветени на изучаването на принципите, формулирани от мъдреците на отдавна загинали цивилизации.

Изследванията в тази област продължаваха, макар съзнанието на съвременния човек да се нуждае от допълнителна научна обосновка. Зоуи притежаваше и многобройни доклади от контролирани психологически проучвания, които подробно описваха как различните цветове по стените на затвори, училища и болници много силно влияят на настроението на хората в тези помещения. Имаше и изобилие от данни относно терапевтичното приложение на зелени растения и аквариуми в домовете и в лекарските кабинети.

Някъде дълбоко в себе си, с интуицията си, хората отдавна бяха разбрали, че се повлияват положително или отрицателно от дизайна на стаите, в които живеят или работят.

Тя взе куп книги, занесе ги до бюрото си и седна. Тази сутрин нямаше уговорени срещи. С малко повече късмет щеше да е свободна да посвети следващите часове на търсенето на информация за психичните паяжини.

* * *

Няколко часа по-късно вдигна глава от един стар религиозен текст, в който подробно се описваше как да се пречисти една стая от духове и зли сили, и се сепна, когато забеляза, че е почти пладне. Трябваше да се срещне с Итън в дванайсет и половина, за да обядват и да обсъдят мостри на различни бои.

Записа една кратка бележка в тетрадката, която бе разтворена на бюрото, и бавно се изправи на крака. Бе се схванала от дългото време на напрегнато проучване. И по-лошото бе, че се чувстваше потисната от липсата на резултат.

Имаше нужда от чист въздух.

Грабна електриково зелената си чанта, заключи офиса си и се отправи към „Труакс Инвестигейшънс“.

Макар адресът да бе само на няколко преки, на улица „Кобалт“, кварталът бе много различен от модерния скъп район, където тя развиваше бизнеса си.

Офисът на Итън бе в един от старите квартали на Уиспъринг Спрингс. Зоуи харесваше мястото. Вярно, че имаше малко овехтял вид и някаква леко потискаща атмосфера около невисоките сгради в испански колониален стил, с техните потъмнели измазани фасади, червени керемидени покриви и високи портали отпред. Но те притежаваха свое собствено излъчване — също като Итън.

Когато стигна до номер четиридесет и девет на улица „Кобалт“, тя мина по алеята, прекоси малкото, застлано с тухли дворче и влезе в прохладния мрачен коридор. Насреща бе стълбището, по което се стигаше до „Труакс Инвестигейшънс“. Тя погледна натам, после се обърна и отвори вратата на единствената друга фирма, която се помещаваше в сградата — „Специализирани книги“.

В дъното на книжарницата забеляза обръснатата глава на Сингълтън, осветена от неестествената светлина, идваща от екрана на компютъра му.

— След минутка съм при вас — извика той.

— Не бързай.

— Зоуи? — Сингълтън се показва от мрачната дупка, която наричаше свой кабинет. — Какво има?

— Тръгнала съм към Итън, за да излезем на обяд. След това имаме планирана дизайнерска среща.

Приятелят ѝ се ухили.

— Не е нужно да изглеждаш така, все едно отиваш на погребение. Сигурен съм, че си имала и по-трудни клиенти от Итън.

— Може би, но незнайно защо не мога да си спомня за нито един.

— Ами например онзи тип, дето бе убил жена си преди няколко месеца.

— Случаят бе напълно различен — увери го тя високомерно. — Дейвид Мейсън може и да е убиец, но не беше труден клиент. Изобщо не съм имала проблеми с него по отношение на дизайна.

Сингълтън скръсти ръце и се облегна на плота пред себе си.

— Е, какъв е проблемът с Труакс? За фотъйлите с подвижна облегалка ли става дума?

— Манията му за подобни фотъйли е само дребен проблем, ако питаш мен. Работата е там, че той явно изобщо няма никакъв усет за цветовете.

— Не е честно. Знае, че не харесва розовото.

— Не съм много убедена. Подозирам, че ако двамата с Хари не му бяхте казали, че продължителното излагане на влиянието на цялото онова розово в „Найтуиндс“ би размекнало мозъка на един мъж, той вероятно щеше да продължава да си живее там щастливо и никога не би се съгласил да пребоядиса къщата.

— Но все пак се съгласи — изтъкна Сингълтън. — Явно дължиш на двама ни с Хари голяма услуга.

— Итън прие идеята за пребоядисването — призна Зоуи, — но ми се противопоставя за абсолютно всичко във всяка стая, що се отнася до цветовете. Успяхме да се споразумеем за кухнята, но сега се караме за големия хол. Наистина вярвам, че ако оставя нещата в негови ръце, цялата къща ще бъде чисто бяла — и отвън, и отвътре.

— Той твърди, че ако остави на теб, всяка стая ще е с различен цвят.

— И това ако не е преувеличение. Просто предлагам да опитаме нещо различно. И без това нямам голям избор. Итън настоява да се придържаме към крайно оскъден бюджет, а боята е най-евтиният начин да се постигне голям ефект.

Сингълтън, изглежда, се замисли.

— Мъжете не си падат много по драматичните ефекти, поне що се отнася до къщите им.

— Не съм сигурна за мъжете въобще, но определено разбрах, че такива като Итън са много нерешителни, когато става дума за промяна в личното им пространство. Сигурно има нещо общо с желанието за контрол.

— Или чисто и просто страх. — Той сви рамене. — Не забравяй лошия му опит с декоратора, който е направил обзавеждането на офисите му в Лос Анджелис.

— Онзи нещастен дизайнер, който и да е бил, няма нищо общо с факта, че е бил принуден да банкрутира.

— Знам, но мисля, че по някаква странна логика Итън свързва цялото онова скъпо обзавеждане, което са го накарали да купи, с финансовата катастрофа, която е преживял. Казвал ми е, че е получил едва жълти стотинки на търга за разпродажба на имуществото.

Тя отчаяно разпери ръце.

— Е, това определено не е по вина на дизайнера.

— Явно му е казал, че модерните бюра и скъпите дивани и масички в приемната са добра инвестиция.

Зоуи се намръщи.

— Вероятно е имал предвид, че са чудесна инвестиция в смисъл, че създават подходяща представа за бизнеса му.

— Подозирам, че Итън си е помислил, че може да получи добра цена за тях.

— Мебелите рядко повишават цената си с времето.

— Е, може би не му е било обяснено така ясно.

Зоуи изпъшка.

— Знам само, че всяка дизайнерска среща с него се превръща в истинска битка.

— Както ти казах, става дума за обикновен чисто мъжки страх.

— Аха. — Тя замълча за миг. — И като стана дума за страх...

— Да?

Тя се престори, че разглежда дневника от деветнайсети век, изложен под стъкления плот.

— Знам, че не е моя работа, но се чудех дали възнамеряваш да поканиш Бони на среща някой ден.

Сингълтън не помръдна.

— Обмислям го.

— О! — Изчака за секунда, но Сингълтън не продължи. — Радвам се. Притеснявах се, че може да се колебаеш, защото смяташ, че тя няма да приеме добре идеята, а аз съм почти сигурна, че ще се съгласи.

— Не бих я поканил, докато не мине годишнината от отвличането и убийството на съпруга ѝ.

Поразиха я както самите думи, така и прозрението, което криеха.

— Прав си. Не бях се замислила за този аспект. Това може би не е най-удачният момент да я поканиш. Но се радвам, че все пак възнамеряваш да го направиш някой ден.

— Наистина ли смяташ, че тя няма да има нищо против да излезе с мен? Не бих казал, че съм точно неин тип.

— Кой би могъл да каже какъв точно е неговият тип? — много сериозно отвърна тя. — Вземи например мен и Итън. Обзалагам се, че никой не би предположил, че ще се съберем.

— Вярно. Това се казва противоположни характери. Ти — с твоя артистичен дух и идеите на фън шуй, и Итън — с праволинейния си подход към живота. Не, изобщо не вярвам, че един уважаващ себе си сватовник би свързал точно вас двамата.

Тази забележка никак не подейства добре на настроението ѝ. Незабавно съжали, че е използвала аргумента за привличането на противоположностите.

Но Сингълтън явно бе с приповдигнат дух. Направо грееше насреща ѝ.

— Благодаря ти, Зоуи. Даде ми надежда.

— Много се радвам — отвърна тя с искрено чувство.

* * *

Итън чу стъпките ѝ по скърцащите стъпала. Крайно време беше.

Бе я забелязал да идва по улицата преди няколко минути и да влиза в сградата, но се бе забавила заради разговора със Сингълтън. Зачуди се какво ли са си приказвали двамата долу.

Седеше зад бюрото си и гледаше в огледалото, поставено на стената така, че когато вратата на кабинета му се отвори, да може да види кой е във външната стая. Зоуи не одобряваше разположението на огледалото. Бе обяснила нещо във връзка с нарушаването на хармоничния поток на енергията в офиса. Не харесваше и креслата за клиенти, като твърдеше, че са прекалено големи и плашещи. Но на него енергийният поток му се струваше съвсем наред, а и обичаше

клиентите му да се чувстват леко стреснати. Това му даваше известно предимство пред тях, което той намираше за доста полезно.

Зоуи се показа в огледалото. Тъмната ѝ, червеникавокестенява коса бе прибрана в стегнат кок ниско на тила ѝ. Когато бе излязъл от апартамента сутринта, още бе наметната с домашния си халат. Но сега носеше лека тюркоазнозелена блуза, с ръкави малко под лактите, и пола в по-тъмен нюанс на същия цвят. Нежната материя грациозно се увиваше около прасците ѝ. Усети как вътрешно се изпълва с очакване. Тя изглеждаше страхотно. Но всъщност всички дрехи ѝ стояха чудесно. А без нищо изглеждаше още по-добре.

Спомените за предната нощ го накараха отново да копнее за нея. Жадуваше онези мигове в прегръдките ѝ, защото споделената им страст бе като наркотик, който му даваше блажена, макар и временна, забрава. Когато лежаха с преплетени тела в смачканите чаршафи, можеше да забрави несигурното бъдеще, освен това можеше и да се преструва, че няма минало.

— Итън?

— Тук съм. — Стана и заобиколи бюрото.

Тя се появи на прага.

— Готов ли си за обяд?

Усмиваше се, но в очите ѝ имаше тъмни сенки. Той се разстрои, че кошмарът, който я бе събудил посред нощ, все още я преследваше. Гняв изпълни вените му. С усилие на волята си наложи да запази самообладание, тъй като не можеше да стори абсолютно нищо. Би дал всичко на света да може да се върне назад във времето и да я избави от онези месеци в „Кендъл Лейк Менър“. Но някои неща не можеха да бъдат променени. Той най-добре го знаеше.

— Да, готов съм — отговори. Приблужи се, прегърна я и я целуна настойчиво, опитвайки се да прогони сенките от очите ѝ. Когато усети как тя се разтапя в ръцете му и обвива своите около врата му, вдигна глава. — И май няма да придирям много какво да хапвам точно сега.

— Мислех си за „Монтоя“ — предложи тя.

Той погали с палец челюстта ѝ, наслаждавайки се на нежната ѝ кожа.

— Аз пък си мислех за теб. Върху бюрото ми.

Тя бързо отстъпи крачка назад.

— Забрави, Труакс. Трябва да вземем решение за цвета на голямата спалня. Не можем повече да отлагаме.

— Как можеш да мислиш за боя, когато току-що ти предложих страстен секс върху бюрото?

— Аз съм професионалист. Знам как да се концентрирам.

* * *

След като обядваха в „Монтоя“ потеглиха към каньона Найтуиндс. Не след дълго Итън паркира на алеята пред старата къща.

Зоуи седеше малко напрегната в колата. После му отправи добре познатата му ослепителна професионална усмивка.

— Не е нужно да спорим за това, нали така? Можеш просто да се довериш на специалиста си по вътрешен дизайн.

— Скъпа, бих ти поверил живота си.

— Но не и кофа боя?

— Боята е много опасно нещо.

Яркорозовата входна врата на голямата къща бе широко отворена. Наблизо стоеше паркиран микробус. На едната му страна имаше голям надпис: „Хъл Пейнтинг Ко. — Ърнест Хъл“.

Зоуи веднага се оживи.

— Бояджия — каза тя. — Най-последно! Трийчър сигурно е променил решението си и е изпратил някого да се заеме с кухнята още тази седмица. Хайде, да видим какво става. Искам да се уверя, че добре са разбрали инструкциите ми за корниза на северната стена.

Отвори рязко вратата и изскочи от колата още преди Итън да успее да извади ключовете от стартера. Видя как хукна нагоре по стъпалата и изчезна във вътрешността на къщата.

Неустрашимата дизайнерка се хвърля в акция, помисли си той. Невероятно колко бързо можеше да се движи, когато наблизо имаше бояджия.

Той слезе от минивана и тръгна към входната врата с спокойни крачки. Наличието на бояджия в къщата означаваше, че трябваше да бъдат взети решения, които той не изгаряше от желание да вземе.

По дяволите. Преустройството на „Найтуиндс“ се бе превърнало в нещо като странна метафора за брака му. Докато нищо не бе решено, можеше да се преструва, че нищо няма да се промени, че всичко ще си остане както си е. Нямахше да му се налага да се изправя лице в лице с бъдещето.

Когато минаваше покрай микробуса, надникна през прозореца на шофьорското място. На таблото имаше кутия с нещо, което гарантираше натрупването на мускули, подобряваше енергийния баланс и увеличаваше физическата сила. На пода имаше още пет неотворени кутии от същия продукт. На съседната седалка се виждаше хартиена торбичка с логото на магазин за здравословни храни.

Човек трябваше да уважава един бояджия, който се грижеше за здравето си и за правилното хранене, реши Итън. Зачуди се дали не трябва да изпитва вина за огромната порция специална енчилада, която бе изял преди малко в „Монтоя“.

Огледа по-внимателно надписа отстрани на микробуса. Беше от онези, самозалепващите, които лесно можеха да се свалят и да се сложат на друга кола, ако се наложи.

После се качи по стъпалата покрай розовите каменни колони, обрамчващи входа. „Найтуиндс“ вече не изглеждаше толкова стряскащо розова отвътре, тъй като сега розовият мрамор на пода и розовите килими с огромните розови орхидеи бяха покрити с платно, което да ги запази от пръски боя. За съжаление все пак оставаха достатъчно много розови стени и розови тавани пред погледа.

Видя, че Зоуи е притиснала злочестия бояджия близо до дрешника. Вече не изглеждаше въодушевена. Беше много ядосана.

Бояджията имаше отчаян вид. Бе облечен с искрящо бели работни дрехи. Подстригана по военному руса коса се подаваше изпод ръба на чисто нова шапка с козирка. Протеиновите шейкове явно имаха ефект, забеляза Итън. Мъжът бе висок близо два метра. Дебелият врат и масивен гръден кош говореха за сериозни занимания с бодибилдинг. Той се извисяваше доста над Зоуи, която явно не забелязваше този факт. Бе прекалено заета да го хока.

— Как така само си минал да оставиш някои инструменти? — настояваше тя, блокирала пътя му към изхода. — Трийчър сигурно те е изпратил да работиш по кухнята тук.

— Съжалявам, госпожо.

Бояджията погледна към Итън над главата на Зоуи с мълчалива молба за малко мъжка подкрепа и разбиране. Итън скръсти ръце, облегна рамо на розовата стена и леко поклати глава. Изпитваше съчувствие към горкия човек, но не чак дотолкова, че да се намеси в подобна ситуация.

Изразът по лицето на мъжа стана по-суров, когато разбра, че няма да получи помощ от страна на Итън. Той се намръщи към Зоуи, която твърдо стоеше пред него.

— Вижте какво, госпожо, знам само, че шефът ми нареди да мина оттук на връщане от обедната си почивка и да оставя пръскачката и стълбата. — Той посочи към двата предмета на пода в големия хол. — Това е. Не мога да остана да работя днес. Трябва да съм на друг обект този следобед.

— Кой обект? — попита Зоуи крайно подозрително. — Къщата в „Дезърт Вю“ или онази на улица „Аройо Гранде“?

— Ами... тази в „Дезърт Вю“.

— Аха. Знаех си! Трийчър ме излъга. Каза ми, че единствената причина да не започне тук още тази седмица е, че трябва да довърши другия ми проект на „Аройо Гранде“. Вместо това праща тайничко работниците си на обекта в „Дезърт Вю“. Това е проектът на Линдзи Войл, нали?

— Не мога да знам, госпожо. — Бояджията се опита да се измъкне покрай нея.

Зоуи отново се изпречи точно на пътя му, опряла ръце на кръста си.

— Ще видим тази работа. Имам подписан договор.

— Не отговарям за планирането на работите, госпожо. Знам само, че закъснявам. Хъл направо ще ме уволни, ако бързичко не стигна до другия обект.

— И кажи на Хъл да предаде на Трийчър, че наистина говорех сериозно онзи ден по телефона. Кълна се, че ако действително се опитва да ме изиграе, вече ще си наемам бояджии от Финикс и никога повече няма да се обърна към неговата компания, за който и да е от бъдещите ми проекти.

— Добре, госпожо. — Бояджията най-после успя да я заобиколи. Отправи се към вратата с широки крачки. — Ще му кажа.

— Да не би Линдзи Войл да е предложила на Трийчър премия, ако завърши проекта ѝ по-рано? — извика Зоуи подире му. — Обзалагам се, че точно така е станало. Това е незаконно. Ще се обърна към адвокат, ако трябва.

Бояджията не ѝ обърна внимание. Поспря за миг пред Итън.

— Вие ли сте собственикът на къщата?

— Да — потвърди Итън.

— Разбирам защо искате да я преобоядисате. Много розово има тук.

— Значи и вие сте го забелязали?

— Да. Може шефът ми да ме прати тук по-късно през седмицата.

— Много добре. Както виждате, декораторката ми никак не е доволна.

Бояджията вдигна ръка, хвана козирката на шапката си и я издърпа за по-сигурно надолу върху русата си коса.

— Да, господине, това се вижда.

— Човек никога не бива да ядосва един професионалист — отбеляза Итън.

Мъжът излезе, прекоси алеята, качи се в микробуса и потегли много бързо.

Итън погледна към Зоуи и се опита да прецени в какво настроение е. Направо кипеше от гняв. Хрумна му, че тя малко се вманиачаваше относно преобоядисването на „Найтуиндс“. Зачуди се дали това бе хубаво или лошо.

— И сега какво? — попита той, като реши да избере неутрална страна.

— Двуличен измамник и пълен глупак! Дотук с неутралната позиция.

— Говориш за Трийчър Хъл, бояджията, който току-що си тръгна, или за мен?

— За Трийчър.

— Ясно. — Итън отпусна ръце и се отблъсна от стената. — След като уточнихме това, да поговорим и за мострите боя.

16.

Сингълтън вдигна поглед, когато Бони влезе през вратата малко след един часа следобед. Изведнъж в „Специализирани книги“ сякаш стана по-светло.

Обикновено бе доволен от обичайния мрак, който владееше книжарницата му. Атмосферата подходеше на характера му и на колекцията от стари и редки книги. Напоследък обаче все повече забелязваше мрачните сенки, защото, когато Бони се отбиеше, те не изглеждаха толкова тъмни. Тя сякаш внасяше част от яркото пустинно слънце със себе си.

— Получих съобщението ти — каза тя, оставяйки чантата си и една пластмасова кутия на плота. — Не мога да повярвам, че наистина успя да откриеш екземпляр от онази история на Уиспъринг Спрингс, публикувана в ограничен тираж по частна поръчка.

— Намерих я в интернет. — Той измъкна малкото, подвързано с кожа томче изпод тезгяха и го отгърна на заглавната страница. — „История за основаването на град Уиспъринг Спрингс на територията на Аризона“ от Дж. Л. Крийк.

— Това е чудесно, Сингълтън! — Бони развълнувано се наведе над малката книга и започна внимателно да разгръща страниците. — От организацията „Приатели на библиотеката“ ми казаха, че от години се опитват да намерят оригинален екземпляр от „Историята“ на Крийк. Всички ще останат възхитени. Това ще е страхотно попълнение към колекцията от редки книги и ръкописи.

— Радвам се.

— Колко струва?

Той сви рамене.

— Няма нужда.

Тя бързо вдигна очи със свити вежди.

— Не съм имала намерение да приемам това като дарение за библиотеката. Знам, че вероятно е скъпо. „Приатели на библиотеката“ ще ти заплатят нужната сума.

Той скръсти ръце на плота.

— Считай, че това е моят принос към обществеността.

Тя се усмихна.

— Много щедро от твоя страна, Сингълтън.

— Е, и аз мога понякога да проявявам обществено съзнание.

— Тогава се надявам да приемеш това парче домашно приготвен пай с лимонова глазура като символична награда от страна на благодарната общественост.

Тя побутна пластмасовата кутия към него.

— Пай с лимонова глазура? Любимият ми. — Отвори капака на кутията и вдъхна аромата на прясно изцедени лимони. — О, боже! Това е една от най-прекрасните гледки в познатата ни вселена. Считай, че съм напълно възнаграден.

Тя изглеждаше зарадвана от реакцията му.

— Дръж го в хладилника, докато решиш да го изядеш.

— Ще ти кажа нещо — този сладкиш изобщо няма да успее да стигне до хладилника.

Отново бръкна под тезгяха, намери купчинката пластмасови вилички, които бе събрал от предишни поръчки на храна за вкъщи, и използва една от тях, за да си вземе голям залък от пая.

Задъвка бавно, удължавайки възможно най-много удоволствието.

— Същинска амброзия за езика ми — обяви той, след като преглътна.

— Благодаря. Знаеш ли, никога не получавам такива коментари от Джеф и Тео. Обикновено само остъргват глазурата отгоре и се опитват да се замерят с нея, преди да изядат жълтата част.

— Дай им няколко години още. Трябва да се развият небцата им.

— Искаш да кажеш, че има надежда след време да се научат да се хранят като цивилизовани човешки същества?

— За това не знам, но имам предчувствие, че най-накрая ще се научат, че глазурата е само приятно кулинарно допълнение към вкуса на лимона.

— Не мисля, че ще доживея този миг, но се радвам, че паят ти харесва. — Тя погледна часовника си. — Итън горе ли е?

— За малко го изтърва. — Той отново си хапна от пая. — Отиде до „Найтуиндс“ заедно със специалиста си по вътрешен дизайн.

— Охо! — Бони направи гримаса. — Значи е добре, че пристигнах по-късно. Винаги е малко раздражителен преди и след някоя от тези дизайнерски срещи със Зоуи.

— И Зоуи доста се изнервя, когато имат запланувана такава среща. Твърди, че Итън е упорит и неотстъпчив, а освен това и стиснат.

— Знам, че Итън е загрижен да не надхвърлят бюджета, който са определили, но Зоуи има достатъчно опит. Сигурна съм, че ще успее да се вмести в сумата.

Сингълтън си бодна още една хапка.

— Не смятам, че именно бюджетът тормози Итън наистина, макар че той може да го използва като извинение.

— А какво тогава?

— Вече казах на Зоуи: подозирам, че свързва сериозните преустройства в дизайна с провала на бизнеса си в Лос Анджелис.

— А спомените му за банкрута, разбира се, винаги ще го връщат към смъртта на Дрю. — Тя въздъхна. — Като се добави към това и фактът, че наскоро станаха три години от деня, в който той намери мястото, където убиецът на съпруга ми беше заровил тялото му — получаваме доста стресова ситуация. Може би ноември не бе най-удачният месец, в който Итън и Зоуи да започнат с ремонта на „Найтуиндс“.

— Вероятно трябваше да изчакат новата година. Но мисля, че и двамата са решили, че този проект ще им се отрази добре. Ще им даде нещо, по което да работят заедно. Вместо това, те, изглежда, само спорят.

Очите на Бони се разшириха от озарилото я прозрение.

— Смяташ ли, че може би и двамата го използват като един вид алегория? Че фокусират всичките си тревоги и притеснения относно брака им в преустройството на къщата?

— Не съм психоаналитик, но ми звучи напълно възможно.

Сингълтън мрачно се загледа в трошиците сладкиш, останали на дъното на кутията. Зачуди се как ли би реагирала Бони, ако си обlige пръста и го използва, за да обере и последното малко късче. Вероятно би решила, че е прекалено грубо и невъзпитано.

— След смъртта на Дрю всеки ноември е много тежък месец за нас. — Замислено каза Бони. — Но искрено се надявах, че нещата ще

са по-лесни тази година. Знам, че е така за мен и за Тео. Но Итън пак изпадна в обичайното си променливо настроение, а Джеф, изглежда, го преживява дори и по-тежко, отколкото миналата година.

Той отново затвори пластмасовата кутия с известно съжаление.

— Джеф наистина ми се струва малко угрижен и потиснат.

Тя кимна.

— В началото на месеца ме помоли да му дам да разгледа един от албумите, в който има снимки на баща му. Взе го в стаята си. Миналия ден влязох там и го заварих да седи на леглото, загледан в снимка на Дрю. Попитах го дали иска да поговорим за баща му.

— Той какво ти отговори?

— Отказа и затвори албума. — Бони поклати глава. — Не знам. Може би преместването ни в Уиспъринг Спрингс му се е отразило по-тежко, отколкото смятах.

— Казват, че едно преместване винаги е огромен стрес за човека.

— Знам. — Тя помълча. — Но все още вярвам, че решението да започнем нов живот тук бе правилното за всички ни. Трябваше да се махнем от Лос Анджелис, включително и Итън.

— Като си помисли човек, всички от „бандата“ са дошли тук за ново начало. Ти, момчетата, Итън, Зоуи и Аркадия. Дори и Хари и аз.

Тя повдигна вежди.

— И ти ли?

— Разбира се. И аз.

— Ти от какво си избягал?

— Жена ми реши, че не иска да има деца. Напусна ме, за да се омъжи за някакъв тип, който по-добре от мен разбирал нуждите ѝ. По същото време хората, които ръководеха специализирания консултантски екип, където работех, решиха да увеличат печалбите си, като продадат услугите ми на онзи, който даде най-висока цена, макар че аз не се интересувах от проучванията, които клиентът искаше да се направят. — Той сви рамене. — Разбрах, че, от една страна, разводът, а от друга — и неприятната работа, са достатъчно добро основание да се махна оттам.

— И така си се озовал в Уиспъринг Спрингс. Западът винаги е бил точно това, нали? Място, където можеш да започнеш отначало.

— Да. Точно това правим всички. И ще успеем. — Подаде ѝ копие от „Историята“ на Крийк. — Не се притеснявай за Джеф.

Скоро и той ще е готов да започне отначало.

Пръстите ѝ докоснаха неговите, когато пое книгата от ръката му.
— Благодаря ти.

Той кимна и я проследи с поглед, докато тя излизаше от книжарницата. Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, сенките отново го обгърнаха.

17.

Скърцащите стъпала, които служеха като система за ранно предупреждение в „Труакс Инвестигейшънс“, алармираха Итън малко преди десет на другата сутрин. Той се заслуша напрегнато, като играеше на играта, която сам бе измислил — да анализира стъпките на новодошлия, преди посетителят да влезе в офиса му. Казваше си, че това е добро упражнение за човек с неговата професия.

Беше на мнение, че съвременните топ детективи прекалено много разчитат на лъскави устройства и на интернет. Старомодните методи в стила на Шерлок Холмс бяха застрашени от потъване в забрава.

Някой трябваше да поддържа традициите.

Тези стъпки не бяха отсечени, бързи и леки — значи не беше Зоуи. Не чуваше и лекото топуркане на маратонки, което сигнализираше пристигането на Джеф или Тео. Не беше и пъргавата, енергична походка на Бони.

Мъж, реши той. Солиден. Решителен. Човек, който знае къде отива и има навик да върши работата си. Или доставчикът, или евентуален клиент.

Не очакваше никаква доставка.

Остави настрана жълтия бележник, където водеше записките си по случая „Къруан“, и свали краката си от ъгъла на бюрото. Не беше добре потенциалният клиент да остава с впечатлението, че няма какво да прави в десет сутринта в работен ден, освен да седи и да си драска нещо.

Второто му средство за предупреждение — стратегически разположеното огледало — след миг показва влизането на един елегантен мъж в предната стая. Беше с гъста посивяла коса, много късо подстригана. Панталонът и спортната му риза изглеждаха скъпи. Не носеше кафява униформа, което означаваше, че не е от куриерската фирма.

Е, не беше ли страхотен детектив?

Итън стана и отиде до вратата на кабинета си. Мъжът бе с гръб към него. Гледаше към голямото секретарско бюро близо до прозореца. Вероятно отбелязва наум, че зад него няма никой, реши Итън.

— Бих могъл да кажа, че секретарката тъкмо е излязла да донесе кафе — обади се той, — но истината е, че още не съм наел такава. Мога ли да ви помогна с нещо?

Мъжът се извърна с лице към него, тъмните му очи го изгледаха преценяващо.

— Вие сте Труакс, така ли?

— Итън Труакс — протегна ръка.

— Дъг Валдес. — Човекът разтърси ръката на Итън със същия решителен маниер, с който бе изкачил стълбите.

— Д. Дж. Валдес, президент и изпълнителен директор на „Валдес Електроникс“?

— Да.

Итън мислено подсвирна. Дъг Валдес бе високопоставен член на деловите среди в този край и тазгодишният председател на Обществения благотворителен комитет в Уиспъринг Спрингс.

С други думи — клиент мечта.

Д. Дж. Валдес всъщност бе от клиентите, които някога имаше в изобилие, когато работеше в Лос Анджелис. Но сега времената бяха други, градът бе друг и той вече не ръководеше голяма компания, занимаваща се с корпоративна сигурност, която да привлича подобни клиенти.

Тук, в Уиспъринг Спрингс, такива клиенти обикновено се обръщаха към „Раднър“.

Тогава какво търсеше тук Валдес?

— Препоръча ви Катрин Комптън — каза той.

Истински препоръки от реален клиент. Животът бе направо прекрасен.

— Влезте и седнете. — Итън се дръпна от вратата.

Дъг влезе в стаята и се настани в едно от креслата за клиенти. Не беше особено едър мъж, но противно на мнението на Зоуи, огромното кресло изобщо не го стресна.

Огледа се наоколо и леко се усмихна.

— Също като сцена от стар детективски роман. С изключение на компютъра, може би.

— Наследих офиса от чичо ми, който е започнал бизнеса преди няколко десетилетия през миналия век. Опасявам се, че чичо Виктор имаше една силно романтична представа за професията.

Дъг вдигна едната си вежда.

— Да разбирам ли, че вие не споделяте подобно виждане?

— Не мога да си го позволя. Опитвам се да си изкарвам прехраната. Такъв подход към работата не предразполага към сантиментални идеи. — Той мина зад бюрото и седна. — Какво мога да направя за вас?

— Имам проблем в експедиционния отдел. През последните три месеца инвентарните загуби са по-високи от обичайното. Няма големи удари, но тенденцията е постоянна. Моите служители, които отговарят за сигурността, не можах да открият какво става. Бих искал вие да се заемете, да огледате работата в компанията и да откриете пропуските в мерките за сигурност, които прилагаме понастоящем.

— Може и да го направя — каза Итън. — Но преди да продължим по темата, имам един въпрос.

— Искате да знаете защо не съм се обърнал към „Раднър“?

— Бях останал с впечатлението, че именно те са хората, разработили сегашната ви програма за защита.

— Напълно вярно. „Раднър“ разработи системата ни. И екип от специалисти на фирмата извърши изключително подробен анализ на операциите в моята компания. Когато приключиха, ми представиха много дебел доклад, в който бяха отразени изводите им, заедно с дълъг списък от скъпоструващи препоръки, които надлежно бяха изпълнени.

— Разбирам. — Итън изчака. Понякога, ако оставеше мълчанието да натези в стаята, хората започваха да приказват.

Но Дъг не бе от клиентите, които се поддаваха на този номер. Той явно размишляваше, преценяваше каква и колко точно информация е склонен да даде.

— Искам да използвам външен за компанията човек.

— Ясно. — Итън отвори едно чекмедже, извади нов бележник и взе химикала си. — С други думи, подозирате, че някой от хората на охраната има пръст в тези загуби в експедиционния отдел.

— Така ми се струва. И като се има предвид фактът, че „Раднър“ ни бяха консултанти, когато набирахме персонала за охраната, и че те

именно направиха необходимите проверки за тези хора, не съм склонен да се обърна отново към тях, за да се реши проблема.

— Онова, което искате всъщност, е одит на охранителната ви система.

— Одит. — Дъг кимна, доволен от думата. — Да, точно това искам. Може би един външен човек може да види онова, което организиран екип от специалисти би могъл да пропусне, особено пък ако този екип има личен интерес да не открие проблем, който би се отразил зле на „Раднър“.

Четиридесет минути по-късно Дъг подписа чека, повторно разтърси ръката на Итън и напусна офиса му.

Той го изпрати до вратата и се върна на бюрото си. Остана там за известно време, загледан в чека. На него бе написана една много прилична сума. Поръчката на Валдес бе най-скъпата, която му бе възлагана, откакто бе започнал бизнеса си тук.

Вдигна телефона. Зоуи отговори още на първото позвъняване.

— „Инхансд Интириърс“. — Звучеше любезно и професионално, но май бе леко разсеяна. — Зоуи Труакс на телефона.

Зоуи Труакс. Харесваше му как звучи.

— Дъг Валдес от „Валдес Електроникс“ тъкмо си тръгна от офиса ми и ми написа един тлъст чек, за да разследвам проблемите в експедиционния отдел на компанията му.

— Итън, това е чудесно! — разсеяността напълно се изпари от гласа ѝ. Зоуи изведнъж бе преизпълнена с ентузиазъм. — Поздравления! Какъв успех за теб.

— Дължа го на Катрин Комптън. Тя ме е препоръчала.

— Така и трябва — обади се Зоуи със затрогваща лоялност. — Ти ѝ свърши отлична работа, и което е по-важно — направи го много дискретно. В пресата нямаше и най-малък намек за някакъв скандал, който да я постави в лоша светлина. Като се има предвид и връзката ѝ с онзи ужасен Декстър Мороу, това би могло да се превърне в крайно унижително преживяване. Убедена съм, че ти е много благодарна.

— Да си призная, чудех се дали няма да ѝ се иска да застреля посредника — каза той.

— Очевидно не обвинява теб за лошия си избор. Вероятно затова е преуспяла като изпълнителен директор. Хей, какво ще кажеш да го

отпразнуваме? Да излезем да вечеряме някъде. Този път няма да сме цялата банда. Само ти и аз.

Внезапно той се почувства дори и по-добре, отколкото преди минути, когато Валдес бе подписал чека. Празнуването на дребни лични поводи, като сделката с Валдес, бе нещо, което правеха хората, когато бяха наистина женени.

— Идеята ми харесва — съгласи се той. — Има само един малък проблем.

— Какъв?

— Още не съм разрешил случая. — Почука по бюрото с крайчеца на чека. — Дори не съм започнал разследването. Една празнична вечеря може би е малко преждевременна.

— Глупости. Ще се справиш със случая. Нали именно това можеш да правиш. Затова казвам да излезем тази вечер. Ти черпиш, разбира се, защото ти си получил тлъст чек.

Итън леко се усмихна.

— Добре. Но тогава аз ще избира ресторанта.

— Разбира се. Само да не е пицария. Ядем достатъчно пици винаги, когато излизаме с бандата.

— Защото Джеф и Тео са пристрастени към тях. Твърдят, че съдържат всички основни хранителни вещества, нужни за поддържането на живота.

— И през ум не би ми минало да оспорвам подобно експертно мнение относно хранителната стойност на пиците, но понякога на човек му се ще да рискува. Хайде да идем някъде, където има истински салфетки за хранене.

— Ама че критерии. Добре, нека помисля малко. Решението е важно.

— Изненадай ме.

Той затвори телефона и отново погледна чека. Хубаво бе да може да се обади на жена си посред работния ден и да ѝ каже, че току-що се е захванал със случая на важен клиент.

Чудесно бе да чуе ентузиазма и увереността в гласа ѝ, когато казваше неща като: *Ще се справиш със случая. Нали именно това можеш да правиш.*

Хубаво бе, че Зоуи му вярваше — или поне вярваше в професионалните му умения.

Измъкна тъничкия телефонен указател на Уиспъринг Спрингс и обърна на страницата с ресторантите. В крайна сметка градът не бе никак голям. Местата, където даваха истински салфетки на клиентите, не бяха много.

Хрумна му, че всъщност търси ресторант, в който един мъж води жена на среща, когато иска да я впечатли.

18.

Избра ресторанта в курорта „Лас Естрелас“. Някои биха могли да поспорят дали там предлагат най-добрата храна в града, но когато ставаше дума за „изискано хранене в стилна обстановка“, мястото бе сред най-търсените. И цените му го доказваха. Но какво пък, помисли си той, Дъг Валдес плащаше.

Луксозната обстановка в заведението бе като море от снежнобели покривки, искрящ кристал и бляскаво сребро. Ленените салфетки бяха сгънати под формата на екзотични цветя. Носеше се приятна тиха музика. Светлината бе приглушена, а келнерите бяха облечени в бяло и черно.

Итън поиска сепаре близо до леко извитата стена от стъкло, която гледаше към обгърнатото в мрак голф игрище и планините в далечината. Не че нощем можеше да се види много от зелените площи или назъбените върхове. Важен бе принципът. Всички знаеха, че там някъде навън са игрището и планините и че гледката струва скъпо.

Това бе едно от нещата, които хората правеха при истинска среща и което двамата със Зоуи не бяха имали възможност да правят преди онази полунощна сватба в Лас Вегас. Прибързаната им женитба на практика бе осуетила обичайното ухажване, което бе част от традиционния ритуал на любовните срещи.

Зоуи затвори менюто и го погледна над масата.

— Мисля да си поръчам паста с доматиен сос по френски и салатата от маруля. А ти?

Не му се искаше да откъсва поглед от нея. Тя бе великолепна, тайнствена и прелъстителна на светлината от свещите. Късата ѝ червена рокля бе с голи рамене. Косата ѝ бе вдигната в елегантен кок. На ушите ѝ проблясваха златни обици.

С усилие извърна очи и разгледа менюто.

— Ами не смятам, че и аз мога да си взема същото. Не ми звучи като нещо, което би си поръчал един истински детектив.

— По-добре е от зеленчуков пай.

— Да, но все пак е женско ядене.

— Вероятно. — Тя отпи малка глътка от шардонето си и остави чашата обратно. — Надявам се, че не търсиш пържолите.

— И защо не? Това е Аризона, а не — Калифорния. Мога спокойно да си поръчам месо „алангле“, без риск да ужася всички клиенти на ресторанта.

— Ще ужасиш мен. Не прочете ли онази статия за вредата от консумирането на прекалено много недопечено месо, която бях изрязала и специално подчертала за теб?

Той се сети за изрезката от вестник, която бе намерил пъхната под преспапието на бюрото си преди няколко дни.

— Разбира се. Дори я прибрах, за да мога да си я препрочитам отново.

В очите ѝ проблесна веселие.

— Напомни ми да не проверявам какво има в коша за боклук в офиса ти.

Итън остави забележката ѝ без коментар и затвори менюто.

— Спокойно, няма да си поръчам пържола. Риба меч на скара ми звучи добре.

— Отличен избор.

Келнерът се появи и взе поръчката им, без да си записва нищо. Добрата памет на обслужващия персонал също бе признак за изискано заведение, каза си Итън.

Зоуи вдигна чашата си и леко я чукна в неговата.

— Да пием за новия ти клиент.

— Наздраве!

И двамата отпиха по глътка и оставиха чашите си. Лека загриженост помрачи лицето на Зоуи.

— Мислиш ли, че Нелсън Раднър ще се ядоса, когато разбере, че си бил нает да направиш одит на системата за сигурност, разработена от неговите хора?

— Няма да му стане много приятно, но той е професионалист, а това е просто бизнес.

— С такива неща си се занимавал в Лос Анджелис, нали? — попита тя. — Проблеми на корпоративната сигурност.

— Да. — Той си взе от хрупкавите хлебчета, които келнерът бе сервираше в средата на масата. — Истината е, че това не ми липсва

особено и нямам намерение да създавам сериозна конкуренция на „Раднър“. В този град няма място за две големи фирми, занимаващи се с корпоративна сигурност. Но някой и друг случаен клиент като Катрин Комптън или Дъг Валдес, който иска нещо да бъде направено без много шум, е добре дошъл.

— Отразява се добре на репутацията на „Труакс Инвестигейшънс“, а и на банковата ти сметка.

— Аха. — Той се зачуди дали не изглежда прекалено незаинтересован от успеха. За известно време в Лос Анджелис бе направил много пари, но накрая бизнесът, както и трите му предишни брака, бе пропаднал.

Много добре знаеше, че първият съпруг на Зоуи имаше богати и влиятелни роднини в деловите среди. Макар да не бе в приятелски отношения с никого от тях, тя все пак притежаваше контролния пакет акции от „Клийлънд Кейдж Инкорпорейтид“. Ако компанията се съвземеше през следващите няколко години, тя щеше да е собственик на едно солидно богатство.

Той, на свой ред, можеше и да изкарва приличен доход от „Труакс Инвестигейшънс“ — но само толкова. Перспективата да забогатее беше почти нулева.

Когато донесоха салатите им, Зоуи грабна вилицата си и с удоволствие се нахвърли на марулята.

— Знаеш ли — подхвана тя, — едно от нещата, за които ти се възхищавам, е, че си решил кое е важно за теб и кое — не.

Думичката „възхищавам“ го притесни. Тя включваше уважение, но също и известна дистанцираност. Човек се възхищава на всеотдайни лекари, учители и футболисти, но от разстояние.

— Е, някои от решенията бяха направени от други хора вместо мен — каза той.

Тя поклати глава.

— Не е съвсем вярно. Би могъл да се изправиш срещу „Раднър“ и да се съревновавате за едни и същи клиенти тук, в Уиспъринг Спрингс, ако точно това искаш. Но тогава ще се наложи отново да станеш изпълнителен директор на компанията си, а това би означавало да се откажеш от личния подход към работата си.

Итън сви рамене. Беше права.

— Сега имаш други цели и приоритети — продължи тя.

Той леко се сепна.

— Не ми се ще да си признавам, понеже малко срива имиджа ми на човек с визия за бъдещето, но, честно казано, обикновено не се замислям над целите и приоритетите си.

— Знам. Ти просто продължаваш напред и правиш каквото трябва.

Зачуди се дали това не е начин да се каже, че му липсва въображение.

— Добре де, съгласен съм, че съм от хората, които обикновено правят крачка след крачка, докато стигнат до крайната цел, но пък не можем всички да сме бляскави специалисти по вътрешен дизайн.

Тя не обърна внимание на неумелата шега, само леко завъртя чашата в ръката си и се загледа в играта на светлината от свещите по кристала.

— Ти поемаш отговорности и държиш на тях. Независимо от цената, която трябва да платиш за това.

Не му беше ясно какво иска да каже с тези думи и бе почти сигурен, че не иска да узнае. Тази вечер бяха излезли на среща. Последното, което искаше, бе да развали атмосферата с разговор, който изтъкваше липсата му на дълготрайни бизнес цели. Време бе да смени темата.

Реши да опита с нещо безопасно.

— Как върви проектът за библиотеката ти? — попита я.

Без никакво предупреждение, помежду им сякаш падна някаква преграда. Надникна в очите ѝ и видя, че крие някаква тайна. Усети как стомахът му се свива. Ако ставаше дума за някоя друга жена, би си помислил, че има любовна връзка. Но не и Зоуи.

— Добре — прекалено небрежно отвърна тя. — Върви чудесно.

Нещо определено не беше наред. Може би бе свързано с миналото ѝ.

— Липсва ли ти понякога предишната ти работа? — попита той, като реши да подходи деликатно.

— В музея по изкуствата ли? — Тя поклати глава. — Не. Но много от нещата, които научих там относно излагането на предмети на изкуството и антични вещи, ми са от голяма полза в новата ми професия. Мнозина от клиентите ми колекционират. Сериозна задача

при проектирането на вътрешното оформление в домовете им е да се впишат правилно частните им колекции в жилищното пространство.

Е, дотук с деликатния подход. Тя нямаше лесно да издаде тайните си. Може би не му се искаше да ги научава.

Но Итън знаеше, че в крайна сметка ще бъде принуден да разгадае тайните в очите ѝ, дори и ако това означаваше катастрофа за него. Не би могъл да постъпи иначе. *Крачка по крачка, докато стигна до крайната цел.*

Изпиха кафето си, без да бързат. Минаваше десет, когато Итън посегна към портфейла си и извади кредитната си карта.

Излязоха от ресторанта, минаха край затъмнения вход на коктейлбара и прекосиха просторното фойе.

Навън ги посрещна хладната, свежа нощ в пустинята. Веднага щом напуснаха ярко осветения вход и закрачиха по паркинга, нощното небе се изпълни със звезди.

Зоуи загърна голите си рамене с шала си.

— Прекрасна вечер. Знаеш ли, трябва по-често да го правим.

— Странно е, че го казваш. — Итън извади ключовете от джоба си. — Тъкмо си мислех същото. Всъщност така и няхаме възможност да излизаме на срещи...

Чу тежките, забързани стъпки зад тях още преди Декстър Мороу да извика името му.

— Труакс. Копеле такова!

Дотук с чудесната вечер. Бързо се извърна, за да посрещне човека, който застрашително приближаваше към тях.

— Стой настрани. — Не погледна към Зоуи, цялото му внимание бе насочено към Мороу. — Каквото и да става, не се намесвай. Бягай към фойето, ако нещата излязат от контрол.

— Познаваш ли този мъж? — прошепна тя.

— Запознай се с Декстър Мороу.

Човекът явно бе прекарал по-голямата част от вечерта в коктейлбара. Миризмата на алкохол се усещаше от няколко крачки разстояние. За съжаление не бе мъртвопиян, помисли си Итън. По-скоро бе оглупял от пиене.

— Край с теорията ми, че ще напуснеш града — каза той на Мороу.

Декстър спря на около метър, свил юмруци, с уста, разкривена от гняв. Сигурно лицето му бе почервенияло, но светлината не бе достатъчна, за да се уточни тази подробност.

— Никъде не отивам, докато аз не реша — с дрезгав глас проговори Мороу. — Изобщо нямам намерение да се оставя да ме изгониш от града. За кого се мислиш, копеле? Кой ти дава право да проваляш живота ми?

— Единственото, което съм провалил, беше планът ти да ограбиш Катрин Комптън — спокойно отвърна Итън. — И двамата го знаем. Всичко свърши. Сега си обираш крушите и си намираш друга жертва в някой друг град, нали така правиш обикновено? Тук, в Уиспъринг Спрингс, всичко свърши за теб.

— Нищо не е свършило, докато аз не кажа. — Гласът му бе силен и още по-груб. — Чу ли ме? Не е свършило.

— Пиян си, Мороу. Върни се и си извикай такси.

— Не ми нареждай какво да правя, ти, проклето копеле!

— Ако искаш да поговорим, можеш да дойдеш утре в офиса ми.

— Не ми казвай какво мога и какво не мога. Ти развали всичко. Нямахме никакво право.

— Виж какво, Мороу...

— Аз я обичах, а ти развали всичко. Настрои я срещу мен. Тя ми вярваше, а ти я настрои срещу мен. Казах ти, че ще си платиш за това.

Мороу се хвърли напред и диво замахна.

Итън избегна удара. Противникът му бе толкова нестабилен, че изгуби равновесие, когато ударът му не достигна целта си.

Опря се с усилие на бронята на един мерцедес и разтърси глава, сякаш за да я проясни.

— Идеята ти не е добра — обади се Итън. С ъгъла на погледа си улови движение и разбра, че Зоуи се кани да хукне към фойето, за да доведе помощ. — Не, Зоуи. Още не.

Тя се поколеба.

— Итън, той е побеснял.

— Копеле! — Мороу се оттласна от мерцедеса и повторно се хвърли към Итън, свил дясната си ръка и готов да нанесе нов удар.

Този път той го остави да се приближи повече, преди да избегне неточния удар. Сграбчи дясната ръка на мъжа и използва собствената му сила, за да го издърпа напред и да го извади от равновесие.

Мороу тромаво се заклатушка и падна тежко по лице на паважа.

— Итън? — напрегнато се обади Зоуи.

— Не — отново я спря той.

Тя се подчини, доверявайки се на преценката му, но си личеше, че не е доволна от това.

Мъжът се опита да седне на земята и да се надигне на един крак. Опитът му бе неуспешен. След няколко минути усилията му дадоха резултат и той успя да застане на колене и да се подпре с ръце.

— Кога точно стигна до извода, че я обичаш? — тихо попита Итън.

— Млъквай! — изръмжа Мороу през стиснати зъби.

— Предполагам, че е било онзи ден в хотелската стая, когато разбра, че всичко се проваля. Тогава ли ти стана ясно, че измамата ти ще ти струва много по-скъпо, отколкото си мислел?

— Наистина я обичам — дрезгаво се обади Мороу.

— Може би — съгласи се Итън. — А може би — не. Но едно ще ти кажа, Мороу. Тя много държеше на теб. Беше си наредил добре нещата, но провали всичко, защото не можа да устоиш на изкушението да направиш голям удар. Някои навици май са прекалено трудни за отказване, а?

Мъжът се разплака.

— Нямах намерение да стигам докрай. Щях да отменя всичко. После се появи ти с предложение да купиш предварителните прогнози. Реших, че ще мога да те изоблича и да се представя като герой пред Катрин.

— Хубава история. И може би, като се връщаш назад в спомените си, ти се иска да е била вярна. Може дори да си успял да убедиш себе си, че е било точно така. Но ти всъщност се опитваш да пренапишеш историята, Мороу. Много добре го знаеш, а и аз също.

— Не.

— Искаш ли да направиш нещо, за да се реваншираш пред Катрин? Напусни града, така че да не се притеснява, че може да те срещне в някой коктейлбар като този тук, в „Лас Естрелас“. Най-доброто, което можеш да сториш за нея, е да изчезнеш от живота ѝ.

Мороу с мъка се изправи на крака и остана да се олюлява в продължение на няколко секунди. После запази равновесие и си

тръгна, без да каже и дума повече. Но наведените му рамене бяха много красноречиви.

Зоуи здраво уви шала около раменете си.

— Мислиш ли, че ще си повика такси? Не бива да кара в такова състояние.

— Не, не вярвам да си повика такси — с въздишка на примирение той я хвана за ръка и тръгнаха обратно към фоайето. — Най-добре да поговоря с някого от персонала, който да се погрижи за него. По дяволите! Наистина мразя случаите да приключват по този начин.

Зоуи стисна леко пръстите му.

— Разбирам те. Итън, мисля, че той е опасен. Може би трябва да докладваш за този инцидент на полицията.

Той само я погледна, без да каже нищо.

— Добре, добре — съгласи се тя. — Значи неписаните правила на частните детективи не позволяват да се жалваш в полицията, когато някой пиян идиот ти се нахвърли.

— Неписаните правила определено са сериозно основание — каза той. — Но има и по-важно в случая. Катрин Комптън ме нае, защото искаше проблемът ѝ да бъде разрешен дискретно.

— А подаването на оплакване срещу Декстър Мороу със сигурност би привлякло вниманието на местните медии, което, на свой ред, вероятно ще доведе до разкриването на цялата неприятна история на бизнес страниците в утрешните вестници.

— Скъпа, направо си родена за съпруга на частен детектив. Идеално разбираш ситуацията.

— Ами ако опита нещо друго?

— Не мисля, че ще го направи. Това беше нещастно стечение на обстоятелствата. Мороу е прекарал вечерта в бара и беше лош късмет, че точно днес решихме да вечеряме тук. Вероятно ме е забелязал да минавам през фоайето на излизане и му е прекипяло. Изгубил е контрол над себе си. Утре вече отново ще започне да разсъждава като хитър мошеник, какъвто всъщност е, и ще осъзнае, че му се е разминало на косъм. Няма да се опита да прави нищо повече.

Личеше си, че тя не е убедена, но реши да не спори по въпроса.

— Смяташ ли, че наистина я е обичал? — попита го.

— Не. Смятам, че се самосъжалява, затова е убедил себе си, че не е възнамерявал да доведе нещата докрай и че чувствата, които изпитва към Катрин, са истински.

— По този начин може да обвинява теб за всичко.

— Да.

Зоуи изглеждаше все така разтревожена.

— Обещай ми да се пазиш.

— Утре сутрин ще взема допълнително хапче от онези суперсилни витамини.

* * *

Сингълтън показва голата си глава през вратата на „Специализирани книги“ тъкмо когато Итън вземаше служебната си поща от кутията в тясното коридорче.

— Как мина голямата среща? — попита книжарят.

— Нещата се развиваха чудесно до момента, в който си тръгнахме от ресторанта и Декстър Мороу ни последва навън с явно изразеното намерение да ме размаже от бой.

— О, боже, ето какво не харесвам на днешното положение със срещите. Слагаш си вратовръзка, вземаш заем, за да можеш да платиш сметката за вечерята, а после някакъв глупак се намесва и разваля романтичната атмосфера, като се опитва да те пребие пред дамата.

— Трябва да призная, че Мороу донякъде помрачи настроението на вечерта. — Итън преглеждаше набързо различните каталози и рекламни брошури. — За щастие съм женен за дамата си, иначе рискувах да се прибера сам.

Сингълтън го изгледа внимателно.

— Изглежда, онзи тип не е нанесъл сериозни поражения.

— Беше толкова пиян, че едва се държеше на крака. От персонала на курорта се погрижиха да се прибере с такси до вкъщи.

— Вероятно и тази сутрин не е в блестящо настроение, също както и снощи. — Челото на приятеля му се набразди загрижено. — Внимавай.

Итън изхвърли в коша всичко, освен един каталог с градинско обзавеждане, и тръгна нагоре по стълбите.

— Типове като Мороу се възползват от момента. Не обичат да поемат физически рискове. Съмнявам се, че ще ме нападне пак, но ако го направи, съм подготвен.

— И как?

Той размаха новия ключодържател, който Зоуи му бе дала.

— Ще надуя малката свирка и ще му светна в очите с тези малки червени лампички.

— Аха, това вече ще го довърши — каза Сингълтън. — Знаеш ли, май трябва и аз да си взема такъв.

19.

На другия ден следобед Зоуи протегна ръце, опряна на ръба на басейна, и се потопи в бълбукащата вода.

— Май започнах да прекалявам.

— Какво има пък сега? — попита Бони. — Да не би да си купила нов уред за безопасност на Итън? Някоя от онези сгъваеми стълбички, които можеш да спуснеш от прозореца в аварийна ситуация?

Аркадия я погледна развеселено.

— Или пък онези хитри портфейли, които човек може да си носи тайничко под ризата, когато пътува в чужбина?

Засрамена, Зоуи се потопи чак до брадичката.

Само Аркадия бе член на луксозния спортен клуб, но, изглежда, имаше неограничен брой пропуски за свои гости. Тя често ги използваше, за да покани Зоуи и Бони да я придружат в разкошната зала с басейн на клуба.

— Никакви тайни портфейли — каза Зоуи. — Тази сутрин излязох от работа за малко и отидох до аптеката.

— О! — По лицето на Аркадия се изписа многозначително изражение. — Значи си взела слънцезащитен крем с още по-висок фактор, нали? Онзи, който купи предната седмица, бе над трийсет, доколкото си спомням. Какъв е този път?

— Фактор четирийсет и осем плюс — призна Зоуи. — Гарантирана защита за целия слънчев спектър и устойчив на вода и при изпотяване.

Приятелката ѝ вдигна очи към тавана.

— Повечето специалисти са на мнение, че фактор между петнайсет и трийсет е достатъчен за ежедневна употреба.

— Особено през ноември — безизразно добави Бони. — Итън и без това не прави слънчеви бани по цял ден.

— Знам — промърмори Зоуи. — Той сигурно си мисли, че съм се вманиачила. И е вярно, нали?

— Може би — отвърна Аркадия. — Но смятам, че е напълно разбираемо предвид обстоятелствата.

Зоуи се намръщи.

— Какви обстоятелства?

— Омъжена си за човек, който понякога поема рискове в професията си. — Аркадия лениво раздвижи ръката си под вода. — Тревожиш се за него, затова се опитваш да компенсираш, като му осигуряваш допълнителна защита, с каквото можеш. Звучи съвсем естествено.

— Права е — съгласи се Бони. — И аз съм така с Тео и Джеф. Прекалявам с грижите си. Понякога доста.

— Точно това правя и аз, нали? — въздъхна Зоуи. — Прекалявам с грижите си. Когато Итън най-сетне разбере какво става, няма да го понесе.

Бони, изглежда, се замисли.

— Не съм много сигурна. Той няма особено голям опит в това някой да се грижи за него. Никоя от предишните му съпруги не го е правила, мога да те уверя в това. Не бих се изненадала, ако тайничко му харесва.

— Но може би ще се почувства принуден да тегли чертата, когато слънцезащитният крем задръсти дулото на пистолета му — каза Аркадия.

20.

— Тъпа игра! — Джеф натисна копчето на видеоиграта и изключи апарата. — Тъпа, глупава игра. Мразя я.

Захвърли я настрани, скочи от стола и хукна по тясната пътечка между старите книги. Спря на прага на тесния кабинет на Сингълтън и го изгледа ядно.

— Нямах ли нещо друго, с което да си и играя?

— Опасявам се, че не.

Сингълтън откъсна поглед от екрана на компютъра си, където разглеждаше някакъв стар антикварен каталог в интернет с надежда да открие нещо, свързано с липсващия ръкопис на Къруан.

— Предполагам, че ако наистина ти е много скучно, можеш да се заемеш с домашните си от училище.

— Не искам. Мразя домашните. Искам да си ида у дома.

— Почти четири е. Майка ти скоро ще си тръгне от басейна и ще мине да те вземе.

— Ще ми се да бях отишъл с Тео и чичо Итън да гледам как механиците ще сменят маслото на колата.

— Сам избра да останеш тук.

— Защото ми се струваше скучно. — Джеф се намръщи още. — Но и това място е скучно.

Това бе третият или четвъртият път през тази седмица, когато Джеф бе избрал да прекара следобеда в книжарницата, докато Бони бе заета с работа или водеше Тео на разни места. Обикновено, когато хлапето бе тук, прекарваше половината от времето си, досаждайки на чичо си на горния етаж, а през другата половина играеше на компютърни игри долу. Но при последните му няколко оставания не бе проявил никакво желание да тича нагоре-надолу между етажите, предпочитайки вместо това да прекарва повече време тук, долу. Сякаш избягваше Итън, помисли си Сингълтън.

Той се изправи.

— Хайде да излезем на разходка.

— Не искам да ходя на разходка.

— Е, аз пък искам, а ти ще дойдеш с мен, защото ще заключа книжарницата.

Джеф се навъси, настроен бунтарски, но много добре разбираше кога му е заповядано нещо.

Момчето вдигна и двете си рамене в един от онези изразителни жестове, в които имаше бездънна юношеска досада и светско отегчение.

— Както кажеш — измърмори той.

— Сложи си шапката.

— Не искам шапка.

— Майка ти казва, че трябва да я носиш винаги когато излизаш на слънце.

— Мама я няма.

— Нима значение. Правилото си е правило.

Сингълтън взе една широкопола платнена шапка от закачалката на стената и я нахлупи на собствената си глава. Каза си, че не просто се опитва да даде добър пример. Всеки мъж, който бръснеше до голо малкото останала му коса, трябваше да взема предпазни мерки срещу пустинното слънце, макар и през ноември.

Джеф грабна своята шапка и изскочи през вратата. Изчака с отегчен вид, докато Сингълтън заключи и прибере ключовете в джоба си.

На улицата завиха наляво и тръгнаха към запуснатата градинка в другия край на улица „Кобалт“. Момчето не продумваше.

— Ще те надбягам до градинката — каза Сингълтън.

— А?

— Чу ме. Ще те надбягам до стария фонтан в градинката. Който изгуби, плаща газираната вода.

— Добре.

Сякаш някаква силно натегната пружина изведнъж се отпусна. Джеф се развихри и се втурна с пълна скорост към неголямата зелена площ в далечния край на улицата. Имаше някаква бясна енергия в бързите му крака и размаханите му ръце.

Сингълтън продължи бавничко след него, без да променя ленивата си походка, мъчейки се да измисли какво да прави оттук нататък. Момчето имаше нужда от разговор между баща и син, но си

нямаше баща. Чичо му се справяше повече от добре с ролята на заместник на липсващия татко, но по някаква причина сега Джеф не искаше да се обърне към Итън.

Оставам аз, помисли си Сингълтън. За съжаление не разбираше много от този тип общуване.

Когато стигна до фонтана, Джеф го чакаше, останал без дъх и с леко зачервено от усилието лице. Все още изглеждаше ядосан.

— Ти дори не се и опита — каза той.

Всяка думичка бе пропита от обвинение. Книжарят седна на ръба на каменния фонтан. Водата бе спряна още прели години. Напуканото дъна на басейна бе пълно с пясък и опадали листа, трупани няколко сезона поред.

— Ти си този, който имаше нужда да тича днес — каза той. — Не аз.

Джеф доби озадачен вид.

— И защо е трябвало да тичам?

— Защото точно това прави един умен човек, когато се ядоса — обясни по-възрастният мъж, търсейки точните думи. — Излиза навън и тича или пък отива във фитнес залата и прави упражнения.

Момчето леко наклони глава и го изгледа с присвити очи изпод ръба на шапката си.

— И защо прави така?

— Защото, когато човек се ядоса, все едно някакъв бушон изгаря в главата му. Изведнъж се превръща от много умен в много глупав. Ако съвсем скоро не смени този бушон, със сигурност ще направи нещо изключително тъпо.

— Като например?

— Ами може да каже на някого нещо, което всъщност не мисли наистина, или да счупи някоя хубава видеоигра. Или пък да се сбие с някого.

— И какво с толкова тъпо в тези неща?

— Когато прави така, хората си мислят, че е смахнат, защото не знаят, че е изгубил контрол над себе си. Те повече не го уважават. Когато един човек е в такова глупаво състояние, със сигурност ще се изложи рано или късно.

— Значи си оправя бушона, като тича или нещо подобно?

— Умните хора правят така. Глупавите просто си остават в това положение и накрая винаги се излагат пред всички.

— Ами ако един човек иска да си остане ядосан? — мрачно попита Джеф. — Ами ако просто му се ще да е ядосан?

— Да си ядосан не е лошо. Всеки понякога се ядосва. Разликата между умните и глупавите хора е, че умните веднага поправят бушона. Така пак могат да започнат да разсъждават логично. Пак могат да са ядосани, но се контролират, разбираш ли? Така няма да направят някоя глупост и да изглеждат като идиоти.

— Ами ако човек оправи бушона и пак е ядосан? Какво прави тогава?

— Разбира за какво е ядосан и разрешава проблема.

Джеф взе един камък и го хвърли в празния басейн.

— Ами ако нищо не може да се оправи? Какво трябва да прави?

— Зависи. Може да се опита да поговори с майка си.

— *Не.* — Момчето взе друг камък и отново замери пресъхналия фонтан.

— Ами ако и това не става?

— Предполагам, че може да поговори с някого другико. С чичо си например.

Джеф категорично поклати глава и преглътна толкова тежко, че Сингълтън можеше да види движението в гърлото му.

— Е — бавно подхвана той, като внимателно опипваше почвата, — може да поговори и с приятел.

— И каква полза?

— Не знам. Но понякога другите хора могат да ти дадат идея как да оправиш нещата.

— Но няма никакъв смисъл да говориш за нещо, ако никой не би могъл да направи нищо, за да разреши проблема, нали?

Е, дотук с деликатния подход, реши Сингълтън. Нямам и представа какво да правя. Затова най-добре да карам направо.

— Виж, Джеф, знам, че ти и семейството ти преживявате трудно последните няколко седмици. Знам, че си изгубил баща си по това време на годината и понякога отново се чувстваш зле, когато дойде ноември. Може би си ядосан, защото него вече го няма. Това е разбираемо. Имаш право да се ядосваш. И може би част от гнева ти е насочен към майка ти и към чичо ти.

— Не съм ядосан на мама или на чичо Итън — каза Джеф високо с изтънял глас.

И това бе някакъв напредък.

— Добре, тогава на кого си ядосан?

— На себе си.

Сингълтън не помръдна. Не каза нищо.

— Ядосан съм на себе си. — Гласът на момчето пресекна от ридание. — Не мога да си го спомня. Той ми беше татко, а аз вече не мога да си го спомня. Как може едно дете да забрави собствения си татко?

Той се разплака. Малките му рамене се разтърсиха от силните ридания. По лицето му потекоха сълзи. Опита се да ги изтрие с опакото на ръката, но не можеше да спре потока.

Сингълтън се чудеше какво трябва да направи сега. Неспособен да измисли нещо успокоително, той просто остана да седи и да чака.

След малко сълзите на момчето пресъхнаха.

Настана тишина.

— Никога няма да го забравиш — продума най-сетне Сингълтън. — Не и дълбоко в себе си, което е най-важно.

— Вече съм го забравил. — Джеф избърса очи с края на ризата си. — Не помня как изглеждаше. Мама има негови снимки. Гледам ги, но все едно са снимки на непознат, когото никога не съм срещал.

— Има най-различни начини да го помниш. Не е важно как е изглеждал татко ти.

— Важно е.

— Не — Сингълтън се загледа в далечината. — *Интересно е*, но не е наистина важно. Онова, което има най-голямо значение, е, че той е част от теб. Не можеш да промениш това, дори и да се опиташ.

— Тогава защо не мога да си го спомня?

— Част от теб го помни. Например в гените ти има частички от него. Учили ли сте за гените в училище? За това как наследяваш разни неща от родителите си?

— Знам, че вероятно приличам на баща си, ако това имаш предвид. Мама все ми го казва. И чичо Итън — също. Но когато се погледна в огледалото, не мога да видя него.

— Не става дума само за разни външни белези като цвета на очите и на косата, които наследяваш чрез гените си. Има и други неща,

които получаваш с тях, като например интелигентността си. Итън казва, че си умен като баща си и вероятно също като него ще преуспееш в живота. Следващия път, когато получиш отлична оценка в училище, се замисли, че една от причините е, че си наследил от татко си добри, умни гени.

Джеф се замисли над това.

— Ами ако се проваля на изпит?

Сингълтън се усмихна.

— Добър въпрос. Много умен въпрос. Баща ти сигурно е задавал същите, когато е бил на твоите години. Отговорът е малко сложен.

— Защо?

— Ами ето как действат гените. Никой не получава идеален набор. Всеки има и хубави, и лоши. Важно е какво правиш с тях. Всички умни гени на света няма да ти помогнат, ако не ги използваш и не учиш за изпита.

Джеф се нацупи.

— Значи, ако се проваля, вината е моя.

— Да. Но това важи и в двата случая. Ако получиш отлична оценка, получаваш всички заслуги, защото единствената причина да успееш, е, че си учил много.

— Аха.

— Има и други неща, които помниш за баща си дълбоко и себе си, които не са свързани с гените. Много по-важни неща.

— Като какво например?

— Ами това, че е бил добър човек и те е обичал много.

— Но нали ти казах, че не го помня.

— Не се притеснявай, това е закодирано в теб. И е част от нещата, които те правят такова страхотно хлапе.

— А какво става, ако едно дете има татко, който не го обича?

— Някой друг трябва да го научи как да е добро дете. Може би майка му — Сингълтън се порови в избледнелите спомени, запазени в едно тихо ъгълче на съзнанието му, и си припомни няколко познати лица. — Или пък баба му и дядо му.

Джеф седна на ръба на фонтана.

— Не разбирам.

— В това е хубавото, нали? Не е нужно да го разбираш. Трябва само да знаеш, че независимо какво става, никога няма да забравиш

баща си. Много пъти ще си спомняш за него, докато растеш. Ще си мислиш за него и след много години, когато и ти имаш син.

— Така ли? — намръщи се Джеф. — И какво ще си мисля за него?

— Ще има въпроси, които ще ти се иска да си имал възможност да му зададеш и понякога ще ти е мъчно, че не си могъл. В повечето случаи просто ще се чудиш дали би се гордял с теб. Но така е с всички хора. Никой от нас не научава всички отговори от баща си.

Последва дълго мълчание.

— Мислиш ли, че татко ми би се гордял с мен? — попита Джеф след няколко минути.

— О, да. Изобщо не се съмнявам.

— Ти имаш ли въпроси, които ти се ще да си задал на баща си? — попита момчето.

— Разбира се.

— Защо не го направиш?

— По същата причина, заради която и ти не можеш да попиташ своя татко. Мъртъв е.

— О! — Джеф подритна няколко камъчета с върха на гуменката си. — Какъв е бил?

Сингълтън здраво стисна каменния ръб на фонтана с двете си ръце.

— Бил е офицер от флота. Всички казват, че е бил много умен и смел.

— Какво е станало с него?

— Бил убит във военна акция месец преди да се родя.

Джеф остана поразен.

— Никога не те се виждали. Нито веднъж?

— Не.

— И ти не си го виждал — прошепна момчето.

— Имам само няколко снимки.

— Но още си го спомняш?

— Никога не мога да го забравя — простичко каза Сингълтън. — Той ми е татко.

Джеф се замисли.

— Ти много приличаш на него, нали?

Книжарят се почувства така, сякаш се бе сблъскал челно с каменна стена. През целия си живот болезнено съзнаваше, че изобщо не е като баща си. Не беше славен герой, а точно обратното. Бе избрал живот на заровен в книгите самотник, щастлив с компютъра и редките си книги.

— Не мисля така — отвърна той.

— Напротив, така е — настоя Джеф. — Много си умен и си смел, също като баща си. Спаси Зоуи онзи път, когато двамата мъже я нападнаха, и си толкова умен — мама ми каза, че преди си работел в някакво специално място, където измислят тайни кодове за компютрите.

— В екип от криптографи — разсеяно поясни Сингълтън, който все още се мъчеше да приеме стряскащата насока, която бе приел разговорът.

— Да, криптографи. — Джеф изглеждаше странно успокоен. — Баща ти със сигурност би се гордял с теб, ако можеше да те види сега.

И като си помисли човек, че бе излязъл навън, за да се опита да разбере какво тормози хлапето и евентуално да му помогне да се почувства по-добре. Това бе един от най-интересните аспекти на живота. Никога не се знае какво ново можеш да научиш.

— Благодаря. — Той се изправи на крака. — Искаш ли да пием по една газирана вода?

— Разбира се.

21.

Галерия „Еуфория“ се намираше в едно изискано кътче на „Фаунтин Скуеър“. Входът привличаше с артистично подредените саксии с буйни зелени растения. Във витрините на бутика бяха изложени най-различни ръчно изработени бижута и предмети на изкуството от местни майстори. Мястото излъчваше безспорна елегантност, помисли си Зоуи, също както и собственичката му.

Когато отвори стъклената врата, една мъничка камбанка дискретно звънна. Аркадия, изискана и елегантна в блуза и панталон с цвета на лимонов шербет, бе заета с една клиентка. Жената от другата страна на витрината нямаше как да не е туристка, реши Зоуи. Издаваше я широкият плетен пуловер с избродирано лого *Курортен и балнеоложки център Лас Естрелас*.

Аркадия забеляза приятелката си, кимна ѝ леко и отново се зае да показва на клиентката колекция от сребърни гривни.

Зоуи разсеяно зараглежда серия бронзови статуетки, изобразяващи различни пустинни създания. Имаше една костенурка, кукувица и койот. Тъкмо посягаше към странната птица с мисълта, че на Итън може да му хареса, когато ръката ѝ спря във въздуха при вида на тюркоазната огърлица в съседната витрина.

Обърна гръб на статуетките и се приближи до колекцията от бижута, подредени върху черно кадифе. Дизайнът ѝ се стори познат. Бяха направени от същия майстор, който бе създал и забележителната огърлица, която Линдзи Войл носеше онзи ден.

След малко звънчето над вратата отново се обади, когато клиентката на Аркадия си тръгна.

Приятелката ѝ затвори и заключи куфарчето с гривните.

— Хареса ли ти нещо?

Зоуи се поколеба.

— Линдзи Войл има огърлица от този майстор.

— Знам. Вчера отново се отби и разгледа и други негови произведения. Вече си е поръчала и гривна. Очаквам да ми я донесат

съвсем скоро.

— Колко добре я познаваш?

— Линдзи? Мога да ти кажа само, че има отличен вкус за бижута. Ако търсиш някаква информация за миналото ѝ, по-добре питай Итън. Той е специалист по тези неща.

— Знам. Просто ми беше любопитно. Всъщност да се обърне към Итън, бе добра идея.

Проблемът бе, че той щеше да я пита защо иска да се направи проверка на миналото на Линдзи, а на нея не ѝ се щеше да се опитва да му обясни за ужасната паяжина в библиотеката. Съпругът ѝ проявяваше невероятно разбиране към твърденията ѝ, че притежава шесто чувство, но ако споменеше за онова, с което се бе сблъскала в Къщата на мечтите, той можеше да започне да се съмнява.

И защо не? И тя самата се тревожеше от няколко въпроса, свързани с източника на онези психични вълни — въпроси, с които не ѝ се искаше да се изправя лице в лице. Проучванията ѝ засега не бяха дали задоволителен отговор.

Аркадия я гледаше със загриженост в очите.

— Има ли нещо, Зоуи?

Дръж се естествено. Не искаше и приятелката ѝ да се задълбава в това.

— Не. — Тя се усмихна малко тъжно. — Просто съм малко напрегната, това е. Така е от няколко седмици. Минах да видя дали случайно не съм оставила един плик със снимки в офиса ти миналата седмица. Помня, че бяха в зелената ми чанта, когато ти ги показах, но сега не мога да ги открия.

— Тук са. Оставила ги беше отгоре на шкафа с документи. Щях да ти кажа.

— Добре. Честно казано, покрай проекта с изложбената къща и опитите ми да създам зашеметяващо предложение за интериора на къщата на Табита Пайн напоследък съм доста разсеяна.

— Не само ти си губиш нещата в последно време. — Аркадия отиде отзад, в малкия офис. — Не мога да намеря онзи химикал с мъничка фигура на Елвис, който ми даде Хари — извика тя от другата стая. — Търсих го навсякъде.

Стъклената входна врата се отвори. В бутика влезе мъж, който много приличаше на ходещ скелет.

— Здравей, Хари — поздрави го Зоуи. — Връщаш се по-рано. Какво стана?

— Клиентът ми реши, че дъщеря му е пазарувала достатъчно дълго — отвърна мъжът. — Изпрати човек от своите охранители да я вземе и да я придружи до Тексас. Тя не бе очарована, но аз определено се зарадвах. Надявам се до края на живота си да не вляза в магазин за дамски обувки.

— *Хари!* — Аркадия се показва на вратата към офиса. — Ти си у дома!

Хари се усмихна с типичната си малко стряскаща усмивка.

— Да. Какво ще кажеш, а?

Тя направо сияеше. Зоуи бе удивена. Кой би помислил, че съдържаната Аркадия Еймис някога ще се влюби толкова силно?

Приятелката ѝ оставя чантата си до касата, бързо заобиколи плота и се хвърли в прегръдките на Хари. Той здраво я стисна с кокалестите си ръце.

Интимността, която се излъчваше от двамата, зарадва Зоуи. Двете с Аркадия бяха преживели много неща заедно, но никога не бе виждала приятелката си истински щастлива, преди Хари Стаг да се появи в живота и от няколко седмици.

В малкия офис звънна телефонът. Аркадия с нежелание вдигна глава от рамото на Хари.

— Аз ще го вдигна — бързо се обади Зоуи. — Тъкмо ще си взема снимките.

— Благодаря — съгласи се Аркадия. — Който и да е, кажи му, че ще отсъствам през остатъка от деня. Помощничката ми Моли скоро ще се върне от обедна почивка. Тя ще ме замести.

Хари се ухили.

— Ясно — кимна Зоуи.

Мина зад плота, влезе в малкия подреден офис и попадна направо сред лепкавите нишки на невидима паяжина.

Шокът отне дъха ѝ. Дълбоко в нея се надигна безмълвен вик.

Не, не тук. Не е възможно.

Здраво стисна облегалката на стола пред бюрото, за да не падне на колене. Ако можеше да си поеме въздух, сигурно щеше да извика за помощ. Но в този миг на ужас не можеше дори да диша.

Постепенно в главата ѝ се оформи една ясна мисъл. Това бе същият тип психична енергия, която бе усетила в библиотеката.

Тънките невидими нишки обвиваха шестото ѝ чувство и не просто замъгляваха усещанията ѝ, но и ги изкривяваха и променяха. Прониза я споменът за последния ѝ кошмар и всеки нерв в тялото ѝ сякаш пламна. В гърлото ѝ се надигна панически страх. Какво ставаше с нея?

Телефонът отново иззвъня. Настойчивият звук сякаш разкъса мрака около нея. Улови се за него, като че ли бе спасително въже, съсредоточи цялото си внимание, докато напрегна всичките си сили да се изолира от смущаващата психична енергия, която се носеше из малкия офис.

Успя, поне донякъде, и отново започна да диша. Замаяността ѝ постепенно изчезна.

Телефонът звънна за трети път и тя сграбчи слушалката.

— Галерия „Еуфория“ — осъзна, че говори задъхано.

— Зоуи? Ти ли си?

Едва не залитна от облекчение. Силният звучен глас на Итън бе като котва в бурно море. Тя се вкопчи в него, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Вдигнах телефона вместо Аркадия. — Добре, сега бе по-добре. Гласът ѝ отново бе нормален. — Тя е в другата стая с Хари.

— Мислех, че Стаг ще се връща едва утре или вдругиден.

— Очевидно младата дама, която е трябвало да охранява, е прекарвала прекалено много време в бутиците на „Родео Драйв“ и недостатъчно — в обиколки из колежа. Таткото изгубил търпение. — Тя поспря за миг, като се сети нещо. — Ти защо звъниш тук?

— Търсех теб. Не си вдигаш телефона.

— Не съм го чула. — Озадачена, тя свали чантата от рамото си, остави я на бюрото и я отвори със свободната си ръка. Надзърна вътре. Мобилният ѝ телефон си бе на мястото, в специалното джобче вътре в чантата. Екранът му бе празен. — О-о!

— Да не си го забравила у дома?

— Не, тук е. — Бръкна и извади телефони. — Забравила съм да го включа сутринта. Сигурно съм се разсеяла заради глупавата бележка, оставена от госпожица Строгост под чистачките на колата ми.

— Дънкан отново се е проявила?

— Явно снощи съм паркирала не където трябва. Ти беше оставил колата си точно до моята. На твоето предно стъкло имаше ли бележка?

— И защо да ми остави бележка? Аз съм гост и съм паркирал точно където се полага на такъв.

Знаеше, че той се усмихва.

— Не смятам, че това е причината за липсата на бележка при теб. Мисля, че те оставя на мира, защото се страхува от теб.

— Не. Работата е там, разбираш ли, че договорът за наем е на твоето име, затова обръща повече внимание на теб.

— Тази жена ще ме подлуди.

Ще ме подлуди. Ледени тръпки я полазиха по гърба. Започна да губи контрол. Отново усети как паяжината се оплита около нея.

Пое си дълбоко въздух и си наложи да се съсредоточи. Призрачните нишки отново се отдръпнаха в периферията на съзнанието ѝ. Впери поглед в завесата, която разделяше офиса от предната стая в бутика на Аркадия, и се опита да се вземе в ръце.

— Можеш да се справиш с госпожица Строгост — небрежно подхвърли Итън. — Имам ти пълно доверие. Виж, обаждам се, за да ти кажа, че ще се отбия до къщата на Къруан, за да разгледам наоколо. Мислех си, че ако нямаш срещи с клиенти следобеда, може да искаш и ти да дойдеш.

— Да. — Всичко би било по-добре от това да остане сама в офиса си и да прекара остатъка от деня в тревоги. — С удоволствие бих дошла. Веднага се връщам в офиса си.

— Ще те взема оттам.

Тя затвори телефона, грабна голямата си червена чанта и хукна надалеч от паяжината от тъмна енергия.

— Имам среща с Итън — каза тя на Аркадия и Хари, забързана към изхода. — Ще се видим по-късно.

Никой от двамата не ѝ обърна особено внимание. Бяха прекалено заети един с друг.

Навън, под топлината на яркото пустинно слънце, ѝ бе по-лесно да мисли трезво.

На половината път до офиса си най-сетне се успокои достатъчно, за да обмисли общите неща между двата случая, в който се бе натъкнала на паяжините.

Несъмнено и при двата инцидента беше налице един и същи факт, помисли си тя. В определен момент през последните няколко дни Линдзи Войл се бе намирала в близост до двете места, където сега се носеше ужасната енергия.

22.

Малко по-късно същия следобед Зоуи слезе от предната седалка на минивана. Итън мина пред колата и дойде при нея. Заедно прекосиха паркинга, който наскоро бе асфалтиран наново, и стигнаха до входа на реставрираната къща в стила на испанските хасиенди. Отпред имаше само няколко коли, защото мястото още не бе отворено за широката публика.

— Бони ми каза, че Историческото дружество не се е скъпило по отношение на тази къща и изглежда, е напълно права. — Зоун махна с ръка. — Впечатляваща е, нали?

— Да — съгласи се Итън. — И дори не е розова.

— Не, определено не е — спокойно повтори Зоуи. — Прекрасна е.

Нямаше никакво съмнение, че къщата, която Къруан бе построил, напълно заслужаваше внимателната и всеотдайна реставрация, която ѝ бяха направили. Беше стилна и елегантна сграда, боядисана в наситен, топъл отънък на златистокафяво. Дълъг, засенчен и ограден с колони вътрешен двор се простираше по цялата дължина на фасадата и някога вероятно е служел и като част от всекидневната в топлите вечери. Стената бе осеяна с майсторски изработени свещници от ковано желязо.

— Знаеш ли — обади се Зоуи, — цветът на боята по фасадата на къщата е много близък до този, който се опитвам да те склоня да използваме за външните стени на „Найтуиндс“. Каза, че ти е трудно да си представиш нагледно как би изглеждала къщата в цвят, различен от розовия. — Тя направи широк жест с ръка. — Това би трябвало да ти даде известна идея. Какво ще кажеш?

Итън много бавно свали тъмните си очила. Дълго оглежда замислен хасиендата.

— Не е зле.

Тя скръсти ръце и известно време се взираше в стените на голямата къща.

— Много повече от това е. Признай си.

Итън остана мълчалив. Зоуи усещаше, че сега гледа нея, а не — къщата.

— Добре — каза накрая.

Сепната от внезапната му капитулация, тя отпусна ръце и се извърна, за да го погледне в лице.

— Сигурен ли си? Представям си „Найтуиндс“ в няколко нюанса по-близо до охрата.

Той сви рамене.

— Не мога да кажа какво е „няколко нюанса по-близо до охрата“. Но ако ти харесва, да го направим. По дяволите, всичко би било по-добре от крещящо розово.

Зоуи плахо се усмихна.

— Благодаря ти, Итън. Ще стане чудесно, обещавам ти.

Той леко присви устни.

— Както винаги съм казвал — рано иди късно човек трябва да се довери на декоратора си.

— Всъщност, напълно убедена съм, че това е първият път в живота ти, в който казваш подобно нещо, но няма значение, приемам го.

Тя направи крачка към него и се повдигна на пръсти.

Канеше се само леко да докосне с устни неговите, но преди да успее да се отдръпне, той обви тила ѝ с ръка и я прикова до гърдите си.

— Не ми беше казала, че ще има награда, ако се съглася с избора на декоратора — отбеляза той.

Целуна я бавно и настойчиво.

Когато свърши, тя усети, че коленете ѝ не я държат.

— Нека си изясним нещо — промълви, останала без дъх. — Няма да те подкупвам със секс.

— Всичко е наред. Сексът върши работа. Виждам пред нас да се разкриват цели нови области на компромиси.

— Хъм!

Преплете пръсти и нейните и заедно тръгнаха към широката арка на входната врата.

Тя се поколеба за миг, както правеше винаги, когато влизаше в непознатата сграда. Итън не каза нищо, нито пък я подкани да побърза към сенчестата вътрешност. Вместо това търпеливо изчака.

Тъй като през последните няколко дни на два пъти се бе оказала неподготвена, сега Зоуи бе по-предпазлива в настройването си. Но не долови нищо по-различно от обичайното за старите къщи ниско ниво на психична енергия. С годините се бяха натрупали слой след слой човешки емоции, но само нормалните неща, помисли си тя, които лесно можеше да блокира.

Пристъпи навътре заедно с Итън, пренебрегвайки лекото, избледняло психично жужене в атмосферата, както ежедневно пренебрегваше и фоновия шум на някоя оживена улица.

Вътре в хасиендата големи, идеално проектирани прозорци осветяваха високите тавани, покрити с греди от тъмно дърво. Картините и произведенията на изкуството от колекцията на Къруан бяха артистично подредени в помещението, което явно първоначално е било предвидено като главна приемна зала.

В другия край на просторния салон Палома Сантана разговаряше с двама мъже в работни дрехи и колани с окачени на тях инструмента.

Кметицата хвърли поглед към входната врата и леко наклони глава за поздрав. Каза още нещо на работниците и после прекоси стаята, за да дойде при Зоуи и Итън. Токчетата на скъпите ѝ сандали потрепваха по застлания с плочи под.

— Итън, толкова се радвам, че намери време да погледнеш къщата.

— Рядко ми се случва да имам възможност да посетя мястото, където е било извършено престъплението, когато се занимавам с подобен стар случай. Искам да ви представя съпругата си Зоуи.

Нотките на напрежение в гласа му бяха ясно доловими. Зоуи усети как се изчервява леко.

— За мен е чест, госпожо кмет — каза тя и учтиво протегна ръка.

— Наричай ме проста Палома. Разбрах, че си специалист по вътрешен дизайн, Зоуи. Какво мислиш за реставрацията на къщата?

— Прекрасна работа — искрено заяви тя. — Ще бъде чудесна придобивка за обществеността, а също и изключителна туристическа атракция.

— Съгласна съм. Всички сме много доволни. — Палома погледна към Итън. — Предполагам, че искаш да видиш кабинета на Къруан?

— Ако е възможно — отвърна той.

— Разбира се. Елате с мен.

Палома ги поведе през дългия приеман салон покрай реставрираната трапезария и кухня и ги въведе в една голяма стая, с множество лавици с книги по стените. Огромна каменна камина заемаше по-голямата част от стената в далечния край.

Зоуи отново поспря за миг на сводестия вход към кабинета, настройвайки се за онова, което я очакваше вътре. Изпита огромно облекчение, когато психичните ѝ сетива не доловиха нищо необичайно. Днес не ѝ трябваша повече драматични преживявания.

— Една от задачите, които си бяхме поставили, бе, да възстановим библиотеката на Къруан в оригиналния ѝ вид — обясни Палома, докато се разхождаше из кабинета. — За щастие намерихме пълен каталог на колекцията му от книги. Успяхме да я попълним почти докрай.

Зоуи наблюдаваше как Итън обикаля кабинета. Можеше да усети как у него се пробужда любопитството на родения ловец.

Той крачеше из стаята, разглеждаше етажерките с книги, масивното бюро и голямата камина. Накрая се спря по средата на кабинета и се обърна към нея.

С малко закъснение тя осъзна, че очаква да види дали ще го последва вътре. Зоуи отново „опипа“ атмосферата и прекрачи прага. Сетивата ѝ доловиха тихия шепот на стари, приглушени от времето емоции, но нищо силно, жестоко или тревожно.

— Как върви разследването? — обърна се Палома към Итън.

— На този етап все още събирам информация по случая. — Ловко се измъкна той. — Запознах се с няколко описания на смъртта на Къруан в различни вестници. Сингълтън Коб ми помогна да открия няколко писма, написани от биографа на Къруан, литературния му агент Ексфорд и някои негови приятели. Мнението на всички е, че Къруан е бил с труден характер и човек на настроенията.

Палома кимна съвсем сериозно.

— Баба ми твърдеше същото. Но винаги е казвала, че е знаела как да се разбира с него. Ами Ексфорд? Успя ли да го откриеш?

— Починал е при пътна катастрофа няколко години след смъртта на писателя. Имал е сериозни проблеми с алкохола.

— Предполагам, че не си намерил никакви доказателства дали той именно е взел последния ръкопис на Къруан?

— Все още разследвам тази възможност — заяви Итън.

Професионалният му патос едва не накара Зоуи да се разсмее с цяло гърло.

Вече навън, на паркинга, след като седна на мястото до шофьора и закопча колана си, тя повтори:

— „Разследвам тази възможност“?

— Това се казва на клиента, когато изобщо не си сигурен какво става. Обзалагам се, че и вие, декораторите, си имате подобни удобни фрази за пред клиентите си.

— Аз лично съм много привързана към: „Мислех, че сте разбрали, че специалните поръчки от Италия изискват до четири месеца допълнителен срок за доставка“.

— Напомни ми да не поръчвам специално мебели от Италия. — Той завъртя ключа в стартера. — Е? Усети ли нещо в онази стая?

Тя го погледна за миг, изненадана, че я пита подобно нещо.

— Ей, та ти не вярваш, че имам паранормални способности, забрави ли?

— Знаеш, че високо ценя интуицията ти. — Включи на скорост и потеглиха към изхода. — Какво ти каза тя?

— Нищо полезно — призна Зоуи. — Но вече съм ти обяснявала, че мога да долавям само много силни и мрачни емоции, помниш ли? Ярост, страх, паника, похот.

— Все забавни неща.

— Да. Както и да е, мислех си за това и реших, че едва ли бих усетила каквото и да е в случай на отравяне.

— И защо не?

Тя се помъчи да намери думи, с които да обясни нещо, което и сама не разбираше добре.

— В подобна ситуация може изобщо да не е имало някакво силно психично излъчване. Възможно е Кърюан изобщо да не е разбрал, че е бил отровен. Може би просто му е приляло, изгубил е съзнание и е починал много тихо. Освен ако убиецът не е стоял надвесен над него, тържествуващ и излъчващ много силни емоции, предполагам, че ще има съвсем малко психични вълни, които да мога да доловя след толкова години.

— С други думи, не можеш да ми кажеш каквото и да било.

— Погледни го от добрата страна — възползваш се от консултантските ми услуги съвсем безплатно.

— Да. Е, човек получава това, за което е платил.

— Добре, господин Супердетектив, какво мислиш, че е станало в онази стая?

— Ами, като за начало, почти съм убеден, че Мария не е откраднала ръкописа.

Това привлече вниманието ѝ.

— Не го каза на кметицата.

— Защото все още не мога да докажа нищо.

— И какво те кара да смяташ, че икономката не е взела книгата?

— Ако тя го беше убила и бе откраднала ръкописа, рано или късно той щеше да се появи на бял свят. Прекалено ценен е, за да остане скрит толкова време.

— Освен ако не го е изгорила същата нощ.

Той поклати глава отрицателно.

— И защо да го прави? От години е работила за Къруан. Достатъчно дълго, за да знае, че ръкописът струва много пари. Вероятно е дочула нещо от спора между писателя и литературния му агент и е била наясно, че има поне един потенциален купувач.

— Издателят?

— Аха.

— Ами агентът? Мислиш, че през онази нощ Ексфорд е убил Къруан и е откраднал ръкописа?

— Не. По същата причина, заради която не вярвам, че Мария го е направила. Агентът е имал финансови проблеми. Ако той го е взел, щеше или да го продаде, или да се погрижи да бъде публикуван.

Зоуи за момент се замисли над това.

— Знаеш ли, много си добър в подобни логически умозаклучения.

— Благодаря. Със сигурност би било много по-вълнуващо да имам паранормални способности, но съм се научил да се оправям по трудния начин, като използвам логиката и здравия си разум.

— Всеки си има дарба.

Итън се засмя.

Това се случваше за пръв път от няколко дни насам. Незнайно защо смехът му ѝ подежда много успокоително.

23.

Същата вечер отидоха в бар „Последен изход“, за да отпразнуват ранното завръщане на Хари от Лос Анджелис. Аркадия седеше близо до него, докосваше го леко с рамото си, като се възползваше от топлината му. Бавните, ниски звуци на мелодията „Хубав живот“ от Били Стрейхорн се носеха в неособено пълния нощен клуб.

Отдавна бе минало полунощ. Джазът бе страхотен. Аркадия си бе поръчала мартини. Хари си бе у дома жив и здрав. Животът ѝ отдавна не ѝ се бе струвал толкова идеален. Тогава защо не можеше да се отпусне?

— Върна се по-рано заради мен, нали? — попита тя.

— Не — Хари хапваше фъстъци от купичката пред тях. — Казах ти: клиентът ми отрязва квитанцията за пазаруване на дъщеря си.

— Лъжец. — Тя захапа маслинката от малката декоративна червена сабя в чашата си, задъвка и преглътна. — Зарязал си работата си по-рано заради мен. Признай си!

Хари отпи глътка от бирата си.

— Е, много се зарадвах, когато задачата ми приключи. Хлапето направо ме побъркваше.

— Знаех си. Прибра се по-рано заради мен.

— Е — обади се Хари, облягайки се на меката тапицерия в сепарето, — ще ми кажеш ли какво не е наред?

Тя се поколеба.

— Доколкото мога да преценя, всичко е наред. Просто бях малко изнервена за ден-два, след като ти замина, това е — отпи от мартинито си. — Сега съм добре. Но...

— Но какво?

— Но ми липсваше, Хари.

Той не каза нищо. Само чакаше, търпелив като камък.

Тя бавно издиша.

— Добре, ще ти кажа онова, което споделих и със Зоуи. Малко след като замина, на няколко пъти изпитах странно чувство. Сякаш

никой ме наблюдава.

Хари дори не мигна.

— И?

— Но чувството изчезна след два-три дни — бързи добави тя.

— Нещо друго?

Тя направи с пръста триъгълник около столчето на чашата си.

— Загубих химикалката с фигурката на Елвис, която ми даде.

Търсих я навсякъде, но не я намерих.

— Не е голяма работа. Просто една химикалка.

— Харесвах я. Беше ми любимата.

Хари се замисли.

— Нещо друго да е било разместено в офиса ти?

Когато той изрече на глас собствените ѝ страхове, тя усети как я пронизва студ.

— Не. Нищо. Вярвай ми, проверих. Като се има предвид миналото ми, считам, че параноята е крайно препоръчителна. Прегледах основно всяко чекмедже. Нищо не изглеждаше да е пипано.

— Един професионалист не би оставил следи в документите ти — каза той. — В офиса ти няма толкова добра охранителна система, като онази в дома ти. За човек, който знае какво прави, не би било трудно да проникне вътре.

Тя се намръщи.

— Наистина ли мислиш, че някой би се вмъкнал с взлом в кабинета ми само за да открадне химикалката ми? Няма никаква логика.

— Химикалката може да липсва случайно или да е станал инцидент. — Той небрежно махна с ръка. — Може да няма нищо общо дори. Или пък чистачката да я е счупила и да я е изхвърлила с боклука.

— Вярно. — Тя се опита да се усмихне. — В такъв случай изобщо няма защо да си мисля, че някой е влизал в кабинета ми след работно време. Просто поредния пример за прекалено развихрено въображение, Хари. Сега вече съм сигурна.

Той не отвърна на усмивката ѝ.

— По-рано тази седмица, когато усещаше, че някой те наблюдава, огледа ли внимателно лицата на хората около себе си?

— Разбира се. Но не забелязах никого, който дори малко да прилича на него.

Нямаше нужда да обяснява за кого става дума. Хари знаеше, че тя говори за Грант.

— Забеляза ли някого, когото не познаваш, да се навърта наоколо повече от веднъж?

Този въпрос я накара да се замисли. В съзнанието ѝ се появи образът на възрастна дама с пазарска чанта и фотоапарат.

— През седмицата бе доста оживено на площада. Минаваха много туристи. Забелязах неколцина повече от веднъж, но никой не ми се стори подозрителен.

— А коли?

— Кой гледа колите?

— Аз — отвърна Хари. — Помисли си, скъпа. Изпитала си онова странно чувство, защото си забелязала нещо, макар и да не помниш какво точно. Така става.

— Кое става така?

— Странните усещания. Изпитваш ги, защото си видяла нещо или някого с периферното си зрение и то ти се е сторило необичайно. Може съзнателно да не си го сметнала за важно, но нещо дълбоко вътре в теб е застанало нащрек.

Хари знаеше какво говори, убедено си помисли тя, облегна се назад и се опита да си припомни нещо за колите, които е забелязала през последните дни. След няколко минути се предаде.

— Просто не помня никакви коли — извинително каза тя.

— Опитай с хората.

В главата ѝ отново изникна образът на старата жена пред витрината.

— Имаше една жена — бавно каза тя. — Видях я три или четири пъти.

— Опиши ми я.

— Там е работата. Не знам защо ми е останала в главата. Изобщо не приличаше на опасен човек. Сигурно беше поне на осемдесет години. Носеше широкопола шапка за слънце и от онези огромни слънчеви очила, които хората носят над очилата си с диоптър. Беше обикновена туристка, Хари.

— И какво още?

От този човек би излязъл страхотен полицай за разпити, мрачно си помисли тя. Изобщо не се отказва.

Аркадия отпи от чашата си и се опита да проясни мислите си. Преди бе изкарвала прехраната си в наситения с висок адреналин финансов свят. Милиони долари бяха поставени на риск всеки път, когато вземеше някакво решение. В онзи свят тя имаше голям талант да забелязва моделите и тенденциите в развитието. Бе се научила да открива дребните сигнали, които се появяваха, преди някоя компания да почне да се срива към дъното. Бе свикнала да търси леките вълнения в течението, които предупреждаваха, че назряват проблеми между членовете на борда на директорите в дадена компания. Можеше да надуши изтичане на вътрешна информация, преди хората от Комисията за контрол над паричните средства да си измият очите сутрин.

Именно талантът ѝ да забелязва дребните отклонения в постоянно променящия се поток от информация я бе предупредил навреме за намеренията на Грант. Може би и сега трябваше да приложи тези свои умения.

— Видях я поне два пъти — и в двата случая като отражение във витрината на някой магазин. Спомням си как ми се стори, че фотоапаратът е много скъп, а не от онези евтини туристически вещи. Носеше една и съща пазарска чанта — синьо-бяла, от магазин за дрехи на „Фаунтин Скуеър“.

Хари остана мълчалив за известно време.

— Добре.

Тя повдигна вежди учудено.

— Какво добре?

— Добре, сега ще идем да си поприказваме с Труакс.

— Един и половина след полунощ е. Той и Зоуи сигурно спят дълбоко.

— Не е наша вината, че те двамата си лягат толкова рано.

* * *

Бродеше из огромната къща, отваряше всяка врата по пътя си, търсеше във всяка стая. Но Зоуи я нямаше. Трябваше да е там. Възможността да не я намери стисна съзнанието му като в менгеме.

Извика я силно, искаше да ѝ обясни, да я моли, да я накара да разбере. Но думите отекваха до безкрай в дългите коридори на розовата нощ.

Накрая стигна до малкия частен киносалон — мястото, където бе извършено убийството, единственото помещение в къщата, което явно я притесняваше.

Бавно отвори вратите, настройвайки се да посрещне онова, което го очаква в мрака вътре.

Зоуи стоеше в сенките до ниския мраморен барплот. Саймън Уендоувър се бе настанил удобно в едно от меките кадифени кресла, с лице към екрана. Погледна към Итън през рамо и се ухили.

— Ти си мъртъв — каза Итън.

Уендоувър се засмя.

— Това е твой проблем, а не мой. И двамата знаем, че от време на време ще ме виждаш в сънищата си чак до края на дните си.

Итън се извърна от него и погледна към Зоуи.

— Ела с мен.

Тя поклати глава.

— Не.

— И тя ще те напусне, също като другите — весело се обади Уендоувър. — Винаги така става при теб. Винаги е било така. Ти ги спасяваш, а после те ти махат за сбогом.

Итън не откъсваше поглед от Зоуи.

— Ти си различна.

— Така ли е наистина? — попита тя.

Уендоувър злорадо се засмя.

— Как би могла да обича мъж с твоето минало? Ти си неудачник, Труакс. Не може да спасиш брат си. Не може да запазиш нито един от трите си предишни брака. Не може да запазиш корпорацията си, която бе изградил от нищото. Месеци наред ме разследва, но в края на краищата не успя да представи убедителни доказателства пред съда.

Итън знаеше, че трябва да отведе Зоуи от стаята, където Уендоувър злорадстваше. Опита се да влезе по-навътре в салона, но нещо го спря. Сякаш се бе натъкнал на невидима стена.

Зоуи го гледаше със загадъчните си очи.

— Съжалявам, Итън. Не можеш да влезеш. Има психична бариера. Не можеш да я преминеш, защото не вярваш в паранормалното.

Смехът на Уендоувър отекна в сенките.

— Итън. Итън, събуди се!

Гласът ѝ. Толкова близо. До него.

Отвори очи. Зоуи се бе надвесила над него. От нея се излъчваше силна тревога.

— Всичко е наред. — Тя го стисна по рамото. — Добре си. Просто лош сън.

— И още как.

Разтри лице с една ръка и си наложи да диша дълбоко. Когато бе почти сигурен, че вече се контролира напълно, седна и пусна крака отстрани на леглото.

Тя коленичи зад него и започна да масажира раменете му.

— Много се надявам да не прихванеш моя навик да сънуваш кошмари. Мислиш ли, че лошите сънища може да са заразни?

— Съмнявам се.

Ръцете ѝ му действаха успокоително. Не искаше друго, освен да се отпусне под нежното докосване на пръстите и дланите ѝ, но напрежението направо наелектризираше цялото му тяло.

— Искаш ли да ми разкажеш съня си? — тихо попита Зоуи.

Стори му се, че някъде в далечината чува смеха на Уендоувър.

— Много е объркано — внимателно отвърна той.

Ръцете ѝ сякаш замръзнаха на раменете му. Итън усети как тя се отдръпва вътрешно. За няколко секунди си помисли, че ще спре с успокоителния масаж.

— Аз мога да понеса бъркотиите, забрави ли? — напомни му тя. Ръцете ѝ отново се заеха с раменете му.

Той потръпна от изпитаното облекчение.

— Итън?

— И двамата с теб бяхме в „Найтуиндс“, но къщата изглеждаше прекалено огромна — започна той с равен глас. — Имаше безброй стаи.

— Сигурно мисълта за пребоядисването на всички тези стаи ти е докарала кошмара.

— Може би. — Знаеше, че тя се опитва да разведри атмосферата, но не се получаваше. Беше прекалено вкочанен и изтощен. Трябваше да спре сега, каза си наум. Нямаше смисъл да ѝ споделя останалото. Но сякаш някакъв силен магнит теглеше думите от устата му. — Ти беше някъде там, но не можех да те намеря.

— Аха, да, неуловимият декоратор, който все не отговаря на обажданията на клиента си — измърмори тя.

— Накрая те открих в киносалона. — Той се поколеба, после повдигна леко едното си рамо. — После ти ме събуди.

— Ти мятеше ръце насам-натам. Стори ми се, че се опитваш да си проправиш път през нещо.

Той замръзна.

— Ударих ли те?

— Не. Просто ме събуди. — Тя продължи да размачква раменете му. — Сигурен ли си, че нямаше и друго в съня, което да те разтревожи?

Някъде в сенките Уендоувър отново се ухили.

Телефонът звънна. Ръцете на Зоуи пак се вцепениха върху раменете му. Итън погледна към часовника. Един и трийсет и пет след полунощ. Обажданията по това време рядко бяха за хубаво.

— Аз ще вдигна. — Той взе слушалката. — Труакс.

— Обажда се Стаг — каза Хари. — Имаме проблем. Застанали сме пред входната врата на „Каса де Оро“. Ще ни отключите ли?

24.

Итън седеше на дивана и гледаше как Зоуи сервира чая, който бе направила за четиримата. Бе прихванала небрежно косата си на тила и бе нахлузила чифт домашни чехли, които му приличаха на балетни пантофки. Тъмносиният ѝ халат бе здраво пристегнат на кръста ѝ.

Самият той бе обул джинси и си бе облякъл тениска. Тъй като виждаше, че новопридобитият му навик да се бръсне преди лягане притесняваше Зоуи, тази нощ се бе отказал от него. Затова сега знаеше, че лицето му далеч не е идеално гладко.

Аркадия и Хари обаче бяха нощни птици. И двамата изглеждаха невероятно стилни, макар и в един и половина след полунощ. Аркадия, както винаги, имаше вид на ледена принцеса в тясна, прилепнала по тялото ѝ дълга рокля с цвета на бледо утринно небе.

Хари бе учудващо спретнат в спортна риза с къс ръкав, цялата на сърфове и палми.

— Нека да изясним нещо. — Итън се приведе напред, облегна лакти на бедрата си и свободно отпусна преплетените си пръсти между коленете. — Забелязала си една и съща възрастна дама с шапка и слънчеви очила в разстояние от два дни и си изгубила химикалката, която Хари ти е подарил? Това ли е всичко?

— Не звучи като нещо, което да те притесни особено, нали? — извинително се обади Аркадия. — Съжалявам. Идеята да дойдем тук беше на Хари.

— И много правилно — категорично заяви Зоуи. — Като свържеш тази дребничка старица с онова странно чувство, за което ми спомена по-рано през седмицата, възникват някои въпроси.

Итън се намръщи.

— Никой не ми е казал, че Аркадия се е чувствала малко напрегната през седмицата.

— Реших, че вероятно съм нервна, защото Хари го няма и... — Платинените на цвят нокти на ръката ѝ проблеснаха, когато Аркадия

вдигна чашата си. — Но скоро ми мина и не ми се искаше да говоря за това.

— Ако питате мен, фотоапаратът ме притеснява най-много — каза Зоуи. — Ако се съди по описанието ти, не само е бил скъп, а и от онези, които би използвал професионален фотограф. Не като апаратите, които предпочитат по-възрастните туристи.

— Изгубената химикалка може и да е важна, а може и нищо да не означава — обади се Хари. — Но ако някой наблюдава Аркадия, логично е да предположим, че е претърсил офиса ѝ. Може да е използвал химикалката, за да си отвори някое чекмедже, или пък е ровел в шкафа с документи и тя се е счупила. Тогава е сметнал, че е по-добре да изхвърли парчетата, отколкото да оставя следи.

— Не беше някоя скъпа вещ — добави Зоуи. — Сигурно си е помислил, че едва ли някой ще забележи липсата ѝ.

Итън погледна към Аркадия.

— Забеляза ли дали липсва нещо друго или пък нещо да не си е на мястото в офиса ти? Има ли нещо различно?

Седналата до него Зоуи се скова. Не каза нищо, но той забеляза, че чашата леко потреперва в ръката ѝ. *Какво, по дяволите, означава това?*

— Не — отговори на въпроса му Аркадия. — Вярвай ми, проверих.

Итън прехвърли вниманието си към Хари.

— Ами в апартамента?

— Там всичко е наред — увери го той. — Щях да разбера, ако някой е проникнал през новата охранителна система.

— Добре. — Итън взе бележника и химикалката, които бе оставил на ниската масичка. — Ето с какво разполагаме. Някой *може* би следи Аркадия. Ако това е вярно, *може* би има някаква връзка с Грант Лоринг.

— За който се твърди, че е мъртъв, но аз изобщо не го вярвам — с равен глас добави Аркадия. — Това определено е най-лошият възможен вариант. Но има вероятност и да са ме проследили от федералните власти.

Хари я погледна.

— Наистина ли си толкова важна за федералните?

Аркадия бавно въздъхна.

— Честно казано, не вярвам. Но предполагам, е възможно да са решили, че ако Грант е още жив, мога да ги заведа при него.

— Само че ти не можеш — намеси се Зоуи. — Нямах и най-малка представа къде е. Освен това, в този случай предполагаме, че властите не вярват, че си мъртва.

Приятелката ѝ само сви рамене и не каза нищо.

— Добре, да спрем за малко. — Итън си отбеляза нещо. — В най-добрия вариант става дума за федералните власти. Проблемът е, че това никак не прилича на акция на федералните.

Хари вдигна вежди.

— Възрастната дама с фотоапарата?

— Да. Не е в стила на федералните. Когато става дума за оборудване, те разчитат на далеч по-модерни средства. И много си падат по това да слагат микрофони на агентите си и да ги изпращат в ситуация, при която да запишат разговор. — Той погледна към Аркадия. — Предполагам, че никой не те е подтиквавал да говориш за миналото си в последно време, нали?

— Не. — Тя се намръщи. — Прав си. Сигурно не са властите. Значи остава Грант или някой от бившите му съдружници.

— За твой късмет имаш един много добър приятел, който е първокласен бодигард — заяви Итън. — А имаш и друг приятел, който е отличен детектив. Двамата с Хари ще си поделим работата. Той ще те наглежда, докато аз потърся отговорите на някои въпроси. Ще ни трябва помощта на Сингълтън за справките в интернет.

Зоуи го погледна.

— Мислиш ли, че Хари трябва да отведе Аркадия извън града, докато приключиш с разследването си?

— И това е вариант — каза той, без да дава отговор.

— Не. — Аркадия внезапно бе абсолютно категорична. — Ако Грант ме е намерил под новата ми самоличност, може да ме открие навсякъде. Ако изчезна за малко, само ще отложи нещата. Предпочитам сега да се разправя с него и да приключим.

Хари кимна одобрително.

— Има и добра страна в това да останем в Уиспъринг Спрингс. Градът е относително малък и сме на свой терен, а Лоринг не е. Знаем много повече от него.

— А и нещата доста се промениха през последните няколко седмици — изтъкна Аркадия. — Сега ти имаш някои връзки с местната полиция, Итън. Познаваш разни хора в града и в „Раднър“.

— Това изобщо няма да ти помогне, ако реши да те застреля от разстояние — просто каза Итън. — Хари е страхотен, но никой не е идеален.

Аркадия стисна чашата си с две ръце и се загледа в чая, сякаш се канеше да гадае бъдещето.

— Не мога да бъда абсолютно сигурна — внимателно подхвана тя, — но не мисля, че ще се опита да ме застреля отдалеч.

Всички гледаха към нея.

— И защо не? — попита Итън.

— По две причини. Първо, Грант притежава стратегическо мислене. В това бе силата му, когато ръководеше своята инвеститорска империя, а той не е от хората, които си променят нрава. Всъщност дори леко се вманиачава по отношение на планирането. Имайте предвид, че съществува причина да е предпазлив. Последното, което би желал, е да даде на федералните или на измамените си бивши бизнес партньори доказателство, че е жив.

— Уместен довод — отбеляза Зоуи.

— Да ме прегази с кола или да направи така, че да умра в мистериозен пожар в дома си, е повече в неговия стил — продължи Аркадия.

Итън забеляза как Хари сви и разпусна веднъж юмука си. Това бе единственият признак за онова, което си мислеше, но движението бе смразяващо.

— Каква е втората причина, заради която не вярваш, че ще те убие от далечно разстояние? — попита Итън.

— Направих си един вид застраховка, преди да изчезна.

— Каква по-точно? — поинтересува се той.

— Притежавам нещо, което Грант иска. — Аркадия остави чашата си на чинийката. — И единственият начин да го получи, е да ме накара да му кажа къде се намира.

Никой не проговори. Всички седяха и чакаха. Итън забеляза загрижеността, която се смесваше с любопитството в изражението на Зоуи, и разбра, че приятелката ѝ не е споделила всичките си тайни с нея.

— Когато разбрах, че е най-безопасно да изчезна — тихо започна Аркадия, — се погрижих за някои неща. Вложих пари в няколко различни банкови сметки под чуждо име и се опитах да прикрия следите си, като сама влязох в „Кендъл Лейк Менър“. След като двете със Зоуи избягахме, повторно смених самоличността си.

— Продължавай — тихо я подкани Хари.

— Взех и още една предпазна мярка. Грант пазеше цялата важна за него информация на таен компютър, за който не подозираше, че аз знам. Голяма част от данните бяха подробни финансови отчети, заради които би могъл да попадне в затвора за доста дълго време. Но, както открих по-късно, там имаше и друга, много по-опасни данни. Както и да е, открих паролата му и презаписах целия файл. После скрих своето копие.

— Разкажи ни за тези опасни данни — помоли Итън.

— Там има информация за измамите, извършени от Грант спрямо разни хора, които далеч не са толкова снизходителни като федералните по отношение на незаконното присвояване на средства. — Раменете на Аркадия бяха сковани. — Много късно, след като се бях омъжила за него, разбрах, че Грант е ограбвал някои изключително опасни хора. Ако те някога научат, че е жив, и узнаят колко много пари е откраднал от тях, със сигурност ще искат да си отмъстят.

Хари тихичко подсвирна.

— Ако Лоринг е жив, няма да се успокои, докато не унищожи твоето копие от файла.

— Както казах — продължи Аркадия, — скрих файла. Но не казах на Грант за това. Разбирате ли, мислех, че имам още малко време. Опитвах се да реша какъв да бъде следващият ми ход. Но тогава той се опита да ме убие.

— Как? — попита я Итън.

— Трябваше да изглежда като катастрофа. Както ви казах, Грант предпочита този подход. Една вечер имах късна среща с клиент, който живееше в покрайнините на един планински курортен град, Грант знаеше, че пътят ми минава по брега на голямо езеро. Беше ми устроил засада. Принуди ме да изляза от пътя на един завой високо над водата.

— О, боже! — Зоуи се пресегна и хвана Аркадия за ръката.

Хари изглеждаше като същински мъртвец. Итън само мълчаливо отбелязваше нещо в бележника си.

— Беше тъмно и валеше като из ведро — продължи Аркадия след малко. — За щастие колата падна в немного дълбоки води. Измъкнах се през прозореца откъм шофьорското място и излязох на повърхността под прикритието на надвисналите клони на дърветата. Вероятно това спаси живота ми.

Итън за миг спря да пише.

— Лоринг не те е намерил във водата?

— Не. Разбрах, че именно той е бил в онази кола, когато слезе от нея и застана пред фаровете. Носеше фенерче. С него огледа повърхността на езерото. Но не ме забеляза заради дърветата. Мислех си, че вече ще умра от студ, докато той най-сетне се махне оттам.

Хари докосна с ръка коляното ѝ. Итън забеляза как пръстите му успокоително я стискат лекичко.

— След като той си замина с колата, излязох от водата. Прекарах нощта в една празна колиба. На сутринта реших, че най-сигурно би било да изчезна, докато властите заловят Грант.

— Но те така и не са го заловили — довърши Хари.

— Не, защото той избяга от страната още призори на следващата сутрин. Две седмици по-късно се разбра, че бил загинал при ски инцидент в Европа.

— Защо не се обърна към федералните власти? — попита Итън.

— Откровено казано, не вярвах, че ще могат да ме защитят от Грант. Но пък направих така, че да се разбере за файла, който бях скрила.

— И какво направи? — поинтересува се Хари.

— Използвах компютър и публикувах историята във финансовата преса. Беше само една кратка статия за това как малко преди да почине, съпругата на Грант Лоринг доверила на неназован източник, че е направила копие на личните файлове на мъжа си. Намекнах, че трагично починалата госпожа Лоринг е скрила същите на неизвестно място. За съжаление тя отнесла тайната със себе си във водния си гроб.

Хари леко наклони глава настрани.

— „Воден гроб“?

Тя повдигна вежди.

— Смяташ, че това е малко прекалено за финансовите издания?

— Не. Идеално е — кимна той. — Воден гроб. Да, много ми харесва. Обзалагам се, че всички са повярвали.

— Така е — увери го Аркадия. — Беше публикувано и в много от останалите медии. Само това ме интересуваше. Знаех, че където и да се намира, Грант ще следи вестниците и новините в интернет, за да разбере дали са открили тялото ми и как се възприема собственото му изчезване. Знаех, че заплахата не би могла да ми осигури пълна защита, но реших, че така мога да имам с какво да го изнудвам, ако някога отново се появи и ме потърси.

Итън се загледа в бележките си.

— Добре, ето какво ще направим. Ще приемем предположението, че Грант Лоринг е жив и е станал заплаха за Аркадия, защото подобна възможност е съвсем логична. Но не трябва да забравяме, че може и да грешим.

— Мислиш ли, че гоним призраци? — попита Зоуи.

Итън сви рамене.

— Може би.

Зоуи се изкашля.

Съпругът ѝ изстена вътрешно. Познаваше този звук, който тя издаваше винаги, когато се готвеше да му каже нещо, което не му се искаше да чува.

Погледна я внимателно.

— Сега пък какво?

— Не съм сигурна какво означава това — започна тя, като произнасяше отчетливо всяка дума, — но мисля, че има нещо, което трябва да знаете.

— Не го увъртай — измърмори той. — Не мога да понеса напрежението.

Вместо да му отговори веднага, Зоуи размени поглед с Аркадия. Той не можа да разгадае посланието, което си предадоха една на друга, но без съмнение такова имаше.

Зоуи обви ръце около талията си и го погледна с потъмнелите си сериозни очи.

— Този следобед усетих нещо в офиса на Аркадия.

— Зоуи! — Приятелката ѝ се обърна към нея сепнато. — Защо не ми каза?

— Малко е трудно за обясняване — призна тя.

Хари изглеждаше заинтригуван.

— Добре — намеси се Итън. — Успя да привлечеш вниманието ни. Какво ти каза твоята интуиция?

— Там е работата — прошепна Зоуи. — Не съм сигурна какво ми казва. Затова не ти споменах нищо, Аркадия. Но знам едно: вчера усетих същото нещо и в библиотеката на изложбената къща.

— Продължавай — с равен глас я подкани Итън.

— Беше много слабо. — Раменете ѝ се сковаха. — Само някакви бледи следи. Но... наистина здравата ме изплаши, защото подобна психична енергия съм срещала само веднъж през живота си.

— И кога е било това? — попита Хари.

— Една нощ, когато обикалях из коридорите в „Кендъл Лейк Менър“. — Тя погледна право в Аркадия. — Идваше от Отделение Х.

— О, по дяволите — много тихо каза приятелката ѝ.

Итън погледна към Хари, който мълчаливо поклати глава. Очевидно и той нямаше представа за какво стана дума. Тогава отново се обърна към Зоуи и Аркадия.

— Някоя от вас двете ще ни обясни ли какво е толкова страшно на това отделение?

— Да, много сме любознателни — обади се и Хари.

Зоуи си пое дълбоко въздух. Итън ясно разбираше, че тя се кани да направи някакъв голям скок.

— Знаете, че „Кендъл Лейк Менър“ е скъп частен санаториум — започна тя. — Бил е основан като място, където срещу съответната цена богатите хора могат да скрият нежеланите си роднини — онези с умствени и психични проблеми.

Итън кимна.

— Това го знаем. Продължавай.

— Ами... — Зоуи се поколеба, — ... колкото и да е трудно за вярване, явно и богатите си имат роднини, които са със сериозни умствени смущения, също като обикновените хора. Отделение Х се намираше в онова крило в „Ксанаду“, където бяха настанени такива пациенти.

— „Със сериозни умствени смущения“ — повтори Итън безизразно. — Не ми харесва как звучи.

— Има предвид потенциално опасните пациенти — обясня Аркадия. — Истинските луди, онези, които плашеха до смърт

персонала и всички останали.

— Виж ти, виж ти! — измърмори Хари. — Богатите май не са чак толкова различни от нас в крайна сметка. Но какво е все пак това странно усещане, което си доловила в офиса на Аркадия и в библиотеката, Зоуи?

— Започвам да си мисля, че тази нездрава психична енергия е била оставена от Линдзи Войл — каза тя.

— Супер — обади се Итън. — Само това ми липсваше на този случай. Побъркана декораторка.

25.

Сингълтън беше в мъничкия си офис и се взираше в екрана на компютъра си, когато вратата на книжарницата се отвори. Влезе Бони и внесе голяма доза от блясъка на предобедното слънце със себе си.

— Сингълтън?

— Тук, отзад съм — опита се да не обръща внимание на прилива от удоволствие, който запулсира в него. *Спокойно, човече. Тя гледа на теб като на приятел, а не любим. Не ти трябва да разваляш всичко.*

Откъсна се от компютъра, свали си очилата и се изправи на крака.

— Сигурно си изтощен. — Бони бе застанала в тясното коридорче. — Разбрах, че Итън те е събудил около три след полунощ и те е помолил да се заемеш с тази задача, свързана с Аркадия. — Тя повдигна леко голяма пластмасова чаша, на която имаше лого от кафене на „Фаунтин Скуеър“. — Реших, че вече сигурно имаш нужда от доза кофеин.

— Много си права. — Той взе чашата, махна капачето и отпи голяма глътка. Когато преглътна, отдръпна кафето с въздишка на удоволствие. — Благодаря. Наистина имах нужда от това. Вярно е, че твоят девер ми се обади по телефона в три часа през нощта. Добре че освен клиент от време на време ми е и добър приятел.

Нямаше защо да ѝ казва, че когато бе вдигнал слушалката и бе чул сериозния и леко тревожен глас на Итън отсреща, паниката го връхлетя със силата на ураган. В продължение на няколко замаяни секунди си бе представил, че среднощното обаждане означава лоши новини за Бони или някое от момчетата. В тези кратки мигове светът се бе олюлял и бе започнал да се срива наоколо му.

Когато разбра, че опасността не е свързана с Бони, Джеф или Тео, бе толкова облекчен, че веднага се разкая. Все пак той много харесваше Аркадия. Бяха приятели и се разтревожи, че тя е в опасност. Но загрижеността, която изпитваше към нея, изобщо не би могла да се

сравнява със смразяващия страх, който би го обзел, ако Бони или децата ѝ бяха в беда.

Признай си го, Коб, здравата си хлътнал.

Бони извади пластмасова кутия от една торба.

Той я огледа заинтригувано.

— Какво има вътре?

— Риба тон.

Сингълтън взе кутията от нея и я отвори с нетърпение.

— Сандвич с ръжено хлебче! Любимото ми.

Бони се засмя.

— Винаги така казваш. Без значение какво ти нося за хапване, всеки път казваш, че ти е любимото.

Той взе половината от сочния сандвич и отхапа.

— Защото е самата истина.

Тя се усмихна с тихо задоволство и се вгледа в него, докато той унищожаваше едната половина от сандвича.

— Разбрах, че двамата с Джеф сте си поприказвали — подхвърли тя, когато той спря да дъвче, за да пийне глътка кафе.

— Джеф ли ти каза?

— Каза ми, че си му обяснил защо не трябва да се притеснява, че не помни точно как е изглеждал Дрю. Че каквото и да става, никога няма да забрави баща си.

Внезапно усети как стомахът го присвива и знаеше, че това няма нищо общо с рибата тон. Сериозното изражение по лицето на Бони се отразяваше зле на апетита му. Зачуди се дали тя не смята, че е престъпил границите на приятелството им, като се е нагърбил да поговори с Джеф за това.

— Може би не биваше да му казвам нищо. — Той остави недовършената си половинка сандвич. — Бони, извинявам се, ако съм се намесил прекалено много в личния живот на семейството ти.

— Не, моля те, не се извинявай. Изобщо нямах това предвид. — Тя пристъпи напред и го докосна по ръката.

— Опитвам се да ти кажа, че съм ти много благодарна, задето си разговарял с Джеф. Тази година не успях да разбера какво го измъчва. Мислех си, че вероятно се държи странно, защото се е върнал в спомените си към онзи особено тежък ноември през първата година

след смъртта на Дрю. Психоложката ме предупреди, че може да се случи подобно нещо.

Той сведе поглед към ръката ѝ. Пръстите ѝ леко докосваха голата му кожа точно до навития нагоре ръкав на ризата. Усещаше близостта ѝ с всичките си сетива; налагаше се да си напомни, че трябва да диша.

— За момче на неговите години е много трудно да обясни какво му е на душата — отбеляза той. — По дяволите, за един мъж това е трудно, независимо на колко години е.

— Знам. Човек си мисли, че познава децата си, но и те, както всички останали, си имат своите дълбоки тайни. Тревоги и притеснения, които усещат, че не могат да споделят. Никога не ми е хрумвало, че Джеф може да изпитва страх да не забрави баща си.

Разтревожен, Сингълтън покри ръката ѝ със своята едра длан, без да се замисли за интимността на жеста.

— За бога, Бони, не вини себе си, че не си могла веднага да разбереш какво тревожи сина ти. Сигурно си мислиш, че трябва да решаващ всичките му проблеми, но истината е, че той вече пораста и има нужда сам да намери някои отговори.

— Той е само на осем години.

— Да, но е на път да стане мъж и дълбоко в себе си го знае. Както и че трябва да отговори на много високи стандарти.

— Стандарти ли?

— Да следва примера на баща си, а сега и този на чичо си Итън.

Тя за миг затвори очи. Когато ги отвори, в погледа ѝ имаше разбиране.

— Да, знам за какво говориш.

— Джеф има да учи много и се опитва. Започва да се сблъсква с наистина важните въпроси.

— Като това да приеме смъртта на баща си? Да, така е, но...

— Не — тихо я прекъсна той, като отново се опитваше да намери верните думи. — Не е само това. Разбираш ли, онова, което измъчваше момчето през този месец, не бе само загубата на баща му. Истински го плашеше фактът, че ако го забрави, по някакъв начин ще предаде доверието на двама ви с Итън — единствените възрастни хора, които са всичко на света за него.

Бони остана абсолютно неподвижна.

— Предателството е много сериозен проблем за осемгодишно момче.

— Така е. Работата е там, че той започва да изгражда свой собствен код на честта, от който ще се ръководи през целия си живот оттук нататък. Да предадеш обичните си хора е много лошо нещо и той го осъзнава. Затова бе толкова уплашен, когато е помислил, че точно това прави и не е знаел как да спре процеса.

— Но той не ни е предавал?

— Да, но не го разбираше. Имаше нужда да поговори с някого, който да му го обясни, но това трябваше да е човек, когото не би могъл да нарани.

— Ти. — Бони примигна, за да скрие сълзите си. — Не знам как бих могла да ти се отблагодаря, Сингълтън.

Той усети как го залива гореща вълна на притеснение. Осъзна, че сигурно се е изчервил.

— Е, не е голяма работа — тромаво каза той. — Нали сме приятели.

За негова изненада лицето ѝ помръкна.

— Точно така. Приятели. — Бони издърпа ръката си изпод пръстите му и се дръпна назад към вратата. — Най-добре да тръгвам. Успех в разследването.

И излезе от книжарницата. Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, мрачните сенки отново се завърнаха.

* * *

Итън се заслуша в стъпките по стълбището. Тежките крачки отекваха в тясното коридорче пред офиса му. Мъж, помисли си той. И то в лошо настроение.

Остави настрана бележките, които си бе направил след разговора със Сингълтън преди половин час, скръсти ръце върху бюрото и зачака.

Стъпките поспряха за миг пред вратата на „Труакс Инвестигейшънс“. Усети, че онзи, който стоеше отвън, се колебае — може би размисляше доколко е разумно да наеме услугите на частен детектив.

Един умен бизнесмен би станал в този момент, би отворил вратата и би се опитал да покаже разбиране и насърчение. Но той бе прекалено ангажиран точно сега, затова остана на мястото си. С малко повече късмет евентуалният му клиент сам щеше да се откаже.

Вратата се отвори.

Така си и знаеше. Злото никога не идва само.

Новодошлият влезе във външната стая. Виждаше ясно отражението му във внимателно нагласеното огледало. Атлетична фигура, квадратна челюст, гладко обръснат, светлокос. Беше облечен в типичните за курортистите в Аризона дрехи — скъпи, ръчно ушити панталони, поло и мокасина. Изглеждаше като мъж, който е бил капитан на футболния отбор в гимназията. На абитуриентския бал вероятно бе завел като своя дама кралицата на красотата, а след това е успял да я убеди да си легне с него. В колежа сигурно е членувал във всички подходящи клубове, бил е избран за президент на организацията и е излизал с много русокоси едрогърди момичета.

Нелсън Раднър, президент и главен изпълнителен директор на конкуренцията — „Раднър Секюрити Системс“.

Итън се отпусна назад в стола си и вдигна крака върху ъгъла на бюрото.

— Какво мога да направя за теб, Раднър?

Нелсън се появи на вратата към вътрешното помещение и се огледа наоколо си с израз на язвително веселие.

— Мислех, че новата ти съпруга е специалист по вътрешен дизайн.

— Така е. Но не ѝ позволявам да пипа офиса ми.

— Да, виждам.

— Човек все някъде трябва да тегли чертата, когато става дума за обзавеждането. Заповядай, седни.

Нелсън влезе. Погледна по-близкото от двете кресла за посетители, но не понечи да седне. Вместо това застана до прозореца.

— Чувам, че си откраднал един от големите ми клиенти. — Мъжът гледаше към улицата, сякаш очакваше там да се случи нещо интересно.

Не, не е това, помисли си Итън. Нелсън не звучеше достатъчно ядосан.

— Нека да се изясним — каза той, — не съм ти отмъкнал сделката с Валдес. Нямам възможност да поема изцяло охранителната система на подобна голяма компания и той го знае. Обърна се към мен за еднократен независим одит.

— Разбира се. И ти ще извършиш своето независимо проучване и ще напишеш внушителен доклад, в който се казва, че моите хора са пропуснали нещо при проверките си, нали така?

— Това ли е станало?

— Може би. Или пък някой, когото сме наели и е изглеждал чист като снега, е разбрал, че не може да устои на изкушението, с което се е сблъскал в експедиционния отдел на Валдес — Нелсън му хвърли поглед през рамо. Лицето му бе странно напрегнато и мрачно. — Каквото и да е, все ще опетни репутацията на „Раднър Секюрити“.

— Не задълго. Бизнесът с корпоративната сигурност тук, в Уиспъринг Спрингс, е изцяло в твои ръце. Всеки го знае. Аз действам само в определена пазарна ниша.

— Не е било така в Лос Анджелис. — Лицето на мъжа бе непроницаемо. — Там си бил във висшата лига. Може би имаш амбиции и тук, в Уиспъринг Спрингс.

— Да, имам няколко. — Итън се намести още по-удобно в стола си и се взря във върховете на маратонките си, опрени върху бюрото. — Но в тях не влиза конкурирането с „Раднър“. Аз съм по-дребните случаи — онези, при които се иска личното участие от страна на детектива. Ти самият знаеш, също както и аз, че не искаш да се занимаваш с тази пазарна ниша. Не си подготвен да се справиш с тези случаи.

Раднър обърна гръб на прозореца. За известно време не каза нищо. После разкърши рамене, сякаш се опитваше да отпусне схванатите си мускули.

— Странно е, че спомена за дребните случаи, в които се налага лично участие. — Звучеше мрачно, но и решително. — Работата е там, че и аз имам един за теб.

За каквото и да ставаше дума, Итън усещаше, че не е на добро. Вече и без това бе затрупан с куп неотложни неща. Последното, от което имаше нужда, бе и друг спешен случай. Ситуацията бе крайно неприятна.

— Благодаря, че си се сетил за мен — каза той, — но точно сега съм малко зает.

— Не че имам кой знае какъв избор — измърмори Нелсън. — Трябва ми някой, който се занимава с дребни случаи. А ти си единственият в града.

— Все трябва да има някой от твоите хора, който би могъл да се заеме.

— Не искам никой от персонала дори да разбере за случая — грубо каза Нелсън. — Затова съм тук.

— Както вече казах, високо ценя възможността, но...

— Мисля, че жена ми има любовник — с равен глас изрече Нелсън.

О, по дяволите. От всички частни детективски агенции в този град защо трябваше да дойдеш точно в моята? Но, разбира се, точно там бе проблемът, размисли Итън. В Уиспъринг Спрингс имаше само две детективски агенции.

Много внимателно, колкото е възможно по-бавно, за да има време да си помисли, той свали краката си от бюрото и се изправи на стола си.

Поколеба се, чудейки се какво би било уместно да му каже. За съжаление нямаше подходящи учтиви клишета за подобна ситуация. Знаеше го от личен опит.

— Колкото и да не е голяма утеха, ще ти кажа, че знам какво ти е — отвърна той безизразно.

Нелсън се извърна рязко, с вид на искрено шокиран.

— Наистина ли? Господи, човече, та ти си женен едва от колко? От шест седмици?

Явно Нелсън бе предположил, че му намеква за някаква връзка на Зоуи. За миг изгуби почва под краката си. Сякаш потъна в гъста мъгла.

Изгарящото видение как Зоуи го напуска заради друг мъж направо опърли сетивата му. Подът сякаш се разтвори под стола му и той започна да потъва в бездънна яма.

С неимоверно усилие на волята, той успя да се върне към реалността.

— Не говоря за Зоуи — уточни той. — Имах предвид, във... предишна своя връзка.

— О, да, вярно — кимна другият мъж. — Четох някъде, че си бил женен три или четири пъти.

Нещо изведнъж прикова вниманието на Итън.

— Чел си някъде?

— Направих малко проучване, преди да дойда при теб днес — Нелсън започна да обикаля безцелно из кабинета му, като спираше от време на време, за да разгледа нещо по-отблизо. Застана пред окачената в рамка рисунка с цветни моливи на къща, която бе дело на Тео. — Споменаваха се три предишни съпруги, но не и деца.

— Сигурно защото нямам такива — безизразно поясни Итън. — Рисунката е на племенника ми.

Нелсън се приближи до лавиците с книги и взе един том напосоки. Итън позна червено-черната подвързия. Задълбочен исторически преглед на убийствата в Сан Франциско в началото на деветнадесети век.

Мъжът просто прелистваше страниците, без да обръща никакво внимание.

— Е, коя от съпругите ти е изневерявала?

В интерес на истината, ставаше дума със сигурност за две от трите, а и той все още си имаше подозрения относно съпруга номер едно. Водачът на онази религиозна секта, към която бе избягала да се присъедини, никак не му приличаше на монах. Но не виждаше смисъл да се впуска в подробности. Не бе в настроение да откровеничи по мъжки с Нелсън Раднър.

— Отбелязах само, че разбирам как се чувстваш. — Взе чашата си и се загледа в изстиналото кафе. — Не съм имал намерение да ти разказвам живота си. — Реши, че вече не си струва да се пие и отново остави чашата. — Защо направо не минеш на въпроса и да спестиш малко време и на двама ни?

— Добре. — Мъжът затвори книгата и я пхна обратно на мястото ѝ на лавицата. — Дойдох да те наема да разбереш с кого се среща.

— Не.

Нелсън се извърна, за да го погледне в лице, много раздражен.

— По дяволите, не те моля за някаква услуга. Ще ти платя по обичайната тарифа на час.

— Не.

— Добре, ще ти платя по моята тарифа на час. Колко прави това? Два? Три пъти повече? Кажи си цената. Каквото и да искаш, получаваш го.

— Забрави.

— Има определен модел — през зъби каза Нелсън. — Сблъсках се с това преди няколко дни. Вторник и четвъртък следобед. Проверих банковата ни сметка. През последния месец редовно са теглени пари в брой всяка седмица.

— Казах не. Говоря сериозно.

Другият мъж прекоси стаята с три крачки и опря длани на бюрото му, а лицето му разкри кипналите в него чувства.

— Не мога да използвам някого от своите хора. Ключките ще плъзнат из цялата компания само за секунди. Не ми трябва подобни усложнения.

— Няма да поема този случай. Мразя разводите. Винаги е ужасно, а когато клиентът е приятел или колега, е стократно по-зле.

— Няма нищо лично. Става дума за бизнес.

— Разводите никога не са просто бизнес — изтъкна Итън. — Знаеш не по-зле от мен, че независимо колко упорито твърди, че иска да узнае истината, клиентът никога не се радва да я чуе.

— Аз не съм като всички останали клиенти. Професионалист съм. Ако откриеш името на негодника, с когото се среща жена ми, няма да обвинявам теб.

— Разбира се, че ще го направиш. И освен това никога няма да забравиш, че именно аз съм снимал как жена ти влиза в някоя мотелска стая с друг мъж.

Нелсън остана като втрещен. Инстинктивно отвори и затвори уста. С видимо усилие възвърна самообладанието си и се стегна.

— Няма нужда да ми представяш толкова драматично ситуацията — измърмори той.

Итън усещаше как нещо у този човек се пречупва. Раднър обичаше жена си.

— Опитал ли се да я попиташ къде ходи във вторник и четвъртък — предпазливо предложи той.

— Не — Нелсън категорично поклати глава. — Ще измисли някаква история за това как ходи на фитнес или на фризьор. Не искам да слушам подобни оправдания. Трябва да знам истината.

Страхува се да я попита, осъзна Итън.

— Виж какво — подхвана той възможно най-спокойно, — имам намерение да работя в Уиспъринг Спрингс още много години. Това означава, че с теб все ще се срещаме, и то често. Ще имаме и други професионални сблъсъци на интереси както сега в случаи с Пандес. Ще се виждаме в ресторантите из града. Друг път ще се окажем по едно и също време на някоя бензиностанция.

— И какво?

— И това няма да е никакъв проблем, ако отношенията помежду ни си останат както досега. Както вече каза — и двамата сме професионалисти. Можем да понесем конкуренцията. Но нещата ще станат много неприятни и много лични, ако аз потвърдя най-ужасните ти подозрения относно жена ти.

Нелсън дълго се взира в него.

— Говориш напълно сериозно, нали? — промълви той накрая. — Ще откажеш този случай.

— Да.

Другият мъж отново изглежда офиса му с пренебрежение.

— Ако се съди по това място, няма да ти е излишно да поработиш повече.

— Може би. — Итън сви рамене. — На няма да умра от глад и така.

— Не, няма. Нещо ми подсказва, че много добре можеш да се грижиш за себе си — каза другият с напрегнат глас. — На Зоуи допада ли идеята, че искаш да си останеш незначителен играч в бизнеса?

Въпросът свари Итън неподготвен.

— Мисля, че ти обясних, че предпочитам израза „играч в определена пазарна ниша“ — отвърна той.

— Точно така — съгласи се Нелсън. — *Определена пазарна ниша*. Значи тя няма нищо против, че вече не си сред големите в бизнеса, както в Лос Анджелис?

— Зоуи казва, че аз следвам призиванието си.

— Тя има романтична представа за професията, така ли?

— Предполагам.

— И аз самият някога имах романтични виждания — Нелсън отиде до вратата, поспря и отново се огледа наоколо. — Някога, когато тъкмо започнах, си мислех, че би било страхотни да имам кабинет

също като този. Може би и симпатична, остроумна секретарка отвън. Тайнствени непознати дами да влизат в офиса ми. Може би дори да имам връзка с някои от тях.

— Да спиш с клиентка обикновено е голяма грешка.

— На мен ли го казваш? Как мислиш, че се запознах с жена си? Но пък предполагам, че много добре знаеш какво става, когато се забъркаш с клиентка, нали? Разправят, че точно така си срещнал Зоуи.

Итън не каза нищо.

Нелсън, изглежда, не очакваше отговор. Мина през вратата, прекоси външната стая и излезе в коридора.

Итън остана да седи на мястото си, заслушан в тежките стъпки на Раднър по стълбището, и се замисли как и двамата бяха нарушили основното правило в професията им.

Ако трябваше да се върне назад и отново да преживее всичко, щеше ли да спи със Зоуи, докато тя на практика все още бе негова клиентка? Щеше ли да си намери извинение, за да я накара набързо да се омъжи за него? И като знае какви са рисковете, щеше ли толкова да се старае в убеждаването ѝ да даде на привидно измисления им за пред хората брак истински шанс? И за миг не би се поколебал да го стори.

26.

В пет и половина същия следобед той стана, протегна се, взе бележника си и слезе да се посъветва отново с консултанта си.

Влезе в мрачното помещение на книжарницата и завари Сингълтън в малкия му офис, приведен пред компютъра.

— Дремеш ли, или наистина работиш? — попита Итън и опря рамо на рамката на вратата. — Не ти плащам да спиш в работно време.

— За консултантите е отдавна установена традиция да дремят по време на работа — Сингълтън си свали очилата и разтри слепоочията си. — Мислех, че го знаеш. Какво пък, всеки път, като вляза в твоя офис, ти стоиш с крака, вдигнати на бюрото.

— Това е знак, че съм потънал дълбоко в мислите си.

— Потънал в мисли, а? Ще трябва да го запомня. — Книжарят се откъсна от компютъра и се завъртя на стола си така, че да погледне Итън. — Дълбокото ти замисляне доведе ли до нещо полезно?

Итън разтвори бележника си.

— Линдзи Войл, изглежда, е точно такава, за каквата се представя. На трийсет и девет години. Била е омъжена за някакъв голям шеф в киноиндустрията, който се развел с нея миналата година, за да се ожени за някаква изгряваща звезда, наполовина на неговите години.

— Божичко, каква изненада.

Итън не му обърна внимание.

— Линдзи и съпругът ѝ водели бляскав живот. Партита, филмови премиери, приеми у известни политици.

— Уиспъринг Спрингс явно е крачка надолу за нея. Занимавала ли се е наистина с дизайн?

— Аха. — Итън отгърна нова страница в бележника си. — За известно време явно е била сред най-нашумелите дизайнери в Лос Анджелис. Обзавела е домовете и офисите на някои от големите звезди. Изглежда, разводът е бил неприятен дори и по стандартите на Холивуд. Но се е измъкнала с достатъчно пари в брой, за да може да си

купи къща в „Дезърт Вю“ и да започне нов бизнес. Няма данни за финансови проблеми или такива със закона. Няма тайнствени празници в биографията ѝ.

— Е, на теб ти се падна лесното, нали? — Сингълтън потропа с пръсти по края на клавиатурата. — Моята част беше по-сложна.

— Така е, защото ти си скъпоплатен консултант, който взема големи пари, за да се занимава със сложните задачи. Някакъв късмет?

— Свързах се със стария ни познайник Търговеца.

Итън усети как потръпва от очакване. Търговеца бе тайнственият брокер в интернет, който бе продал на Аркадия и на Зоуи нова самоличност, когато бяха избягали от клиниката за душевноболни.

— И? — подкани го той.

— Кълне се, че никой не е прониквал без позволение в системата му. И ако някой е проследил Аркадия, не е получил информацията от неговите файлове — Сингълтън млъкна.

— Май чух някакво „но“.

Приятелят му бавно издиша.

— Търговеца е добър, но винаги има някой още по-добър, а и няма такова нещо като идеална фалшива самоличност. Питай някого от хората, които не са оцелели в правителствената програма за защита на свидетели.

— Вярно е. — Напрегнатото му очакване леко се утаи. Разбира се, че нямаше да е толкова лесно. Как би могъл да си го помисли? — А има и други начини да откриеш някого, освен като проникнеш във файловете на човека, който е продал фалшивата самоличност.

— Ти знаеш. Нали го правиш непрекъснато.

— Грант Лоринг си е изкарвал хляба, като се е занимавал с различни сложни финансови измами — бавно каза Итън. — Хора като него винаги правят обстойно проучване. Мисля, че спокойно можем да предположим, че ако е жив, той знае много повече за личните финансови дела на Аркадия, отколкото тя подозира.

— Е, имаме поне едно предимство на наша страна — отбеляза приятелят му. — Търговеца смята, че ми дължи услуга заради случая отпреди няколко седмици, когато някой бе откраднал файловете на Зоуи. Каза, че ще направи някои запитвания сред своите източници. Съществува голям шанс, като се вземе предвид естеството на работата му, той да има достъп до информация, за която аз дори и не подозирам.

Итън разсеяно почука по вратата с бележника си.

— Поне не сме съвсем на тъмно. Благодарение на Аркадия знаем достатъчно много за Лоринг. Ако е решил да се раздвижи из нашия район, определено ще остави някакви следи.

— Тя твърди, че той е предпазлив и внимателен.

— Със сигурност не е отседнал в някой хотел или мотел в града. Прекарах цяла сутрин в проверяване на тази възможност.

— Е, значи ни остава целият огромен Финикс — Сингълтън се намръщи и протегна ръце над главата си. — Хубавото е, както сам каза, че има върху какво да работим благодарение на Аркадия. Когато говорих с нея сутринта, тя ми даде пълен списък с личните особености на Лоринг, както и с деловите му навици. Знам какво обича да яде, любимите му вина, предпочитаните от него дрехи, коли, спортове, фитнес зали.

— Когато една жена е живяла с даден мъж, знае много повече за него, отколкото той подозира.

— Вероятно е така, защото жените обръщат далеч по-голямо внимание на онези досадни дреболии, които ние, мъжете, предпочитаме да не забелязваме. Именно жена ти се тревожи за нивото на холестерол в кръвта ти и ти напомня редовно да ходиш на преглед за простатата.

— Аха. — Итън се замисли. — Никоя от бившите ми съпруги не се е притеснявала за холестерола или за простатата ми. Смяташ ли, че това е било знак, че не се интересуват от дълготрайна връзка?

— Може би. Зоуи вече спомена ли за простатата ти?

— Не. Но забелязах, че тази седмица ми е взела слънцезащитен лосион с фактор четирийсет и осем плюс.

Сингълтън подсвирна.

— Това обяснява свежия ти, младежки блясък на кожата.

— Още една подобна забележка и няма да ти дам да си поиграеш с новите ми сигнални светлини. — Итън се изправи, обърна се да си ходи, после се поколеба. — Между другото, Джеф ми каза, че си е поговорил надълго и нашироко с теб. Очевидно вече се чувства много по-добре. Благодаря ти.

— Разговорът беше от полза и за двама ни — Сингълтън се вторачи в екрана на компютъра си, сякаш там имаше нещо безкрайно интересно. — И аз научих много, както и той.

— Радвам се да го чуя. Е, кога ще поканиш Бони на среща?

— Ти не трябва ли да ходиш някъде и да се занимаваш с детективска работа?

— Всъщност трябва да се прибирам. — Погледна часовника си и се запъти към изхода. — Зоуи ме чака.

— Късметлия — промълви приятелят му.

Каза го толкова тихо, че Итън едва го чу.

* * *

Зоуи бе на малкия паркинг пред „Каса де Оро“, когато той пристигна. Мъчеше се с голямата си черна чанта и две огромни пазарски торби, които се опитваше да измъкне от багажника на колата си. Позата ѝ — наведена напред от кръста — му даваше прекрасен изглед към отлично оформените ѝ задни части. Той се наслади на гледката, докато слизаше от минивана си.

Жена му успя да закрепил едната торба в свивката на лакътя си и посягаше към другата, когато той стигна до нея.

— Аз ще ги взема — каза той.

— *Итън*. — Сепната, тя едва не удари главата си в капака на багажника. — Не те чух.

— Сигурно защото съм тренирал да се движа много тихо.

— Така ли? — Тя хвърли поглед към обувките му. — Аз пък реших, че е заради гуменките, които носиш.

— Не са гуменки. — Той взе торбата от ръката ѝ. — Това са високотехнологични, последен вик на модата спортни обувки.

— О, ясно.

Итън измъкна и втората торба от багажника и изчака, докато тя затвори капака.

После двамата заедно се отправиха към зелената порта от ковано желязо.

— Е? — Тя изрови тежката месингова топка на ключодържателя си от чантата и отвори. — Как мина днес? Откри ли нещо за Линдзи Войл?

— Знам, че не това искаш да чуеш, но тя, изглежда, е точно такава, за каквато се представя — наскоро разведена дизайнерка от Лос

Анджелис, която току-що е започнала бизнес в Уиспъринг Спрингс.

— Не ти ли се струва странно, че някой от Лос Анджелис би избрал именно този град да започне отначало?

Той само я погледна. Тя склочи вежди.

— Добре де, ти си от Лос Анджелис и си дошъл тук да започнеш отначало. Не разбираш ли? Това само доказва тезата ми. Твоето минало не е сред най-нормалните.

— А пък аз толкова се старая.

— Не се отнасяш сериозно към Линдзи Войл, нали?

— Скъпа, кълна ти се, огледах всички възможности. Преди да се премести тук, целият ѝ живот е бил посветен на обзавеждането на домовете на филмови звезди и пиенето на скъпо шампанско с богатите и известните. Няма никаква тайна.

— Но...

— Нямам претенции да притежавам паранормални способности, но и ти самата си казвала, че интуицията ми е доста силна, когато става дума за подобни неща.

Накрая тя се предаде, но с видима неохота.

— Предполагам, че имаш право.

Той обхвана брадичката ѝ и докосна с устни нейните. Когато усети как тя леко омеква от целувката му, вдигна глава.

— Имай малко вяра в личния си частен детектив, става ли?

Тя му се усмихна измъчено.

— Добре.

Той я последва през вратата.

— Не открих нищо интересно относно твоята декораторка отмъстител, но пък имах много вълнуващо посещение от конкуренцията си днес.

— Нелсън Раднър? — Тя го погледна и веждите ѝ отново се повдигнаха от притеснение. — За сделката с Валдес ли? Знаех си, че ще се ядоса.

— Не беше чак толкова ядосан, че да не ми предложи добре платена работа.

Зоуи се намръщи.

— Пак ли ти предложи пост в „Раднър“? Не се учудвам. Ти би бил чудесна придобивка за компанията му. Отказа му, нали?

— Всъщност искаше да ме наеме да проследя жена му. Мисли, че има връзка с друг мъж.

— О, не! — Тя спря по средата на пътеката, ужасена от идеята. — Нали не си се съгласил?

— Моля те. Само защото съм от Южна Калифорния, не значи, че непременно имам ум колкото някой сърфист. Казах му, че и бездруго не се занимавам много с разводи, а и е изключено да го направя за колега от бизнеса.

Зоуи потръпна и отново тръгна по пътеката.

— Това би те поставило в ужасно положение. Случаят с Катрин Комптън и Декстър Мороу бе тежък. Само си представи какво би било, ако Нелсън Раднър ти стане клиент и откриеш, че съпругата му наистина му изневерява. Той едва ли ще ти благодари за новините.

— Обясних му това. Не се зарадва особено, но мисля, че ме разбра.

Отново спряха — този път пред главния вход на жилищната сграда. Зоуи отвори със своя ключ.

Сякаш като по команда, вратата на домоуправителката се отвори. Оттам се показва Робин Дънкан. Напереността ѝ донякъде се посмекчи, когато видя Итън, забеляза той. С решително изражение жената се обърна към Зоуи.

Итън не спря. Продължи направо към стълбите. *Стои настрани, Труакс, нямаш никакво отношение към спора им.*

— Чаках ви, Зоуи — оживено подхвана Робин. — Има проблем с ключалката на вратата ви.

Итън замръзна. Спря и се обърна.

— Няма никакъв проблем с ключалката ми. — Зоуи изобщо не спря. Запъти се към стълбите с бързи крачки. — Много добре си работи.

— Не е вярно — възрази Робин. — Не се отваря с главния ключ.

— Защото смених ключалката.

Зоуи вече се качваше към втория етаж. Мина покрай Итън, който стоеше на едно място.

— В правилата относно живеещите в сградата ясно е записано, че домоуправителят трябва да има достъп до всеки апартамент — изтъкна Робин. — Това е въпрос на безопасността.

— Предишният домоуправител нямаше нищо против това, че съм сменила ключалката.

— Предишният домоуправител вече няма никаква власт тук — Робин прочисти гърлото си. — Като се има предвид пълното му безразличие към детайлите, вероятно изобщо не е забелязал, че сте сменили ключалката.

Така си е, помисли си Итън. Но мъдро не каза нищо гласно.

— Сключила съм договора за наем с предишния домоуправител и що се отнася до мен, условията, които сме договорили с него, все още са в сила. — Зоуи поспря за миг наред стълбището към втория етаж и гневно изгледа Робин от високо. — Ще считам всеки опит да се променят първоначалните устни договорености като нарушение на правата ми на наемател. Ако настоявате да се задълбочаваме по темата, ще се консултирам с адвокат.

— Няма нужда да замесваме и адвокати — бързо каза другата жена. — Уверена съм, че ще успеем да се разберем. Можете да запазите сегашната си ключалка, щом искате, но ще ми трябва ключ от нея.

— Категорично не.

Последното, което би искал Итън в този момент, бе да застава между двете, но вече нямаше избор. Обърна се към Робин.

— Може ли да попитам как точно днес забелязахте, че ключалката на Зоуи е сменена?

Робин се стегна, придоби едновременно извинителен и целомъдрен вид.

— Забелязах го, когато се опитах да осигуря на техника достъп до апартамента. Макар че бих искала да отбележа, че за в бъдеще бих била благодарна, ако ме уведомявате предварително, когато сте повикали техник или пък доставчик в апартамента си. Само така мога да се погрижа да няма конфликти при ремонти или доставки до други апартаменти в сградата.

Итън видя как Зоуи сграбчи по-здраво дръжката на чантата си. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Тя го погледна бързо, в очите ѝ проблесна тревога.

Той задържа вниманието си върху Робин Дънкан.

— Да не би да искате да кажете, че някой ви е помолил да го пуснете да влезе в апартамента на Зоуи днес?

— Точно така. И както вече казах, макар това да не ми беше предварително съобщено, реших, че ще ви направя услуга, ако го пусна. Тогава разбрах, че главният ключ не може да отвори вашата ключалка.

— Кой беше? — попита Итън.

Робин се намръщи.

— Техникът от телевизионния сервиз, разбира се. Дойде около обяд. Трябва да отбележа, че беше чист късмет, че изобщо ме завари в офиса ми. Работното ми време е ясно написано на вратата. Обикновено затварям за обедна почивка от дванадесет до един. Но ме задържаха заради едно телефонно обаждане и...

— Не сме викали телевизионен техник днес — обади се Итън.

Робин спря насред думите си. Примигна няколко пъти и после се съвзе.

— Сигурно сте извикали. Той носеше надлежно попълнена бланка и всичко останало.

— Щели сте да пуснете напълно непознат човек в моя апартамент? — Зоуи вече кипеше от гняв. — Каква домоуправителка сте вие?

Жената изглеждаше дълбоко засегната.

— Никога не бих допуснала посетител в апартамент на наемателите, без да е придружаван. Установила съм много строги правила относно поправките и доставките в жилищната сграда. Ако наемателят не е у дома, аз оставам в апартамента с техника или доставчика през цялото време. Затова е абсолютно задължително подобни посещения да бъдат надлежно заявени.

— Опишете ми този телевизионен техник — намеси се Итън, като се стараеше тонът му да е спокоен и благ.

Не беше лесно. Робин отново замига с очи. Явно личеше, че най-сетне и тя бе разбрала, че има нещо нередно.

— Ами... изглеждаше като... като техник — каза тя. — Носеше униформа, куфарче с инструменти и имаше нужните документи.

— Какъв цвят беше косата му? — рязко попита Зоуи.

— Висок ли беше, или нисък?

— Колко годишен беше според вас? — допълни Итън.

— Косата му? — Робин направи крачка назад към убежището на офиса си. — Не забелязах.

— Дълга или къса? — настоя Итън.

— Къса... — Жената отстъпи още една крачка. Лицето ѝ се набръчка. — ... предполагам. Не съм сигурна. Беше покрита от шапката му.

— Каза ли ви името си? — продължи Итън.

— Не. — Домоуправителката преглътна. — Мисля, че беше избродирано на униформата му, но не помня какво беше. Нещо дълго.

— А името на компанията му? — подсети я Зоуи.

— Не си спомням — прошепна Робин. Очите ѝ блестяха.

По дяволите, ще се разплаче, помисли си Итън. Това нямаше да им помогне.

— Спокойно. Само се опитваме да разберем нещо повече за този човек. Може да е бил крадец, който е знаел, че няма да сме у дома през деня, и се е опитал да ви подмами да го пуснете в апартамента, за да може да открадне телевизора или компютъра.

Робин пребледня като платно.

— Никога не бих позволила да се случи нещо подобно.

— Видяхте ли колата му? — попита Итън без особена надежда.

— Не — тихо отвърна Робин.

— Сега разбирате защо предпочитам да не оставям резервен ключ при домоуправителя. — Зоуи се обърна с гръб и продължи нагоре по стълбите. — Хайде, Итън! Трябва ми едно питие.

— Ако се сетите за нещо, което ви е направило впечатление в този техник, бихте ли ми казали, моля ви, Робин?

— Защо? — попита тя малко неуверено.

— Защото бих искал да го намеря — обясни Итън. — Искам да го попитам защо се е опитвал да се вмъкне в апартамента ни.

— Може да не е бил измамник — предположи Робин. — Може би само е объркал адреса.

— Човек никога не знае. — Итън последва Зоуи нагоре. — Ако е бил крадец, може да се опита да погоди същия номер в някои от другите апартаменти още утре или пък след седмица. В края на краищата сега вече знае, че вие с готовност бихте му отворили вратата.

Робин избухна в сълзи, завъртя се на пети и се скри в офиса си. Вратата се затръшна зад гърба ѝ.

Зоуи стигна до площадката на стълбището към втория етаж. Поспря, обърна се и се загледа в затворената врата на офиса. Вина

помрачи лицето ѝ.

— Май бяхме прекалено строги с нея, нали? Може би трябва да поговоря с нея.

— Остави. — Итън се качи на втория етаж и тръгна по коридора. — Заслужава си го.

— Предполагам. — Тя го последва. — Итън?

— Да?

— И ти си мислиш същото, каквото и аз, нали? Че вероятно онзи телевизионен техник не е бил някой случаен обирджия? Че е замесен в онова, което става с Аркадия?

— Да, тази вероятност ми мина през ума. — Изчака тя да отвори вратата. — Ще се обадя на Хари и Аркадия и ще им кажа какво е станало.

След като влезе в апартамента, той остави покупките на плота в кухнята и извади телефона си.

— Ако е свързано с Аркадия — размишляваше на глас Зоуи, — защо ли се е опитвал да се вмъкне в нашия апартамент?

— Може би защото знае, че двете сте много близки. Вероятно е искал да събере повече информация за нея и да е решил, че може да я получи от най-добрата ѝ приятелка.

Тя бръкна в едната от торбите и извади нещо, което приличаше на кутия мляко. По лицето ѝ се изписа замислено изражение.

— Този път е бил мъж. А не жена с шапка и фотоапарат. Ако зад всичко това стои Грант Лоринг, то явно има куп помощници. Поне двама засега.

— Освен ако телевизионният техник не е бил самият Лоринг, дегизиран като такъв.

— О, божичко, не се сетих за това. Само ако госпожица Строгост ни бе дала по-добро описание.

— Типичен свидетел. Не е обърнала внимание. — Итън допря телефона до ухото си. — И защо да го прави?

Зоуи се изсмя пренебрежително.

— Интересува я само фактът, че не съм спазила драгоценните ѝ правила.

Той я видя как отваря хладилника и прибира картонената кутия на най-горния рафт. Марката не му бе позната.

— Какво, за бога, е това? — попита, докато чакаше Хари да вдигне отсреща.

— Соево мляко. — Зоуи се обърна, за да извади от пазарската торба найлонов плик с броколи. — Твърди се, че е много полезно за холестерола и простатата.

— Така ли? — Изведнъж се почувства малко по-обнадежен относно бъдещето. Тя се тревожеше за холестерола и простатата му. Това вероятно бе добър знак.

Все още се усмихваше на себе си, когато Хари най-сетне вдигна телефона.

27.

По-късно, след като масата бе разчистена след вечеря и чиниите бяха натъпкани в старата съдомиялна машина, Зоуи наля по малко бренди в две чашки и ги занесе във всекидневната.

Итън отново говореше по телефона — този път със Сингълтън. Това бе петото или шестото му обаждане за вечерта.

Зоуи остави чашите с бренди на масата и се загледа в суровото му интелигентно лице. Беше напълно съсредоточен, разговаряше със Сингълтън с онзи равен и безизразен глас, който използваше винаги, когато бе попаднал на следа. От него се излъчваше някаква съдържана енергия, но всичко бе под строг контрол.

Изумяваше се от издръжливостта му. Досега би трябвало да е капнал от изтощение. Тя се чувстваше точно така. И двамата не бяха мигнали, след като Хари и Аркадия се бяха появили на прага им предната нощ. Но докато тя бе прекарала сутринта в тревоги за Аркадия и в опити да разбере как точно е свързана с всичко това Линдзи Войл, Итън бе работил без прекъсване.

Хрумна ѝ, че може би тази изцяло поглъщаща вниманието му задача е точно онзи тоник, от който се нуждае съпругът ѝ, за да се откъсне от спомените за ноември.

— Точно така. Съгласен съм. Звънни ми, ако разбереш още нещо. — Итън прекъсна връзката и си записа нещо в бележника. Остави химикалката и едва тогава забеляза брендито. — Благодаря.

— Няма защо. — Тя приседна на малкото диванче насреща му и подвиг крака под тялото си. — Какво е научил Сингълтън?

— Търговеца се е обадил отново. — Итън взе чашата си, облегна се назад на фотьойла и протегна крака. — Твърди, че е открил свой конкурент, който вероятно е продал на Лоринг новата му самоличност.

— Чудесна новина. Ако знаем това, много по-лесно ще го открием.

— Не непременно. Може да е приел ново име, когато е тръгнал по дирите на Аркадия. — Той отпи от брендито и отдръпна чашата си.

— Но повече информация винаги е от полза.

— Какво мислиш?

Съпругът ѝ облегна глава назад.

— Мислех си как всички приемаме, че случаят е свързан с Лоринг, който чака удобен момент да се нахвърли на Аркадия. Ами ако изобщо не е така?

— Ти сам каза, че това е най-логичното предположение.

— Така е, затова трябва да сме подготвени и за него. — Той срещна погледа ѝ. — Но има и други възможности. — Завъртя чашата с бренди между дланите си. — Ами онова чувство, което каза, че си изпитала в изложбената къща и в офиса на Аркадия...

Стомахът ѝ се сви на топка. Чашата леко се разклати в ръката ѝ. Тя много внимателно я остави на масичката.

— Какво искаш да чуеш от мен, Итън? Че само съм си въобразила, че съм усетила нещо там ли?

— Не. — Той отпи от брендито и отпусна ръка. — Не и ако ти самата не смяташ така.

— Не съм си въобразила — напрегнато каза тя.

— Вярвам ти. Не знам какво те е разтревожило в библиотеката или в бутика на Аркадия, но не мога да пренебрегна твоята, хм, интуиция.

Тя не каза нищо. Бе прекалено уморена, за да спори с него по въпроса дали наистина има паранормални способности. Това бе последното нещо, от което се нуждаеха и двамата тази вечер.

Известно време никой не проговори. Пиеха от брендито си, обгърнати от тишината. Зоуи търсеше някаква друга тема, която да обсъждат, и се сети за онази, която Робин Дънкан бе прекъснала с новината за мнимия техник.

— Още не мога да повярвам, че Нелсън Раднър се е опитал да те наеме да следиш жена му — заговори тя. — Та той разполага с цяла компания детективи.

— Не иска да наема някого от собствените си хора, защото това ще провокира много клюки вътре в компанията му.

— Да, разбирам, че би било много неприятно служителите му да обсъждат любовните връзки на съпругата му. — Тя въздъхна. — Ако се замисли човек, не е ли малко странно, че изобщо би искал да наеме, когото и да било да я следи? Все пак, нали става дума за собствената

му съпруга, а той самият е професионален детектив. Защо сам не се заеме със случая? Защо да замесва чужд човек в толкова лична ситуация?

Итън замислено се взираше в чашата си.

— Иска да получи отговор — каза най-сетне. — Но това не означава непременно, че би искал да види как жена му излиза от някоя хотелска стая с друг. Това би било... — поколеба се — ... много тежко за всеки мъж.

Тя долови подмолните течения, които прозираха в думите му, и се замисли за трите му предишни брака. Имаше много голяма вероятност в една или две от тези крайно неуспешни връзки да е имало положение, в което единият от двамата съпрузи е изневерявал на другия. Не би могло да е Итън. Бе убедена в това.

За човек, който е бил женен четири пъти, той бе изненадващо старомоден, що се отнася до понятия като „чест“, „всеотдайност“ и „вярност“.

— Ако ролите бяха разменени — тихо каза тя, — би било също толкова трудно за една жена да види как съпругът ѝ излиза от някоя хотелска стая с друга.

— Но някои хора просто се нуждаят от отговори. — Итън остави празната си чаша. — Затова се обръщат към частни детективи, за да ги получат.

— Не мисля, че ти би отишъл при друг човек. Ако трябва да узнаеш истината, сам ще я откриеш. Не би наел друг да ти свърши мръсната работа.

— Не — съгласи се той. — Не бих наел никого другого.

В този прост отговор имаше някаква раздразнителност и мрачна решителност. Не можеше да определи точно чувствата му, но каквито и да бяха, я притесниха. За какво ставаше дума тук?

След няколко секунди напрегната тишина един възможен отговор я порази с такава сила, че тя се задави с глътка бренди.

— Итън?

— Да?

— Нали не си мислиш онова, което подозирам, че си мислиш? Не може наистина да... — Замлъкна, неспособна да изрече невероятните думи. С върховно усилие продължи, решена да извади всичко наяве. — Нали не намекваш, че ме подозираш в изневяра?

Въпросът явно го обърка отначало, сякаш току-що го бе помолила да обясни с едно просто изречение произхода на вселената. Но когато лицето му се проясни, погледът му бе хладен и спокоен.

— Не — отговори просто.

Беше едно много безизразно, категорично *не*, реши тя.

— Е, това е голямо облекчение. — Отново взе чашата си и отпи глътка бренди за успокоение. — За миг сметнах, че посещението на Раднър днес те е навело на разни мисли.

— Ти не би ми изневерила.

Беше трогната от абсолютната сигурност в тона му.

— А ти не би изневерил на мен. Имаме нещо общо, нали?

— Да, определено поне това е общото между нас.

Сърцето ѝ отново изтръпна — за втори път през последните пет минути. Сега пък какво не бе наред? Чувстваше се все едно е на влакче в увеселителен парк, с неочаквани изкачвания и пропадания.

Прокашля се.

— Споделените разбирания относно моралните ценности са от съществено значение за дълготрайния успех на една връзка. — Уха! Звучеше като някакъв цитат от популярна книга относно взаимоотношенията между мъжа и жената. „Десет прости правила за страхотен брак на доктор Зоуи“.

В погледа на Итън проблесна мрачно веселие.

— Ако искаш вярвай, но и сам успях да го разбера.

Край, стигаше ѝ толкова.

— Итън, какво става? Държиш се странно.

— Извинявай. — Той разтри схванатия си врат. — Беше ужасно дълъг ден.

Тя разгъна свитите си крака и ги спусна на пода.

— Вече се разбрахме, че не ме подозираш в изневяра. Тогава за какво *наистина* си разтревожен? Усещам, че става дума за нас двамата, а не за случилото се с брат ти или за онова, което става с Аркадия. Сподели с мен.

Той я изгледа с нетрепващ поглед.

— Понякога човек не трябва да научава отговорите на въпросите, които го измъчват.

— Попитай ме, Итън. Моля те! Не мога да понеса неизвестността — не и когато се отнася до нас.

За миг си помисли, че той ще се откаже.

— Добро — каза най-накрая. — Питам се дали не съжаляваш за брака ни?

— *Какво?*

— Мисля, че може би се чувстваш длъжна да останеш с мен само защото те убедих да дадем шанс на брака си. Ти си от хората, които държат на обещанията си.

Тя остана като вцепенена и не можеше да откъсне поглед от него. Това бе последното нещо, което бе очаквала да чуе.

— И откъде ти хрумна идеята, че може би съжалявам за стореното? — прошепна Зоуи.

— От начина, по който някак си се затваряш в себе си и се отдалечаваш от мен понякога. — Погледна я каменно изражение. — Напоследък се случва все по-често. Особено когато разговаряме за усещанията ти, като влезеш в определена стая.

— Итън. — Тя спря. Нямахте ни най-малка представа какво да прави в случая. Беше прав: тя все повече се плашеше от отказа му да приеме паранормалните й способности.

Но какво право имаше да го насилва да приеме твърденията й, които огромното мнозинство от рационално мислещи, интелигентни хора биха сметнали за пример на сериозна самозаблуда в най-добрия случай, или в най-лошия — на умишлена измама?

— Оставам с чувството, че ако не повярвам, че притежаваш някакво шесто чувство, ти няма да можеш да ме понасяш като твой съпруг — с равен глас изрече Итън. — Така ли е?

Обзе я неочаквана паника. Това не бе подходящото време и място за подобен разговор. В момента си имаха други проблеми.

Е, добре, надявах се, че ще можем да го отложим за малко. Или завинаги. И какво от това? Не искам да изгубя този мъж. Обичам го.

Но Итън не беше от хората, които отлагат неизбежното.

Тя се стегна и обгърна коленете си с ръце. Наложиха се да преглътне два пъти, преди да успее да проговори.

— Опасявам се, че ако не можеш в крайна сметка да се научиш да приемаш тази част от мен — тихо поясни тя, — няма да можеш да живееш с мен. Или поне не като мой съпруг. Може би бихме могли да си останем любовници и да се разбираме. Но в брака е различно.

— Различно?

Усети тъпа болка в сърцето си. Когато сведе поглед, забеляза, че стиска толкова силно преплетените си пръсти, че кокалчетата ѝ са победили.

— Итън, аз вече съм била обвързала в брак, при който трябваше да крия истината за себе си. Много обичах Престън, но знаех, че никога не би могъл да понесе мисълта, че аз може би имам паранормални способности. Щеше да се тревожи за психичното ми здраве. Вероятно би ме карал да се срещам с безброй лекари. Стресът, на който би бил подложен бракът ни, би бил непоносим.

— Затова никога не си му казала?

Тя поклати глава само веднъж.

— Не исках да го натовавам с това, защото знаех какво ще му причиня. Какво щеше да причини на нас. Но ми бяха нужни много усилия да се преструвам, че съм... нормална. По-късно, когато него вече го нямаше, ми се случваше да се будя в онези особено тъмни часове след полунощ и преди зазоряване и да се питам дали... дали...

— Тя затвори очи, за да спре бликналите си сълзи.

— Чудела си се дали, ако Престън бе жив, бракът ви щеше да издържи на онова, което смяташ за истина за себе си, нали?

Тя кимна. Сълзите се прокраднаха изпод клепачите и. *По дяволите, по дяволите*, мислеше си ти. *Не сега*. Изобщо не ѝ се щеше да потъне в порой от сълзи. Моментът никак не бе подходящ за драматична емоционална сцена.

Раздразнена от себе си, тя вдигна ръце и избърса влагата по бузите си с opakото на дланите си. *Дишай. Дръж се нормално. Можеш да се справиш. Цял живот си се преструвала.*

Но не искаше да ѝ се налага да се преструва, за каквото и да било, когато е с Итън.

След като най-сетне успя да постигне някакво подобие на самоконтрол, отвори очи и забеляза, че Итън я наблюдава със загадъчна напрегнатост.

— И си изпитвала вина — довърши той вместо нея.

— Рано или късно, мисля, че щеше да се наложи да кажа на Престън истината — призна тя. — Не смятам, че това е нещо, което може да се крие вечно. Не и в един брак.

Итън скочи на крака, стигна до дивана с една крачка, посегна надолу и обгърна раменете ѝ с ръце.

— В случай че не си забелязала, има огромна разлика между този брак и онзи, който си имала с Престън. — Той я издърпа нагоре и я накара да застане пред него. — Фактът, че смяташ, че притежаваш паранормални способности, изобщо не е тайна сега, нали?

— Знам, но е все същото, защото ти не ми вярваш.

— Не, изобщо не е същото. Осъзнавам, че ти си убедена в наличието на паранормалните си способности. Аз мисля, че ти просто имаш много по-силно развита интуиция, отколкото повечето хора. Но независимо от това как тълкуваме способностите ти, нека едно да е ясно. Аз *не* смятам, че имаш нужда от лекар. Ти не си луда?

— Итън...

Той я целуна, бързо и настойчиво, заличавайки аргументите ѝ. Когато вдигна глава, тя бе останала без дъх.

— Имала си някои изключително неприятни преживявания заради интуицията си — бавно каза той. — Затова смяташ, че не си нормална.

Тя сви отпуснатите си ръце в юмруци.

— Вярно е. *Не* съм нормална.

— Е, по дяволите, и аз не съм нормален. Веднъж ти казах, че съм пълна противоположност на брат си Дрю. Той правеше всичко както трябва. Успя да изпълни и далеч надмина всичко, което се очакваше от него. Вървеше в права и възходяща линия още от детската градина, та до президент и главен изпълнителен директор на една от най-големите компании. И наред с това успя да намери време и за чудесен брак и двама страхотни синове.

Но именно Дрю го бяха убили съвсем хладнокръвно, спомни си тя, и се бе наложило Итън да събере отломките от живота на брат си и да въздаде правосъдие в един незаинтересован свят.

— Разбирам какво се опитваш да направиш — прошепна тя. — Но няма нужда.

— Аз, аз бях този, който вършеше всичко погрешно — грубо продължи той. — Дори не съм завършил колеж, имам три провалени брака зад гърба си и банкрут за милиони долари. И това са само някои от по-светлите страници от живота ми. Истината е, че животът ми е низ от провали.

— Престани — разярена тя го сграбчи за ръцете. — Не говори така. Не си се провалил.

— И не мисля, че си луда само защото си падаш по паранормалното. — Той премести длани от раменете ѝ и обхвана лицето ѝ.

— Итън?

— Желая те повече, отколкото съм пожелавал нещо през живота си.

Преди тя да успее да отвърне, той отново я целуваше. Този път не се опитваше да я накара да замълчи. Целувката му бе изпълнена с мощна и първична сила. Силният глад се излъчваше от него на някакви замайващи вълни, които я поглъщаха.

Мъката и отчаянието, които бе изпитвала само преди миг, се изпариха при досега с всепоглъщащия пламък на страстта. Желанието, което избухваше помежду им, нямаше да разреши всичките им проблеми, осъзнаваше тя, но бе много силно лекарство. Можеха да го използват, за да отблъснат несигурността и неизвестността поне за малко.

Итън задълбочи целувката — търсеше отговора, който тя знаеше, че очаква от нея. Поразително ясно усещаше ерекцията му. Мисълта, че му въздейства така, я възбуди, накара я да се почувства много силна.

Обви ръце около врата му и страстно отвърна на целувката му.

Той я прегърна и леко облегна главата ѝ на свитата си ръка, докато нежно изследваше с уста шията ѝ, като от време на време я докосваше и със зъби. *Играе ролята на опасния любовник*, помисли си тя. *Не, изобщо не играе роля*. Под повърхността се усещаше намек за истински хищник.

Усещането бе невероятно еротично, защото тя знаеше, че макар да е роден ловец, той беше изцяло неин. Можеше да му се довери по начин, по който никога не се бе доверявала на друг през живота си.

Плъзна ръце под черната му тениска и заби нокти в твърдите мускули по гръдния му кош. Той си пое дълбоко въздух, после издиша и едновременно изстена страстно, без да крие желанието си.

Стаята се завъртя около нея. Когато отново намери опора под себе си, откри, че лежи по гръб на килима. Итън се надвеси над нея, придържайки я с една ръка и обвил крак около нея. Използва свободната си ръка, за да разкопчае блузата и сутиена ѝ. После се залови с панталоните ѝ, като ги свали заедно с бикините. Дрехите ѝ прошумоляха и изчезнаха в сенките.

Той провря единия си крак между нейните и решително го придвижи нагоре, разтваряйки бедрата ѝ, докато коляното му се притисна силно в тялото ѝ. Тя знаеше, че вече е влажна; знаеше, че той може да го усети през тъканта на панталона си.

Обгърна тялото му с длани под тениската. Той се надвеси отгоре ѝ и пое с устни зърното ѝ. После я намери с пръсти.

Нежното движение на ръката му заедно със засилващия се натиск върху гърдата ѝ бе направо неустоимо. Тя раздвижи ханша си, опитвайки се да облекчи напрегнатото, набъбнало желание, но то стана още по-силно.

Изпълни я неукротима енергия, усещаше някаква сладка, упадъчна страст. Итън я освобождаваше по много различни начини. С него не само можеше да спори дали притежава паранормални способности, можеше и да се отдаде на тази предизвикателна, изключително сексуална страна на природата си. Това бе част от нея, за която дори не подозираше, че съществува, преди да го срещне.

Осъзна, че разделя сексуалния си живот на два етапа — *преди* и *след* Итън.

Преди да го срещне, сексът за нея бе приятно, обикновено жизнерадостно преживяване, но неособено завладяващо. Сексуалните ѝ преживявания с Итън обаче бяха преобърнали коренно разбиранията ѝ за това какво представлява страхотен секс. С Итън сексът бе страстен, неутолим и разтърсващ.

Именно преживяванията ѝ от този втори период я бяха научили, че всъщност притежава изключително страстна натура. Това откритие ѝ се бе сторило много по-забележително и безкрайно по-странно и вълшебно, отколкото психичните ѝ способности, които цял живот бе приемала за даденост.

Итън пъкна два пръста в нея. Тя потръпна, цялото ѝ тяло се стегна. Покри устните ѝ със своите. Тя посегна надолу, разкопча ципа на панталоните му и обви с пръсти огромния му набъбнал пенис.

— Искам те в мен — опита се да го насочи с ръка. — Сега. Веднага.

Смехът му я погали като грапавия език на огромен котарак.

— Още не — каза той с устни до шията ѝ. — Първо искам да ми покажеш колко дълбоко и бързо го желаш.

Тя му се усмихна бавно, усещаше се безкрайно загадъчна и прелъстителка в прегръдките му.

— О, тъкмо там е работата. Понякога ми харесва бавно и спокойно.

Очите му проблеснаха в нощта.

— Мога да се приспособя.

Тя се изви към настойчивите му пръсти, решена да получи онова, за което жадуваше. Движеше се отново и отново, извиваше се и присвиваше мускули, създаваше усещането за проникване, което подклаждаше горещото желание в долната половина на тялото ѝ. И през цялото време натискът на палеца му върху клитора ѝ не отслабваше.

Когато вече не можеше да издържа, тя го обви с крака и стегна бедра около тялото му. Усети как самоконтролът му се изплъзва.

Шепнеше в ухото ѝ порочни, секси, провокиращи думички, които я доведоха до ръба.

Това беше прекалено.

Блъсна рамото му, изпълнена с абсолютна решимост. Той с готовност се отпусна по гръб, в очите му блестяха очакване и мрачно задоволство. Тя бавно се отпусна върху него.

Итън обви с длани дупето ѝ и потъна в нея с мощен и дълбок тласък. Тя се разтърси още при първото движение; оргазмът я заля с мощните си вълни.

— Зоуи...

Пръстите му я стиснаха по-здраво. Цялото му тяло се напрегна. Продължи с тласъците, докато и двамата потънаха в забрава.

* * *

Много по-късно успяха да стигнат до спалнята. Зоуи нямаше сили да си облича нощница. Направо се пхна под завивките. Итън се строполи на леглото до нея и я прегърна.

Тя усети как той се унася в сън почти мигновено — любимото му лекарство против безсъние отново бе подействало магически.

Но то съвсем не се оказа толкова ефикасно и за нея. Макар и да бе изтощена, дълго лежа будна, замислена над миналото и настоящето.

Тази нощ не бяха решили нищо. Итън все още не вярваше в паранормалните ѝ способности. Но хубавото бе, че не я смяташе за луда само защото ѝ се струваше, че притежава шесто чувство. Не бе съвсем сигурна до какво ще доведе това.

Не само сексът бе различен с Итън. Всичко бе различно.

Сгуши се близо до него, наслаждавайки се на утехата, която получаваше от силата и топлината на тялото му.

Не след дълго заспа.

Бе една добра нощ. Без сънища.

28.

В шест и половина на другата сутрин тя сипа соево мляко върху голямата порция мюсли и сложи купичката пред Итън. Той не откъсна поглед от бележника, разтворен на масата пред него.

Тя се настани отсреща и приготви сутрешната му доза витамини.

— Какъв е план А за днес?

— Същият като вчера. Продължаваме да ровим.

Зоуи разви капачката на шишето с калциеви таблетки.

— Хрумна ми нещо.

— Да? — Итън взе лъжицата, съсредоточен върху бележките си.

— Линдзи Войл все още е донякъде неизяснен участник в този случай, нали?

Лъжицата му застина над купичката с мюсли. Вдигна глава, вече застанал нащрек.

— Казах ти, че съм проверил всичко възможно за нея, скъпа. Няма абсолютно никаква връзка с Грант Лоринг или с някого от враговете и съдружниците му, на които Аркадия ни даде списък.

Спокойният му, разумен тон я подразни. Ако бракът им изобщо имаше някакъв шанс, той трябваше да разбере, че една нощ със страхотен секс не означава, че тя ще загърби своите теории.

— Моята *психична интуиция* долови нещо на две различни места, които Линдзи е посетила наскоро. Не смятам, че това е просто съвпадение. — Знаеше, че проявява прекалено упорство, може би дори направо инат, но нямаше намерение да се откаже.

— Психична интуиция, значи? — Устните му леко се извиха нагоре. — Така ли реши да я наричаш?

— Преди няколко минути, докато приготвях закуската, ми хрумна, че тази фраза обобщава основните положения. Компромисен вариант.

— Аха. Е, както и да е, не мисля, че ще има голяма полза в този случай. Не можах да открия абсолютно нищо, което да свързва Войл със случващото се с Аркадия.

— Знам. Но може би аз ще открия нещо.

— Предчувствах, че ще кажеш това.

Тя се усмихна много мило.

— Ей, може би и ти самият имаш някакви паранормални способности.

— Не.

— Не, нямаш такива?

Той отново присви очи като прочутия Уайът Ърп. Изглеждаше опасен.

— Не, няма да правиш каквото си намислила да правиш в къщата на Линдзи Войл.

— Само искам да огледам наоколо.

— Не.

— Лесно ще е да вляза там съвсем законно. Тя е от редовните клиенти на Аркадия. Обзалагам се, че приятелката ми ще ми помогне да намеря извинение да посетя Линдзи в дома ѝ. Само ще пообиколя там. Няма да поемам никакви рискове.

— Изобщо не ти вярвам.

Тя хапна от мюслито.

— Напълно сериозен съм, Зоуи. Аз ръководя разследването. Това означава, че ще действаме по моя начин. Ясно ли е?

— Понякога не се ли притесняваш, че имаш проблем с желанието за пълен контрол? — попита тя.

— Съзнавам стремежа си за пълен контрол и това изобщо не ме притеснява. Харесва ми да контролирам нещата.

Той загребва с лъжица от мюслито в купичката и пълна в уста солидна порция. Започна да дъвче и после внезапно спря. Взря се в купичката с невярващо изражение.

— Какво е това, по дяволите? — попита той.

— Сигурно е заради соевото мляко — отвърна Зоуи. — Мисля, че ще ни трябва малко време да свикнем с вкуса му.

Той набързо приключи с дъвченето, преглътна и грабна чашата си с портокалов сок. Преполови съдържанието ѝ на една глътка.

Когато най-сетне свали чашата, започна да разглежда течността в купичката си, сякаш бе някаква извънземна форма на живот.

— Било полезно за холестерола и за простатата ми, така ли?

— Четох го в едно списание.

Той побутна мюслито с лъжица.

— Нали знаеш, че не бива да се вярва на всичко, което пишат.

— Пробвай само за няколко дни — предложи тя. — Ако не започне да ти харесва, можем пак да се върнем към обикновеното мляко.

Той загреба още една лъжица.

— Не се тревожа особено за нивото на холестерола си, но какво пък, да го вземат мътните, бих направил всичко за простатата си.

* * *

Робин Дънкан я причакваше, когато слезе долу малко след осем.

— Добро утро, Зоуи — поздравя тя, възвърнала жизнерадостния си тон. — Имате ли нещо против да влезете в офиса ми?

— Съжалявам. — Зоуи стисна по-здраво резедавата си чанта и продължи напред към входната врата. — Имам среща.

— Ще ни отнеме само минутка — бързо се обади Робин зад гърба ѝ. — Много е важно.

— Наистина нямам време.

Тогава тонът на Робин стана заплашителен.

— Опасявам се, че получих някои оплаквания.

Зоуи спря рязко точно до вратата. Бавно се обърна.

— И какви оплаквания?

Робин се прокашля.

— Господин Хупър ми се обади късно снощи, за да ми съобщи, че се е събудил от някакво тропане на горния етаж. Той живее в апартамент 1Б, точно под вас, както знаете.

— Много добре знам къде живее Хупър.

— Той ми каза, че първата му мисъл била за крадец в жилището. После си помислил, че вие с господин Труакс местите мебелите. Най-накрая заключил, че звуците подсказват, че... хм... горе се вършат действия от интимен характер.

— Разбирам. На Хупър му е станало ясно, така ли?

— Той беше доста шокиран — заяви Робин. — Искаше аз незабавно да взема мерки, за да може да поспи малко. Но не исках да

ви безпокоя по това време, затова му казах, че ще поговоря с вас сутринта.

Това вече преля чашата. Дотук с лоялността към съседите.

— Хупър явно е голям куражлия да ме клевети за няколко потропвания през нощта.

— Като наемател с идеално поведение, той има пълното право на тиха и спокойна среда.

— По дяволите правата на Хупър! В случай че още не сте разбрали, именно той не си разгъва кашоните, преди да ги изхвърли в контейнера.

Устата на Робин зейна от изумление.

— Сигурна ли сте? — настоя тя. — Лепенките с адреса бяха отстранени от неразгънатите кашони, затова нямах възможност да идентифицирам човека, който ги изхвърля така в контейнера. Но ми е трудно да повярвам, че това е господин Хупър. Той е толкова спретнат и подреден наемател. Винаги си плаща наема навреме. Никога не съм имала оплаквания от него.

Зоуи вече изпитваше вина. Човек не бива да издава съседите си, напомни си тя. Имаше си правила за тези неща.

— Е, може пък да не е бил той — измърмори тя. — Искам да кажа, мислех, че това са кашоните от неговия компютър, но предполагам, че са могли да бъдат и на някого другиго.

Робин се стегна и изпъна рамене.

— Ще разговарям с господин Хупър незабавно и ще стигна до дъното на тази история.

Е, какво пък, стореното — сторено, реши Зоуи.

— Направете го. — Тя се завъртя на пети и рязко отвори вратата. — И му кажете, че нямаше да го издам, ако той пръв не ме беше наклеветил.

— За бога, говорите сякаш това място е затвор.

— Даже си имаме собствен надзирател.

— Неведнъж съм обяснявала, че само се опитвам да...

— ... да си вършите работата. Да, споменавали сте го на няколко пъти.

— Правилата са създадени, за да превърнат „Каса де Оро“ в по-приятно място за живеене на всички наематели...

Зоуи излезе и се постара вратата да се тръшне шумно зад гърба ѝ.

Утре сигурно щяха да осъмнат с ново правило срещу затръшването на вратите.

* * *

Телефонът на Итън звънна малко преди девет. Той вдигна слушалката.

— „Труакс Инвестигейшънс“.

— Опитвам се да се свържа с Итън Труакс. Важно е.

— Аз съм.

— Добре. Казвам се Бранч. Работя в компанията „Хъл Пейнтинг“. Шефът ми изпълнява някои дребни поръчки за Трийчър. Срегнахме се с вас онзи ден, когато с жена ви се отбихте в къщата. Аз тъкмо оставях едни инструменти, помните ли?

Итън се сети за бояджията с тяло на инструктор по бодибилдинг, когото двамата със Зоуи бяха заварили там.

— Спомням си.

— Вижте, съжалявам, че трябва да ви го кажа, но, изглежда, има някакъв проблем в къщата ви.

Въпросите на вътрешния дизайн бяха съвсем в дъното на плановете му за днес, реши Итън. Човек трябва да степенува важността на задачите си.

— Съпругата ми отговаря за декора — каза той. — Ако имате някакви въпроси, обърнете се към нея.

— Не е точно въпрос — поясни Бранч. — По-скоро е проблем.

— Какъв по-точно?

— Отбих се, за да взема онази пръскачка, която оставих миналия ден. Трийчър казал на шефа ми, че иска нашият екип да я използва на друг обект.

Зоуи никак нямаше да се зарадва, като разбере, че Трийчър се кани да си прибере пръскачката, преди още да е била използвана.

— И какво за нея? — подкани го Итън.

— Тъкмо се канех да пъкна ключа, когато видях, че входната врата е отворена. Отначало реших, че шефът ми е изпратил някой друг

да прибере инструментите и той е забравил да заключи, когато си е тръгнал.

Итън бавно стана от мястото си, стомахът му се сви.

— Давай по същество, Бранч.

— Ами... не мога да съм напълно сигурен, тъй като всичко е покрито с платно заради боядисването и не мога да кажа дали нещо от вещите ви липсва, но мисля, че някой май е влизал тук с взлом.

— Къде си сега, Бранч?

— В колата, пред къщата ви.

— Не влизай отново вътре.

— Вече бях там и се поогледах наоколо. Както казах, отначало не разбрах, че има нещо нередно. Но няма за какво да се тревожите. Който и да е бил нарушителят, отдавна вече го няма.

— Стой навън и не пипай нищо.

— Няма. Вижте, не съм напълно категоричен, че е имало влизане с взлом. Може някой просто да е забравил да заключи.

— Ще бъда там до петнайсет минути.

— Добре. Аз ще поостана дотогава.

— Благодаря. Оценявам това.

Итън прекъсна връзката и се запъти към вратата. В дъното на стълбите се поспря пред книжарницата.

— Отивам до „Найтуиндс“ — каза той на Сингълтън. — Обади се един от бояджиите. Смята, че може някой да е влизал без разрешение, но не е много сигурен.

Приятелят му го изгледа над очилата си.

— Искаш ли компания?

— Не, ще се оправя. Вероятно няма нищо, но по-добре да проверя. Продължавай да работиш върху случая „Лоринг“. Ако разбереш нещо ново, звънни ми.

— Разбрано.

Итън излезе, изтича през покрития с тухли вътрешен двор към ъгъла, където бе паркирал колата си, и скочи зад волана. *Сигурно са били деца*, каза си наум. Слава богу, че беше покрил басейна.

* * *

Стигна до „Найтуиндс“ за по-малко от петнайсет минути и паркира зад микробуса на строителната фирма. Нямахте и следа от Бранч.

Входната врата бе широко отворена. Изкачи стъпалата и погледна в коридора. Бранч беше прав — нямаше явни следи за влизане с взлом. Платнищата за боядисване, изглежда, не бяха пипани.

— Бранч?

— Отзад съм, при басейна — извика в отговор мъжът някъде отвъд големия хол. — Намерих няколко празни бирени кутии.

Супер. Всеки се правеше на детектив.

Итън мина по коридора и влезе в големия хол. Едното крило на големите стъклени врати бе отворено. Бранч бе отвън, застанал близо до ръба на басейна.

Какво не е наред в картинката?

Кристалносините води на басейна проблясваха и искряха на слънцето.

Е, това е първият проблем, помисли си Итън. Бе покрил водата като предпазна мярка, преди да предостави къщата в ръцете на бояджиите. Но сега тежкото найлоново покривало лежеше безразборно събрано на купчина на двора.

Бранч бе откъм дълбокия край. Облечен с искрящо бели работни дрехи и шапката с козирка, която бе носил и онзи ден. Широките му мускулести рамене бяха леко приведени. В огромната си дясна ръка стискаше четка за почистване с дълга дръжка.

Нито едно петънце от боя по белите дрехи, помисли си Итън. Стомахът му се сви на топка.

Отново огледа цялата сцена.

Розовите шезлонги и столове бяха на обичайното си място под широкия навес. Вратата на малката барака, в която бяха машините и екипировката по поддръжката на басейна, беше затворена.

Бранч го изгледа над неспокойните води, устата му бе разкривена от злобна гримаса.

— Мислех, че ще ме чакаш в микробуса — каза Итън.

— Реших, че няма да е зле да поогледам тук, навън. Изглежда, са били просто деца, които са се промъкнали да поплуват.

Розовият циментов парапет, който ограждаше басейна, бе сух, освен на едно място. Итън огледа добре мокрото петно, докато бавно

се приближаваше към Бранч.

Спря на около метър.

— Не вярвам да са били деца.

Помисли си за пистолета, който бе оставил заключен в офиса си. Това май не бе от най-умните му решения. Наблюдаваше ръцете на мъжа. Хубавото бе, че можеше да види и двете.

Долу, до краката му, водата в басейна се вълнуваше и пулсираше. Във въздуха имаше някаква рязка, кристална чистота, която бе почти болезнена. Не за първи път изпитваше подобно усещане за свръхреалност; някакво чувство сякаш, ако някой проговори твърде високо или помръдне прекалено рязко, невидимият мехур ще се пръсне.

Пръстите на Бранч се стегнаха около дръжката на четката.

— Съжалявам за фалшивата тревога.

— Каква е твоята роля тук, Бранч?

Всяко мускулче в едрото тяло на мъжа помръдна и се напрегна. Итън се учуди, че шевовете на униформата му не се пръснаха.

Мъжът се намръщи, озадачен от въпроса.

— За какво говориш?

— За Лоринг ли работиш?

Никакъв признак на разпознаване на името.

— Не познавам никакъв Лоринг. Казах ти, работя за Хъл, един от подизпълнителите на Трийчър.

— А какво ще кажеш, ако реша да му звънна и да проверя това?

Бранч се хвърли напред без предупреждение. Преходът от абсолютна неподвижност към рязко движение бе съвсем внезапен и Итън веднага разбра, че за това се искат усилен тренировка за ръкопашен бой.

Мъжът замахна с дългата четка в широк полукръг, целящ да го улучи в ребрата.

Но Итън бе доловил издайническото издуване на мускулите по китката на Бранч само секунда преди четката да помръдне. Хвърли се на земята и тежко се просна на розовия бетон. Само миг по-късно дървеният прът проряза въздуха там, където бе стоял той.

Ако го бе улучил, помисли си Итън, щеше да го събори в басейна.

Подготвен за удара по Итън, Бранч изгуби равновесие, когато дръжката не опря до нищо твърдо. За миг се олюля, но незабавно се съвзе и се плъзна по бетона с ловкостта на балетен танцьор.

Итън дори не понечи да стане. Претърколи се два пъти с надеждата да се блъсне в краката на нападателя.

Бранч го прескочи и тежко се приземи от другата страна. Завъртя се и вдигна дългия прът на четката за нов удар.

Итън вдигна ръце и отново се завъртя. Четката го улучи по ръцете и по гърба, но пропусна гърлото му.

Бранч отново рязко вдигна пръта и замахна към откритите ребра на Итън.

Пронизителната болка от удара изкара въздуха от дробовете на Итън. Той отново се претърколи напосоки, опитвайки се да избегне следващия замах и да спечели няколко ценни секунди, докато възстанови дишането си.

Спря се до парапета, обграждащ басейна. Синята вода кипеше и проблясваше.

Бранч явно реши, че прътът на четката повече му пречи, отколкото помага. Захвърли го настрани и се насочи към целта си.

Итън успя да застане на колене тъкмо когато другият мъж се приготвяше за ритник.

Хвърли се настрани. Тежкия ботуш на Бранч одра рамото му. Ударът го събори по гръб на цимента.

Пръстите му се докосваха до крачола на панталона на нападателя му.

Бранч се опита да се извърне, готов за нов ритник. Итън рязко и силно дръпна крачола му. Той се препъна и размаха ръце във въздуха в опит да запази равновесието си.

Събра всичките си сили и изрита Бранч в коляното.

Той се олюля и направи крачка назад, за да се стабилизира. За миг кракът му увисна в празното пространство над водата.

Извика и падна назад, размахал диво ръце във въздуха в напразен опит да се спаси.

Писъкът на неподправен ужас секна в мига, в който докосна водата. Тялото му се присви конвулсивно още веднъж, после се отпусна с лице във водата.

Итън с мъка се изправи на крака и хукна към бараката с машините за басейна, като разчиташе на прилива на адреналин, който пулсираше в кръвта му, да заглуши болките в ребрата и рамото му.

Вратата на бараката бе отключена. Това не го изненада. Отвори я рязко и забеляза, че панелът на електрическата инсталация е разкачен.

И това можеше да се очаква.

Натисна главния прекъсвач, който изключваше всички електрически устройства, свързани с помпите, нагревателя и надводното осветление.

Леко се изненада, когато откри, че телефонът му все още е в джоба на ризата. Извади го и набра номер 911, докато накуцваше обратно към басейна.

— Нещастен случай по време на плуване — каза той на дежурния оператор, тъй като знаеше, че това ще предизвика по-малко въпроси и ще доведе помощ много по-бързо, отколкото дългото обсъждане на опит за убийство.

Последна надолу и видя Бранч на повърхността на водата, обърнат с лице надолу, неподвижен, близо до стъпалата.

Прибра телефона в джоба си, без да обръща внимание на припрените въпроси на оператора, посегна надолу и предпазливо сграбчи Бранч за гърба на дрехата му. Макар със сигурност да знаеше, че електричеството е прекъснато, тъй като самият той се бе погрижил за това преди малко, все пак въздъхна облекчено, когато не усети разтърсването от токов удар.

Човек никога не се замисля особено за електричеството, освен ако не се е сблъскал със силата му по много неприятен начин, помисли си той. Когато всичко това приключеше, вероятно щеше да побърква всички наоколо си с натякването си относно безопасността при работа с електрически уреди.

Бранч бе много тежък, може би вече бе мъртъв. Итън стъпя с единия крак на долното стъпало, за да има по-добра опора, и издърпа едрия мъж от водата.

Вероятно нямаше да има особена полза, помисли си той, но все пак започна да му прави изкуствено дишане.

Забеляза малката татуировка точно ключицата на Бранч в момента, когато екипът на Спешна помощ спря пред къщата му.

29.

— Бранч е жив, но лекарите твърдят, че е в дълбока кома. — Итън се настани удобно на възглавничките, които Зоуи бе наредила на малкото диванче. — Което означава, че няма да получим никакви отговори.

Зоуи, Аркадия и Хари се бяха настанили в различни пози в малката всекидневна. Очите на Зоуи бяха мрачни. Аркадия излъчваше повече от обичайната си доза светска отегченост, сякаш бе леко замаяна. Итън знаеше, че и тя е толкова напрегната и уплашена, колкото и Зоуи.

Хари изглеждаше както винаги — като човек, който си изкарва прехраната, копаейки гробове.

— Е, какво мислиш? — попита Хари. — За теб ли е ставало дума през цялото време? Не за Аркадия?

— Не мога да съм напълно сигурен, но и не мога да измисля друга основателна причина, поради която Бранч да иска да ме убие в собствения ми плувен басейн.

— Защо изобщо някой би се опитал да те убие? — попита Аркадия.

— Декстър Мороу — мрачно се обади Зоуи. — Може би в крайна сметка е решил да си отмъсти.

— Неее. — Итън не бе много наясно с тази ситуация, но всичките му инстинкти подсказваха, че не е Мороу. — Сигурен съм, че още ми е ядосан, но не мога да си представя, че би рискувал присъда за убийство само защото съм осуетил плановете му да разори Катрин Комптън.

Зоуи размаха ръце.

— Все повтаряш, че не е опасен, но той се опита да те пребие миналия ден. Очевидно е склонен към насилие.

— Онова, което се случи в „Лас Естрелас“, бе просто лошо стечение на обстоятелствата — търпеливо поясни Итън. — Мороу беше пиян, видя ме и кръвта му кипна. Ситуацията край басейна бе

съвсем различна. Всичко бе добре планирано и внимателно подготвено.

— Прав е — небрежно подхвърли Хари. — Тази работа с басейна прилича повече на поръчково убийство.

Зоуи се смръзна.

— Да не би да искаш да кажеш, че някой е наел Бранч, за да убие Итън?

— Спокойно, скъпа — опита се да я приласкае Итън. Хвърли предупредителен поглед към Хари. — Това беше просто израз. Разбра го погрешно.

— Изобщо не съм го разбрала погрешно. — Тя бе скочила на крака, с ръце на кръста, и намръщено се взираше в Хари. — Какво мислиш, че става?

Хари погледна към приятеля си за напътствие. Итън сви рамене. Вече нямаше смисъл да се опитва да смекчи заключенията. Беше късно.

— Трябва да имаме предвид и вероятността това да е нещо, свързано с разследването на Итън по повод смъртта на брат му — обясни Хари с изненадваща нежност.

Зоуи преглътна.

— Но в това няма никаква логика. Итън, ти ми каза, че Саймън Уендоувър е мъртъв, а също и убиецът, който той е наел да застреля брат ти.

— Вярно е — съгласи се Итън.

Хари се облегна на стола си и протегна напред тънките си крака.

— Работата е там, че Итън успя да раздразни доста хора в процеса на онова разследване.

— Смяташ ли, че някой от тях може да търси отмъщение? — напрегнато попита Зоуи.

Хари разпери костеливите си пръсти.

— И това е вероятно. Макар че, доколкото познавам бившите си работодатели, не бих казал, че някой от тях би се заел с убийство за отмъщение.

Аркадия го изгледа въпросително.

— И защо не?

— Те са бизнесмени — обясни Хари. — Решиха, че са постигнали целта си, когато доведоха „Труакс Инвестигейшънс“ до

банкрут — и при това не има струваше нито цент. Защо да рискуват с убийство?

— И защо да ме преследват сега, особено когато няма парична изгода от цялата ситуация? — допълни Итън.

Аркадия кръстоса крака.

— Не ми се ще да развалям драматизма на сцената, но мисля, че всички трябва да имаме предвид, че полицаите все още не са сигурни какво е станало днес. Все още разследват. Възможно е Бранч да се окаже просто някакъв маниак, който е преследвал Итън по собствени причини, които ние никога няма да разберем.

Зоуи видимо се оживи при това предположение.

— Права си. Може пък Бранч да е бил обикновен луд. Това би обяснило онези лоши вибрации, които усетих в твоя офис и в изложбената къща.

— Така ли? — Хари не бе убеден. — И какво е търсел той на тези две места, ако е преследвал Итън?

— Добър въпрос. — Зоуи отново потъна в мрачни мисли.

— Преследвачите по дефиниция са побъркани — изтъкна Аркадия. — Те не мислят като останалите хора. Вманиачени са. Може би Бранч е искал да научи повече за теб, Зоуи, защото си близка с Итън.

Итън отново усети как стомахът му се свива на ледена топка.

— Този вид предположения няма да ни доведат доникъде. — Той седна предпазливо, като се опита да не обръща внимание на пулсиращата болка в ребрата си. — Нека се придържаме към онова, което знаем.

— Онова, което знаем — изтъкна Хари, — е, че Бранч се опита да те убие. Освен това знаем, че е разбрал как да свърже накъсо прекъсвача за басейна ти. Опитвал се е да го представи като нещастен случай. Това изобщо не ми прилича на план на някой луд.

Аркадия сви рамене.

— Кой би могъл да каже каква логика следва мисленето на такъв човек.

— Знаете ли, Рамирес направи някои интересни заключения — отбеляза Итън. — Разбира се, едва след като се успокои и престана да се заяжда с мен.

— Сякаш ти си виновен за случилото се — обади се Зоуи ядосано. — Ако се съди по реакцията му, детектив Рамирес се държеше така, все едно ти нарочно си нагласил всичко само за да му вгорчиш живота.

— Е, ако трябва да сме честни, налага се да погледнем на нещата и от неговата гледна точка — продължи Итън. — В крайна сметка, този инцидент край басейна ми днес се случва само няколко седмици след онези събития, в които бяхме замесени с теб миналия месец. Мисля, че той все още е леко стресиран.

— Той ли е стресиран? Ами ние? Нас се опитаха да убият, а не него.

Тя определено имаше право. Итън прозря, че е трябвало по-рано да се замисли над това. Очевидното понякога заслепява погледа на човек. Трябваше да се досети, че стресът от случилото се предния месец вероятно ѝ се е отразил много повече, отколкото и двамата си даваха сметка.

Беше смела жена, но всеки си има граници на поносимост. Зоуи едва не бе убита само няколко седмици по-рано. Такова нещо се отразяваше много тежко на всеки.

Може би убеждението ѝ, че е усетила нещо необичайно в офиса на Аркадия и в изложбената къща, е някаква закъсняла реакция на травмата, която бе преживяла. Беше логично, като се има предвид вярата ѝ, че притежава паранормални способности, въображението ѝ да превърне стреса и тревогите ѝ в свръхестествено усещане за някакви странни вибрации.

Итън си отбеляза тази възможност за по-подробно обмисляне при друг случай и се върна към настоящата тема.

— Важното, което Рамирес изтъкна — продължи той, — е, че само свързването накъсо на електрическия прекъсвач не би могло да гарантира електрошоков удар, а какво остава за смъртоносен такъв. Аз мисля, че Бранч може да е планирал малко по-подробно експеримента си в задния ми двор.

— Какво искаш да кажеш? — попита Зоуи.

— Ще накарам някой техник да прегледа внимателно подводните кабели за осветлението още утре сутринта. Подозирам, че Бранч се е позанимал с тях.

— Това ще е ново доказателство в подкрепа на теорията за поръчково убийство — измърмори Хари.

Итън неохотно кимна. Зоуи затвори очи за няколко секунди, но когато отново ги отвори, погледът ѝ бе ясен и решителен.

Аркадия леко поклащаше единия си крак.

— Мислите ли, че онази възрастна дама с фотоапарата, която бях забелязала, наистина е била само обикновена туристка?

— Може би — отвърна Итън. — А може би — не. Ако става дума за поръчков удар, възможно е Бранч да я е наел, за да събере допълнителна информация за мен, преди той да предприеме някакво действие. Проучването може да е включвало и запознаване с близките ми приятели и познати.

Зоуи потрепери.

— В такъв случай онази жена сигурно е направила снимки на всички ни.

— Освен на Хари — обади се Итън, след като се позамисли. — През по-голямата част от изминалите две седмици той не беше в града. Последва кратко мълчание. Всички погледнаха към него.

Хари вдигна едната си вежда.

— Е, и?

— Ами... хрумна ми — бавно започна Итън, — че ако Бранч е разчитал на жената с фотоапарата да събере информация за мен и ако тя е пропуснала да забележи теб, защото беше извън града, онзи, който стои зад всичко това, може и да не знае за теб, Хари. Поне засега.

Хари отново се усмихна с гримасата на професионален гробар.

— Мислиш ли, че това ме прави скритият ти коз в тази игра?

— Може би.

— Искаш ли да се свържа с някои хора в Лос Анджелис? Да проверя дали някой от бившите ми бизнес партньори няма да се сети за името на някого, който ти е много, много ядосан заради онова, което се случи след смъртта на Дрю?

— Добре. Благодаря ти.

Болката в ребрата му ставаше все по-силна. Протегна ръка и се опита да стигне до шишенцето с таблетки на масичката.

— Не мърдай. — Зоуи скочи на крака. — Аз ще ти ги подам.

Тя разви капачето и изсипа две таблетки в дланта му. Той послушно ги пъхна в уста и взе чашата с вода, която му подаде. Зоуи

подреди наново възглавничките зад гърба му, докато той гълташе болкоуспокояващите.

Странно бе да има съпруга, която така да се суети около него, помисли си Итън. От една страна, трябваше да си признае, че му е доста приятно и забавно. А и имаше отлични перспективи положението да става още по-добро. Зоуи все още не бе видяла синините и натъртванията в най-лошия им вид. До следващата сутрин те щяха да са впечатляващо многоцветни.

Опита се да си представи какви ли нови мерки за сигурност ще последват от нейна страна след този случай край басейна. Може би щеше да намери предпазна каска или наколенки, които да го очакват на масичката в коридора следващия път, когато тръгне да излиза от апартамента.

Но под задоволството от усещането, че тя държи на него достатъчно, за да се суети наоколо му, оставаше студеното, мрачно чувство. Не беше си отишло. Бе само временно заглушено от адреналина и вълненията около този случай. Когато нещата отново се нормализираха, той знаеше, че ще се събуди една сутрин и ще открие, че нищо не се е променило. Дамоклевият меч все така висеше над главата му.

Аркадия се облегна назад.

— Оценявам загрижеността ти за мен, Итън, но мисля, че вече е ясно, че ти си целта в случая. Ти си този, който се нуждае от защита. Хари би трябвало да пази теб, а не мен.

— Отлична идея. — В гласа на Зоуи бликаше ентузиазъм.

Сигурно смяташе, че Хари е дори още по-добър от соевото мляко и от слънцезащитния фактор четирийсет и осем плюс, помисли си Итън. Права беше.

Хари мрачно кимна.

— Дамите имат право.

— Може би — призна Итън, — но не е възможно едновременно да ме пазиш и да си тайният ми коз. Налага се да стоиш в сянка, докато разберем какво точно става.

— На мен ми изглежда доста ясно — каза приятелят му. — Някой се опита да те убие. Очаква се, че ще го направи отново.

— Но вероятно не веднага. Сега, когато Бранч е в кома, онзи, който го е изпратил, ще трябва да преработи плановете си.

Хари кимна.

— Добре, приемам, че е така. Може и да имаме малко време.

— Откъде може да сте сигурни в това? — настоятелно попита Зоуи, докато наместваше възглавничките зад гърба на Итън.

Бодигардът сви рамене.

— Ами първоначално ще му трябва време, за да намери друг наемен убиец.

Зоуи замръзна и силно пребледня. Аркадия се намръщи.

— Сигурен ли си в това, Хари?

— Независимо от това как представят нещата във филмите — меко поясни Хари, — типове като Бранч не растат по дърветата.

Последва кратко, напрегнато мълчание.

— Какво? — обади се Хари. — Да не би да сте си мислили, че нямам никакво чувство за хумор?

Аркадия прочувствено го потупа по ръката.

— Непрестанно ме изненадваш, Хари.

— Това всъщност е много интересен довод — отбеляза Итън.

— Имаш предвид, че не е толкова лесно да се наемат хора като Бранч ли? — попита Зоуи.

— Не е, по дяволите! Сигурно има поне няколкостотин престъпници, които с радост биха убили човек за няколко долара — обясни Итън. — Но да се намери някой, който знае как да представи нещата като нещастен случай, човек, който има професионална военна подготовка в ръкопашния бой, който е професионалист — това не е лесно.

— Какво мислиш? — попита Хари.

— Смятам, че е хубаво да научим повече за Бранч. — Итън посегна да вземе бележника си от масичката и незабавно съжали за действието си, когато ребрата му гръмко запротестираха. Забеляза, че Зоуи го наблюдава внимателно, затова се опита да си придаде вид на герой. — И определено смятам, че е добре да не стоим със скръстени ръце и да чакаме полицаите да намерят отговорите вместо нас.

Хари бе заинтригуван.

— Как възнамеряваш да научиш повече за Бранч? Каза, че е имал само фалшива шофьорска книжка и измислен адрес във Финикс.

— Имаше и доста необичайна татуировка. Скицирах я за Сингълтън, който сега я търси в интернет. А и забелязах още от онези

протеинови шейкове в микробуса му. На торбичката имаше адрес на магазин за здравословно хранене във Финикс. Мисля да започна оттам.

30.

Вървеше из „Найтуиндс“ и я търсеше. Отвори вратата на киносалона, но и там я нямаше.

Излезе навън в нощта. Тя стоеше на ръба на басейна и гледаше надолу към водата. Когато го видя, само се усмихна тъжно и поклати глава.

— Не можеш да дойдеш тук — каза тя. — Има психична бариера.

Този път нямаше да се остави това да го спре. Продължи да върви напред, докато не застана до ниския парапет до нея.

— Бариерата няма значение — възрази той.

— О, има. Ти не я усещаш, защото не вярваш в нея, но за мен има значение.

Подводните светлини се включиха. Видя Саймън Уендоувър да се носи във водата с лице нагоре, точно под повърхността на леко развълнуваната вода. Уендоувър се смееше с онзи тих смях на мъртъвците.

— Тя може и да остане при теб за малко, но накрая ще я загубиш, както и всички други преди нея — обеща Уендоувър.

— Не ме интересуват другите — каза той. — Искам само Зоуи. Уендоувър се ухили.

— Не се притеснявай, няма да си самотен. Ще се отбивам понякога да ти правя компания. Никога няма да се отървеш от мен.

Събуди се внезапно, с напълно ясно съзнание, както винаги когато спящият му мозък регистрираше някакъв необичаен звук в жилището им. Остана да лежи неподвижен за миг, докато се заслушваше напрегнато. Разбра, че се е събудил заради съня, а не от шума от нечии прокрадващи се стъпки в апартамента.

Зоуи се размърда лекичко до него, унесена в съня си. Голият ѝ крак се докосна до неговия. Искаше му се да я прегърне и притисне до себе си, но се боеше, че ще я събуди. Ако тя разбереше, че отново е сънувал кошмар, щеше да започне да му задава въпроси.

Скоро осъзна, че притокът на адреналин, предизвикан от виденията от кошмара, няма лесно да се уталожат. Сякаш препускаше из вените му и го правеше неспокоен и тревожен. Трябваше да се раздвижи, да стане от леглото.

Бавно отметна завивките и стана, като се опитваше да не събуди Зоуи.

Намери панталоните си и успя да стигне до вратата на спалнята, преди тя да се обади.

— Итън?

Той спря.

— Ще си наля чаша вода. Заспивай. След малко се връщам в леглото.

Но върна на себе си, тя не се подчини на нарежданията му. Той чу прошумоляването на чаршафите, докато се изправяше на крака. После и шляпането на босите ѝ стъпала по килима зад себе си.

— Какво има? — попита тя, грабна халата си от закачалката и го последва в коридора. — Пак ли кошмар?

— Да.

Итън влезе в кухнята и поспря, за да си обуе панталона. Вдигна ципа нагоре и направо се запъти към плота, без да си даде труд да включи осветлението. Луната проникваше през малкия прозорец и осветяваше тясното пространство с призрачното си сребристо сияние.

Отвори един шкаф, взе си чаша и пусна чешмата.

— Може би трябва да поговорим за сънищата ти — обади се Зоуи.

Гласът ѝ бе нежен, но наситен с онази решителност и настойчивост, която му бе толкова добре позната. Този път нямаше да го остави да се измъкне. Вероятно бе обречен. Стори му се, че някъде в сенките отново прозвуча смехът на Уендоувър.

Седна до масата и се замисли над възможностите си. Не бяха много. Можеше да се опита да я залъже с някакво успокоение, което тя да преглътне за известно време, или пък можеше да ѝ каже истината.

Не го биваше много в успокоителните лъжи.

— Сънувах теб и Саймън Уендоувър.

Тя бавно седна насреща му — лицето ѝ бе неразгадаемо под призрачната светлина.

— И двамата ли? Заедно ли бяхме в съня ти? И каква беше връзката?

— Не съм сигурен. — Обви пръстите и на двете си ръце около чашата. — Уендоувър се появява в съня ми понякога, особено през ноември. Връща се, за да ми напомня, че заради него пресякох границата.

Тя не каза нищо, просто чакаше.

— Щом веднъж направиш такова нещо, никога вече не можеш да се върнеш назад. Нещата просто не са същите.

Зоуи отдели една от студените му ръце от чашата и обви топлите си пръсти около неговите.

— Бях обсебен. Жена ми каза, че съм полудял, и беше права. Кълна ти се: наистина вярвах, че ми трябва отмъщение, за да запазя здравия си разум. Но като се върна назад, разбирам, че онова, от което всъщност съм имал нужда, е опрощение за греха, че не успях да защитя малкия си брат. Няма нужда да казвам, че такова никога не получих.

Пръстите му стиснаха по-здраво нейните.

— Още тогава знаех, че отмъщението не може да ми върне този душевен покой — добави той след малко.

— Ако можеше да върнеш времето, щеше ли да се откажеш от отмъщението?

Итън си спомни как се бе почувствал в деня, когато Саймън Уендоувър си бе тръгнал от съдебната зала с усмивка на уста.

— Не — заяви твърдо накрая. — Но трябва да живея с мисълта, че причината той да си излезе като свободен човек беше, че аз не успях да запазя достатъчно дълго живота на наемния му убиец, за да може да даде показания. Провалих се и цялото дело отиде по дяволите.

— Полицаяте са били длъжни да опазят жив наемния убиец, а не — ти.

— Няма значение. Уендоувър се докопа до него и това бе краят. — Усещаше топлината на ръката ѝ. — По дяволите, не биваше да ти разказвам това. Не исках да те натоварвам.

— Аз вече се бях досетила за повечето — простичко каза тя. — Още първия път, когато Бони ми каза, че Уендоувър е загинал при мистериозен инцидент с лодката си, разбрах.

Конвулсивно стисна пръстите ѝ — толкова силно, че едва не ги счупи.

— Никога не си ми казвала нищо.

— Итън, разбери, моля те. Боли ме, като знам какво ти е струвало да сториш онова, което си направил. Освен това разбирам, че не си могъл да спреш, преди да въздадеш правосъдие за брат си. Би направил същото за Тео, за Джеф, Бони или за мен. Това е част от теб. Мисля, че зная това от самото начало. Съжалявам само, че се налага да живееш с кошмарите и спомените.

— Мога да ги преживея — увери я той, като избра пределната откровеност. — Не това ме плаши до смърт.

По цялото ѝ тяло премина тръпка, но не се опита да изтегли ръката си от неговата.

— А какво те плаши толкова силно?

— Че не мога да бъда онзи невинен, нежен мъж, когото някога си обичала. Никога няма да мога да съм като Престън Клийлънд. Никога няма да мога да се освободя от миналото си.

— За мен няма значение. — Тя се наведе леко напред и сега стисна толкова здраво ръката му, колкото и той стискаше нейната. — Ти не си единственият, който е променен от миналото си. И аз съм различна. Не съм нормална. По дяволите, та аз вярвам, че имам паранормални способности, забрави ли? Мислиш, че ти някога си бил като луд? Е, аз пък имам дебело медицинско досие, което доказва, че съм наистина луда.

— Зоуи...

— Повярвай ми, след преживяното в „Кендъл Лейк Менър“ аз не съм онази жена, която се омъжи за Престън. Тази, която съм днес, обича теб, Итън.

Нощните сенки сякаш въздъхнаха около него. Остави думите ѝ и обещанията в погледа ѝ да се запечатат в съзнанието му. Усети как проникват в душата му. Вече не чуваше смеха на Уендоувър.

31.

Електротехникът се казваше Джим. Беше силен, едър мъж, със самоувереното държане на човек, който си разбира от работата.

Стоеше до басейна, срещу Итън. Заедно разглеждаха запечатания водоустойчив щепсел за осветлението, който Джим бе извадил от подводния контакт. От него висеше парче кабел.

— Какво ви накара да се сетите за това? — попита Джим с израз на искрено любопитство.

— Ами няколко странни нещица — отвърна Итън.

Джим вдигна вежди.

— От онези, дето просто не са си на мястото?

Итън кимна.

— Бях закрепил покривалото за басейна с катинар. Имам двама малки племенници, затова взимам допълнителни предпазни мерки по отношение на интересните развлечения. Когато забелязах, че покривалото е махнато, започнах да се питам какво по-точно е ставало. Фактът, че тук бе същият бояджия и няма никой друг наоколо, също ме разтревожи малко.

— Как се досетихте, че е бърникал по връзките на осветлението?

— Когато тръгнах към него през двора, забелязах мокро петно на цимента близо до този щепсел. — Итън погледна надолу към лампата. — Обаче не видях никакви други следи от скорошно разплискване на вода. Не можех да разбера защо е мокро само на това място и никъде другаде. Когато деца скачат в басейна, всичко наоколо става мокро.

Джим се засмя.

— Значи е било нещо като улика, нали така казвате във вашата професия?

— Точно така. И бездруго не се срещат често, затова се опитвам да внимавам, когато се появят.

— Добре че сте забелязали тази. — Джим повдигна кабела и показа пресния разрез в дебелия изолация. — Този прорез е съвсем скорошен. Оставил е оголен кабел и е станало късо съединение. След

като е бил заобиколен главният прекъсвач по веригата, целият басейн е бил като бомба, която само чака да избухне.

Итън разгледа срязания кабел по-отблизо.

— Как мога да докажа пред полицията, че разрезът е бил направен наскоро?

— Медната жица под изолацията изобщо не е корозирала. — Джим огъна кабела, за да му покаже повече от блестящата жица вътре. — В тази хлорирана вода много скоро щеше да позеленее.

— А, да, вярно — съгласи се Итън, впечатлен от простата логика. — Правилно се сетихте.

— Това си е част от занаята — отвърна Джим.

* * *

Сингълтън се показва на вратата на книжарницата, когато чу Итън да слиза по стълбите.

— Тръгваш към Финикс ли? — попита той.

— Да. — Итън погледна часовника си. — Зоуи идва с мен. Не искам да я оставям сама тук, а вие с Хари сте много заети сега.

— Този случай става все по-заплетен.

— Забелязах.

32.

Зоуи чакаше в минивана и потропваше с пръсти по седалката, докато Итън проверяваше в близкия магазин за здравословно хранене. През прозореца го виждаше как разговаря с младия продавач, който изглеждаше така, сякаш гълта стероиди за закуска, обяд и вечеря.

Бяха тръгнали от Уиспъринг Спрингс скоро след като Итън бе потвърдил подозренията си с помощта на електротехника. Пътуването до Финикс бе продължило цял час. Трябваше им още половин час с безброй спирания и потегляния, за да стигнат до търговската уличка, където се намираше магазинът.

Зоуи изпитваше неприятното чувство, че времето им изтича. Беше почти сигурна, че и Итън усеща същото.

Вътре в магазина съпругът ѝ извади портфейла си. *Добър знак*, помисли си тя. Продавачът вероятно му е дал някаква полезна информация.

Само след миг Итън бързо излезе и се качи в колата.

— Какво ти каза? — попита го тя. — Даде ли ти адрес?

— Не. — Итън включи на скорост и потегли към изхода. — Щеше да е прекалено лесно. Знаеше само, че Бранч е плащал в брой и никога не си е казвал името, но продавачът го разпозна веднага щом му го описах.

— Значи не разбра нищо ново.

Итън леко присви устни в хладнокръвна усмивка.

— Научих нещо, което може да ни е от полза.

— Какво?

— Мъжът ми даде имената на фитнес залите в квартала. В тази част на града няма чак толкова много.

— И откъде следва, че Бранч е използвал спортна зала в този квартал?

— Не е сто процента сигурно, но звучи логично да си избере удобен за него фитнес клуб. Той е нов в града. Защо да шофира всеки ден в натоварения трафик на Финикс, ако може и да го избегне?

— Божичко, смяташ ли, че е отделял време и за ежедневните си тренировки, докато е планирал как да те убие?

— Типове като него се побъркват, ако не направят дневната си тренировка.

Да, това определено подкрепяше новата ѝ теория. Имаше логика в предположението, че Джон Бранч е бил източникът на тъмната психична енергия, с която се бе сблъскала на два пъти през последните няколко дни.

* * *

Дразнещото *пиукане* на алармата на електронния ѝ часовник най-накрая наруши концентрацията на Шели Ръсел. Тя с неохота се откъсна от компютъра. Време за обяд и за таблетките ѝ за този час.

— Да, да, чувам те. — Натисна бутона за *запазване* на данните на лаптопа си, свали очилата си и стана.

Потръпна, когато раменете и коленете ѝ запротестираха. Артритът ѝ сериозно се обаждаше днес. Така ѝ се падаше. Не трябваше да прекарва толкова дълго приведена пред компютъра. Някой близък ден щеше да се наложи да се поогледа из магазините за удобни мебели за офиса си.

Отиде до малкото помещение, което служеше и за баня, и за склад, и критично огледа лицето си в огледалото над мивката. Косата ѝ бе почти напълно права. Не беше останало нищо от къдренето. Още този следобед щеше да си уговори час при фризьора веднага след като свърши с преглеждането на бележките по случая в Уиспъринг Спрингс.

Отвори чекмеджето и извади пластмасовата кутийка, в която бяха хапчетата ѝ за цялата седмица. Изсипа таблетките от малкото отделение, на което пишеше „обяд“ за същия ден, и си наля чаша вода.

Глътна таблетките, намери сандвича с домати и сирене в малкия хладилник и се запъти обратно към бюрото си.

Имаше нещо странно в случая в Уиспъринг Спрингс. Превърна се в едно от онези разследвания, които не ѝ даваха да мигне нощем.

По дяволите, струваше ѝ се, че от години не е спала спокойно. И все пак онова, което я мъчеше през последните няколко нощи, не бе

обичайното старческо безсъние. Случваше ѝ се да се буди рано призори, както сега, само когато подсъзнанието ѝ се опитваше да ѝ подсказва, че не обръща внимание на нещо важно.

Върна се обратно в кабинета си и се зае да направи прясно кафе в кафеварката. Щеше да е дълъг ден и вероятно още по-дълга нощ. Нямахше да ѝ е за пръв път да прекара нощта в офиса си.

Седна пред бюрото си и започна да хапва от сандвича. Зачете се в онова, което бе написала на екрана на компютъра, докато чакаше кафето да се запари. Какво бе пропуснала да направи, което непременно би сторила, ако Бранч не бе от федералните служби?

Много неща, отговори си тя. Много по-щателни проверки на всички замесени, като начало.

Направо бе страшно, като се замисли човек как преставаш да задаваш обичайните въпроси, когато разни хора, твърдящи, че са правителствени агенти, ти размахат картите си под носа. Патриотизмът бе голяма сила, но беше добре да се охлажда понякога от здравия разум.

Статията от интернет изданието на „Уиспъринг Спрингс Хералд“ се появи на екрана ѝ малко по-късно, след като бе прочела старите истории за Итън Труакс в пресата на Лос Анджелис.

... мъж, идентифициран като Джон Бранч, стана жертва на електрошоков удар в плувен басейн вчера следобед, в дома на Итън Труакс. Съобщава се, че Бранч е в кома в медицинския център на Уиспъринг Спрингс. Полицията разследва случая. Състоянието му е критично.

Властите заявиха, че Бранч е бил спасен от почти сигурна смърт благодарение на навременните действия на собственика на дома, който го измъкнал от водата и започнал да му прави изкуствено дишане.

Обстоятелствата, свързани с инцидента, засега остават неизяснени...

Бранч в кома?! Едва не починал заради токов удар в къщата на Труакс?! Какво, за бога, ставаше? Тя се взря в екрана в опит да фокусира погледа си. Това се оказа трудно, защото я налегна безкрайна умора. Наистина трябваше да спи повече.

Сети се за кафето. Още не бе изпила и чаша. Имаше нужда от малко кофеин.

Но когато погледна към другия край на стаята, пълната кана кафе ѝ се стори сякаш отдалечена на километри. Стиснала здраво облегалките на стола си с две ръце, тя успя да се изправи на крака.

Посред стаята ѝ прилоша, започна да ѝ се гади. Не повърна сандвича си, но замалко и това да стане.

Това не е добре. Гаденето не беше ли един от симптомите на инфаркта?

Постепенно усещането премина. Тя въздъхна облекчено. Може пък майонезата на сандвича да не е била съвсем наред. Не си спомняше кога точно е купила, бурканчето. Вероятно преди месеци.

Успя да си сипе чаша кафе, но ѝ трябваше всяка капчица енергия, която бе останала в тялото ѝ, за да я занесе до бюрото. Ръката ѝ трепереше толкова силно, че едва успя да остави чашата, без да разлее течността.

Нещо не е наред с мен. Също както има и нещо странно в случая в Уиспъринг Спрингс. Дали има връзка?

Не. Невъзможно.

Прониза я нов страх. Бележките ѝ. Трябваше отново да ги погледне.

По дяволите бележките! Имаше нужда от помощ. Олюля се, опитвайки се да мисли през гъстата мъгла, която обвиняваше мозъка ѝ. Май е най-добре да се обади на 911. Но това ѝ се струваше прекалено сложно. Може би само трябваше да се наспи добре.

Взе малкия бележник, в който бяха ръкописните ѝ бележки, и се опита да се съсредоточи. В тази история бе замесен и друг детектив. Според всичко, което бе прочела за него, Труакс бе човек, способен да захвърли настрани брака си и бизнес за милиони долари в усилията си да въздаде справедливост за убития си брат. Съдейки по онова, което се подразбираше от некролога на Саймън Уендоувър, тя подозираше, че Труакс бе стигнал и по-далеч в търсенето на отмъщение.

Добре разбираше хората като него.

Изведнъж престана да чувства краката си. Дали не умираше? Замисли се за всички онези хапчета, които бе погълнала през последните дни. Дали не бяха объркали нещо в аптеката? Дали не са ѝ дали други лекарства? Бе чувала, че подобни неща се случват много по-често, отколкото някой би желал да си признае.

Обади се на 911.

Но първо трябваше да измисли къде да остави бележника. Защото, ако не ставаше дума за грешка от страна на аптекаря, имаше две други възможности — и никоя от тях не бе особено окуражителна. Първата бе, че вече ѝ е дошло времето и никакво хапче не би могло да я спаси.

Втората бе, че някой искаше да я види мъртва.

Ако Труакс дойдеше да търси отговори, къде би погледнал?

Мисли като детектив от старата школа, каквато всъщност си. Може би и той ще се сети за това.

Откри подходящото скривалище, пъкна там бележника, после се обърна и се помъчи да стигне до телефона. Но знаеше, че няма да успее.

Трябваше да послушам дъщеря си, когато ми каза, че е добре да си взема едно от онези бутончета с аларма за спешни случаи, които се носят около врата. Но не ми се щеше да си признавам, че имам нужда от подобно нещо. Поне засега.

Вероятно синът ѝ имаше право. Сигурно трябваше да се пенсионира миналата година.

Строполи се и падна на колене. Телефонът все едно бе на другия край на света.

Вратата на кабинета ѝ се отвори. Към нея се понесе някакъв силует. Вече бе толкова зле, че не можеше да различи дали е мъж или жена.

— Трябва ми помощ — прошепна тя.

— Да, знам. Но не съм дошъл да ви помагам. Тук съм само за компютъра и досието. Справихте се отлично, госпожо Ръсел. Жалко, че скоро ще умрете. За мен щеше да е удоволствие да препоръчам услугите ви и на други хора.

Последното, което видя, преди да загуби съзнание, бе една ръка, която се протягаше, за да изключи лаптопа ѝ.

Денят се превърна в нощ и тя потъна в най-дълбокия сън, който някога бе познала.

* * *

Малко след един часа Зоуи и Итън излязоха от петия поред фитнес клуб в списъка. Тя започна да губи надежда. Отново никакъв резултат. Никой на рецепцията не бе виждал човек, отговарящ на описанието на Бранч.

— По дяволите, по дяволите! — мърмореше Зоуи, докато пресичаха паркинга. — Така доникъде няма да стигнем.

— Не мога да кажа, че съм изненадан, че не членува в този клуб. — Итън звучеше философски примирен. — Не е място, където човек би очаквал да намери здравеняк като Бранч.

— Така ли? — Зоуи проследи погледа му и забеляза привлекателна млада жена в спортен екип с невероятно изрязани шорти. Русата ѝ коса, прибрана в подскачаща конска опашка, бе последното, което се скри зад тъмните стъкла на вратите. — И какво те наведе на тази мисъл?

— Ами май непрекъснатите часове по аеробика в графика на занятията. — Итън отключи колата. — Не мога да си представя Бранч да тренира с куп хора, които използват спортната зала предимно за да отслабват.

— Правилно. — Зоуи се замисли за грижливо оформените мускули на Бранч, докато се качваше в минивана и закопчаваше колана на седалката си. — Той очевидно е бил маниак на тема „бодибилдинг“.

— Е. — Итън запали мотора с едно рязко завъртане на ключа.

Тя го погледна объркано.

— Какво е?

— Бранч е маниак. В сегашно време. Не е умрял. Или поне засега.

— Благодарение на теб — меко отбеляза тя.

Итън не отговори. Съсредоточил се бе в движението по улицата.

— Не е трябвало да го изваждаш от водата — каза Зоуи след малко. — И определено не си бил длъжен да му правиш изкуствено дишане. В крайна сметка този човек се опита да те убие.

— Нямам никаква полза от него мъртъв. Ако оживее може да получа някои отговори.

— Няма нужда да ми говориш с клишетата на детектив. Аз съм ти съпруга, забрави ли? Извадил си го от басейна, защото да спасяваш хората е в стила ти.

Ръцете му стиснаха по-здраво волана. Загледа се право напред през стъклото.

— Невинаги. Не всеки път.

— Не, невинаги — съгласи се тя. — Но в повечето случаи, а това е важното.

Следващата им спирка бе фитнес клуб „Бърнард“. В мига, в който прекрачиха прага, Зоуи осъзна, че са в съвсем различен свят, който много малко приличаше на другите спортни зали в списъка на Итън.

Този салон бе пълен със здрави и набити мъже и жени, облечени в спортни екипи, които изглеждаха с няколко размера по-малки за идеално оформената им физика. Редиците големи и блестящи съоръжения приличаха на извънземна бойна техника.

Зоуи се опита да не се набива много на очи, докато Итън тихо разговаряше на рецепцията с един едър мъж, облечен в сив потник и шорти.

Няколко минути по-късно куп пари смениха собственика си. Когато Итън се обърна, имаше вид на ловец, който приближава до жертвата си.

Отвори ѝ вратата и я последва навън към паркинга.

— Не мога да кажа, че ми харесва сам да съм си клиент — измърмори той, докато пъхаше портфейла обратно в задния си джоб.

— Излиза скъпичко, когато не можеш да впишеш подкупите в сметката на някого другого, нали? Е, недей да търсиш съчувствие от мен. Не съм забравила каква сума бе вписал в раздел „случайни разходи“ в сметката ми миналия месец.

— Няма да престанеш да ми натякваш, нали? Казах ти: добрата информация струва пари. Получаваш онова, за което си платил.

— Да, вярно. — Тя се качи отново в колата и тръшна вратата. — Е? Разбра ли нещо полезно тук?

— Може би. — Итън запали мотора.

— И какво означава това?

— Означава, че човекът на рецепцията разпозна описанието на Бранч. Каза ми, че е идвал редовно тук около две седмици, макар да не го е видял вчера и днес. Всеки път плащал в брой. Казал на управителя, че не иска да си купува карта за три месеца или за цяла година, понеже нямам намерение да остава в града толкова дълго.

— Мислиш ли, че е живял под наем някъде наблизно?

— Разчитам на това. — Итън разгърна картата на Финикс и се зае да разглежда кръга, който бе очертал с червено. — Сега идва трудната част.

— Не ми казвай, нека отгатна. Ще трябва да говорим с управителя на всеки мотел, хотел и жилищен блок в този кръг, нали така?

— Не съвсем. Имаме късмет. Човекът от рецепцията каза, че Бранч си бил забравил част от личната си екипировка един ден миналата седмица. Когато му предложил да му даде под наем каквото му е нужно за тренировката, Бранч отказал с аргумента, че предпочита собствените си неща. Отишъл до жилището си, взел екипировката и се върнал в залата за по-малко от петнайсет минути. Било рано сутринта, преди пиковия час по улиците.

— Значи апартаментът или мотелът му не е далеч.

— Такава е и моята теория за момента — съгласи се Итън.

— И сега какво?

— Сега се хващаме за телефоните и започваме да звъним на всеки мотел и жилищна сграда с апартаменти под наем, чийто адрес е на някоя от тези улици.

— Затова ме взе със себе си днес, нали? — Тя измъкна телефона от чантата си. — За да намалиш наполовина времето, което ще ти трябва да се обадиш навсякъде.

— Страхотно заключение, скъпа. — Той отвори указателя, който бе взел. — Може да имаш скрити дарби за тази професия.

Четирийсет и пет минути по-късно Зоуи извади късмет. Преди да е изминал и час, двамата с Итън вече стояха в малкия офис на управителя на „Тропикал Парадайз Апартаментс“.

Остарялата сграда на жилищния комплекс бе едноетажна постройка с три крила, изградена около мъничък плувен басейн. Под прозорците се виждаха ръждясали стари климатици. Циментът на обраслата с плевели алея бе силно напукан. Няколко рехави храста зеленика и кактуси, засадени в оградена с тухли лека, представляваха цялото външно озеленяване на комплекса.

„Тропикал Парадайз Апартаментс“, изглежда, е бил създаден като евтин мотел и след това нещата само са се влошили.

— Да, Бранч живее тук. — Управителят, който се бе представил само като Джо, разсеяно ровичкаше в оредялата си, боядисана в черно коса, за да се почеше по главата. — Каза, че мисли да остане около месец. Не съм го виждал от вчера сутринта. Казвате, че му се е случило нещо лошо ли?

— В болница е в Уиспъринг Спрингс — отвърна Итън, а гласът му бе пропит с мрачна загриженост. — Мога да ви дам номера, ако желаете да се свържете, но той няма да може да ви отговори. Още е в кома.

— Кома, а?

— Нещастният случай стана в моята къща и тъй като аз съм единственият му познат в града там, се чувствам длъжен да взема някои от нещата му и да му ги занеса.

— Но не ви е дал ключа си?

— Сигурно се е загубил, докато го пренасяхме в болницата — уверено излъга Итън. Извади портфейла от задния си джоб. — Естествено бих искал да платя наема му. Не бих искал да си загуби апартамента само защото е в кома.

Управителят за пръв път се усмихна.

Пет минути по-късно Итън спря пред вратата на номер двадесет и седем. Извади два чифта медицински ръкавици от джоба си и подаде единия на Зоуи.

След като сложи своите на ръцете си, пъкна ключа, който му бе дал управителят, в ключалката и отвори вратата.

От тъмната вътрешност ги лъкна застоял въздух.

Итън прекрачи прага и изчезна.

Зоун се разтреперя — отчасти от тревога, отчасти от напрегнатото очакване. Поколеба се отвън на прага и надникна в мрачната стая. Можеше да види само част от легло и протрит зелен килим.

Предпазливо опита да изостри сетивата си, но от мястото си до вратата не успя да долови нищо необичайно като психична енергия. Въпреки това си напомни, че напоследък на два пъти бе останала грубо изненадана. Ако последната ѝ теория бе правилна и Джон Бранч бе източникът на паяжините, непременно щеше да има такива нишки, които да се носят вътре в стаята, където е прекарвал толкова време.

— О, да го вземат мътните! — тихо се обади Итън.

— Какво не е наред? — попита тя. — Моля те, кажи ми, че вътре няма трупове.

— Няма. Но мисля, че сега със сигурност можем да кажем, че всичко е било заради мен.

Тя пристъпи много внимателно в задушната, мизерна стая, като опипваше пътя си. Не чу писъци от стените. Никаква паяжини не се обвиха около сетивата ѝ. Долови натрупаната през годините психична енергия — стара, тежка и някак потискаща атмосфера, но само толкова.

При други обстоятелства щеше да изпита огромно облекчение. Но сега бе различно. Внезапно осъзна колко силно се е надявала да намери следи от онази тъмна сила в стаята на Бранч. Подобно откритие би отговорило на много от тревожните ѝ въпроси.

Тъкмо се капеше да се абстрахира от старите слаби вибрации, когато усети полъх от нещо тъмно и много мощно да се промъква наоколо. Не беше паяжина. Нещо друго — отчаяно, нездраво желание проблясваше като счупена неонова лампа в стаята.

— Желаел е нещо много силно — прошепна тя. — Нуждаел се е от него като от наркотик.

— От мен, мъртъв, очевидно.

Тя се обърна рязко и видя Итън, застанал до една маса и прелистващ куп ксерокопия.

— Какви са тези неща? — попита тя.

— Погледни сама.

Зоуи прекоси стаята и спря пред масата. Фотокопията бяха на статии от вестници — някои отпреди три години, други — по-скорошни. Всички бяха от издания от района на Лос Анджелис. Тя хвърли поглед към най-близкото и моментално замръзна.

Саймън Уендоувър починал при инцидент с лодката си!

Тялото на Саймън Уендоувър, бивш изпълнителен директор на частна инвестиционна компания, бе намерено във водите край Санта Барбара рано тази сутрин. Властите смятат, че е паднал през борда на яхтата си неизвестно точно кога през изминалите три дни.

Длъжностните лица на пристана, където той е държал лодката, казват, че е имал навика да излиза сам с яхтата си, особено в лунни нощи.

За Уендоувър се писа много във вестниците миналия месец, когато бе оправдан по всички обвинения, свързани със заговора за убийство на Дрю Труакс, президент на „Трейс енд Стоун Индъстрис“.

Процесът се следени отблизо от деловите среди в цяла Южна Калифорния, тъй като включваше редица разкрития относно последните финансови сделки на Уендоувър. Последвалият скандал се отрази негативно върху акциите на някои големи инвеститори и разтърси доверието на обикновените акционери...

Тя взе друго копие, прегледа набързо съдържанието и се спря на последния абзац.

... властите отбелязват, че аутопсията е установила наличието на наркотици...

Вдигна поглед и забеляза, че Итън я наблюдава напрегнато.

— Уендоувър бе замесен и в търговията с наркотици — каза той безизразно. — Не само продаваше, но също и употребяваше.

Тя кимна.

— Ясно. Е, всеки знае, че това е много опасен бизнес. Зачете се в друга статия.

... властите заявяват, че смъртта може да е свързана с наркотиците. Няма следи от насилие...

Итън прелисти някои от изрезките.

— Споменавах и моето име, но имах желязно алиби.

— Разбира се, че си имал. — Итън не бе глупак, сигурна бе в това.

— Полицаяте не изгаряха от желание да събират доказателства по случая. Много добре знаеха, че Уендоувър се е отървал незаслужено от обвиненията в убийство.

Тя остави статията на масата и вдигна друг куп листове. Всички бяха копия на снимки на Итън във вестниците. На няколко от тях се виждаше как влиза в съдебната зала, понякога придружен от Бони. На други бе сниман да слиза от шофьорското място на сребристо БМВ. Имаше и две, на които излизаше от красива модерна офис сграда. Надписът на стената зад него с големи металически букви гласеше: „Труакс Секюрити“.

— От вестниците бяха изпратили фотографии, които непрекъснато висяха пред съдебната зала по време на процеса — обясни Итън. — Някои от тях дебнеха и пред офиса ми, и пред къщата на Бони.

Зоуи поклати глава.

— Сигурно е било истински кошмар за всички ви.

— Така беше. — Остави репликата ѝ без по-нататъшен коментар и се завъртя на пети, за да огледа стаята. — Но когато Уендоувър умря, реших, че поне всичко е свършило. Изглежда, не съм бил прав.

— Ако някой се опитва да си отмъсти и двамата с Хари сте прави, че вероятно не става дума за някого от пострадалите инвеститори, значи причината е лична, Итън.

— Знам.

— Дали е някой от семейството на Уендоувър? Някой, който те обвинява за смъртта на своя близък? Или приятел?

— Там е работата, че нямаше близък човек. — Итън приклепна, за да огледа пода под провисналия матрак на леглото. — Ако потърсиш думата „самотник“ в речника, ще видиш снимка на Саймън Уендоувър като илюстрация. Повярвай ми, проверих миналото му чак до деня на раждането. Майка му е била наркоманка, която починала, когато бил на три години. Отгледан е в няколко приемни семейства. Нямаше приятели, нито домашен любимец, нито деца.

— А съпруга? Любовници?

— Винаги е имал красива жена до себе си, когато това го устройваше, но никоя не се задържаше повече от няколко месеца. Никога не е бил женен.

Той прекоси стаята, за да отвори малкото бюро. Бързо прегледа чекмеджетата. Нищо.

Отвори вратата на вградения гардероб. Вътре Зоуи видя няколко ризи и панталони, подредени с военна точност. На пода бе оставена брезентова чанта в защитен цвят.

— Явно Бранч е много спретнат и подреден — отбеляза тя.

— Военна подготовка според мен.

— Откъде знаеш?

— Ами имаше нещо в начина, по който се движи.

Итън бързо провери джобовете на дрехите в гардероба. Когато не намери нищо, клекна и дръпна ципа на платнената чанта.

Зоуи направи няколко крачки към него и видя, че вътре няма нищо.

— Ха! — Итън изглеждаше замислен. — Странно е, че е оставил дрехи в гардероба, но нищо — в чантата.

Изправи се и отиде в малката баня, където се забави за миг, оглеждайки помещението.

— Ха!

Това особено *ха* ѝ бе познато. Нещо не му изглеждаше както трябва. Зоуи застана до вратата на банята. На плота бяха подредени разни мъжки тоалетни принадлежности, но всички бяха много безлични. Самобръсначката, крема за бръснене и пастата за зъби може да са били купени във всеки магазин в страната.

— Сигурно не е искал да оставя следи — обади се тя.

— Мястото определено е чисто. — Той погледна към празното кошче за боклук. — Може би малко прекалено чисто.

— Обясни ми.

— В коша няма дори и късче хартия, няма даже и празна бутилка от онези протеинови шейкове, към които явно е пристрастен. Всичко тук, както и в гардероба, изглежда като подредено от робот. Всичко е на точното си място. Бюрото е празно.

— Но? — подкани го тя, когато той млъкна.

Итън мина покрай нея и влезе в стаята.

— Но онези копия от статиите за случая с Уендоувър бяха оставени небрежно разпилени по масата. Човек би очаквал от маниак на тема *ред* като Бранч да ги прибере някъде на по-сигурно място.

Зоуи се замисли за тихия като шепот, отчаян стремеж към нещо, който се носеше в стаята.

— Може да е искал да се потопи още веднъж в историите за Уендоувър, преди да тръгне след теб. Вероятно преглеждането на тези статии му е действало като предварителна психическа подготовка.

— Може би. — Итън не звучеше много убеден. — Но не мога да разбера и каква е тук ролята на жената с пазарската чанта и фотоапарата. Ако я е изпратил в Уиспъринг Спрингс, за да събере информация за мен, къде са снимките, които е направила?

— Добър въпрос. Ако наистина е замесена в това, човек би очаквал нейните снимки да са сред изрезките от вестниците.

— Освен ако онзи, който е почистил стаята, след като Бранч е излязъл, не ги е махнал — каза Итън.

Нови опасения се зародиха в главата ѝ.

— Смяташ, че някой е бил тук, преди ние да дойдем ли?

— Не съм напълно сигурен, но да — това място изглежда така, сякаш е било разчистено и подготвено за оглед.

— От кого?

— Вероятно от онзи, който е наел Бранч да ме убие.

Тя потръпна като от болка.

— Ще ми се да не казваш подобни неща с такъв небрежен тон.

Итън се зае да претърсва повторно стаята, като разместваше малкото мебели. Провери между матрака и рамката и издърпа леглото от стената към средата на стаята.

Зоуи се върна до бюрото и отново прегледа чекмеджетата, за да види дали Итън не е пропуснал някоя важна улика. Не се изненада особено, когато не видя нищо друго, освен молив и празен бележник. По най-горната страница нямаше никакви издйнически следи, които да са били оставени от нещо написано върху предишната страница.

Итън побутна малкото нощно шкафче и го отмести от стената.

На килима падна плик, който се бе заклешил между шкафчето и стената.

И двамата го погледнаха.

— Е, какво ще кажеш? — Итън се наведе и го вдигна. — Мисля, че току-що открихме улика.

Обзе я вълнение.

— Прилича на плик от фотостудио.

— Точно така. За нещастие е празен. — Видя името на лабораторията и адреса, напечатани отстрани. — Но имаме късмет. Фирмата е местна.

33.

На служебната карта на жената бе написано името Маргарет. Изглеждаше около седемдесетгодишна, една от многото пенсионери в района, които, подтиквани от скуката или невъзможността да свържат двата края само със социалните помощи, бяха приели нископлатена почасова работа зад някое гише.

— Снимките на високата жена с късата сребриста коса ли? — Маргарет направо грейна. — Разбира се, че ги помня. Прилича на актриса от онези стари филми, които ги дават късно нощем. Помислих си, че може да е някоя звезда. Попитах Шели за нея, но тя ми отвърна, че не може да ми каже нищо. Било поверително. Реших, че сигурно е някой от бракоразводните ѝ случаи.

— Коя е Шели? — попита Итън, докато небрежно се облягаше на плота.

Зоуи, която стоеше до него, успя леко да се усмихне. Вътрешно се дивеше на спокойствието и безгрижния му вид. *Все едно не е голяма работа. Или имаме колкото си искаме време.* Тя самата бе силно напрегната и имаше чувството, че всеки миг нещо в нея може да се скъса.

— Шели Ръсел е наша редовна клиентка — гордо обясни Маргарет. — Истински частен детектив. Ние проявяваме снимки по нейна поръчка, откакто се помня. — Тя млъкна и се намръщи. — Хей, изглеждате ми някак познат. — После премести поглед към Зоуи. — Вие — също. И вие двамата бяхте на онези снимки, които Шели бе направила.

— Вероятно — съгласи се Итън.

Маргарет явно се притесни.

— Ама нали не сте съпругът на онази дама или нещо такова?

— Той е *мой* съпруг — обади се Зоуи хладно, със собственически глас. — А не на жената с платинената коса.

— О, добре. — Жената се успокои. — За момент си помислих, че... Е, все едно.

— Наблизо ли се намира офисът на Шели Ръсел? — попита Зоуи, преди Маргарет да е размислила отново.

— О, да, тук, в квартала е. Адресът ѝ е през няколко преки.

— Благодаря. — Итън се изправи. — Може би ще се отбием и ще се видим с нея.

— Тъъ... защо? — попита жената и отново доби подозрителен вид.

— Чета много криминални романи — отвърна той. — Винаги съм искал да видя как изглежда офисът на един истински детектив.

Когато излязоха навън, на Зоуи ѝ се стори, че цветовете на колите и на сградите наоколо са някак по-ярки. Пустинното небе бе по-синьо. Слънцето по-силно.

Обзе я някакъв трепет. Дали тези студени тръпки бяха част от обаянието, което привличаше Итън към работата му? Ако бе така, то не бе много различно от острия прилив на адреналин, който усещаше, след като бе имала особено ярко преживяване в стая, наситена с психична енергия.

Той я погледна с повдигнати вежди, докато седнаше зад волана.

— Какво?

— Значи винаги си искал да видиш как изглежда офисът на един истински частен детектив, а? — иронично попита тя.

— Кой знае? — ухили се Итън. — Може пък да ми хрумнат някои свежи идеи за интериора.

— Ясно. — Тя се облегна на седалката си. — Знаеш ли, много хитро от твоя страна, че се сети да питаш Маргарет за скорошни снимки на жена с платинена коса, която прилича на модел.

— Знаехме, че жената е направила снимки на Аркадия. Логично бе да се предположи, че някои от онези снимки са нейни, а тя има доста необичаен вид.

След пет минути той вече паркираше колата на малкия паркинг пред занемарена, едноетажна офис сграда. Два от офисите явно бяха празни и, изглежда, стояха така от доста време. На витрината на третия с избеляла черна и златиста боя бе написано „Ръсел Инвестигейшънс“.

Щорите на прозорците бяха спуснати и на табелката на вратата пишеше „Затворено“.

— А сега какво ще правим? — попита Зоуи.

Итън извади телефона си и набра номера, който бе записал от телефонния указател.

— Телефонен секретар — съобщи ѝ той след секунди. Погледна си часовника. — Почти пет е. Има голяма вероятност Ръсел да не е имала много работа днес и да е решила да се прибере малко по-рано.

— И?

Той отново запали мотора и включи на скорост.

— Явно, ако искам да видя как изглежда офиса на истински детектив, ще трябва сам да поразгледам.

Тя бързо се извърна на мястото си.

— Ще влезеш без разрешение в офиса ѝ? Итън, недей, прекалено рисковано е. Тя е детектив, за бога! Сигурно има алармена система.

— Може и да има, а може и да няма. — Той заобиколи по уличката и спря близо до задната уличка, която водеше към офиса на „Ръсел Инвестигейшънс“.

— Внимавай, моля те! — продължи Зоуи, все по-неспокойна. — Не бива да те арестуват. Не и при заплетеното положение в Уиспъринг Спрингс.

— Ще внимавам. — Слезе от колата. — Ако случайно се включи аларма, ще имаш достатъчно време да се измъкнеш, преди да пристигнат полицаите.

Тя разкопча колана на седалката.

— Идвам с теб.

— Вероятно би било по-добре да останеш тук.

— Ако вляза вътре, може би ще усетя нещо, което ти би пропуснал да забележиш.

Той се намръщи, докато обмисляше казаното от нея. За миг тя се уплаши, че ще чуе някаква пренебрежителна реплика за консултантите, които се преструват, че имат паранормални способности, но той най-сетне кимна.

— Добре. Всяка помощ ще ми е от полза.

Няколко коли преминаха по улицата, но нямаше паркирани по тротоара или в задната уличка. Кварталът бе от онези, където хората разчитаха на сигурността, давана от решетки за прозорци от ковано желязо, и Зоуи не се изненада, когато видя, че и малкото задно прозорче на „Ръсел Инвестигейшънс“ е защитено от такава.

— Нали ти казах — обади се тя.

— Ако продължаваш да си толкова негативно настроена, следващия път няма да ти разреша да си ми помощник. — Итън пробва дръжката на вратата.

Тя лесно се завъртя под пръстите му.

Зоуи зяпна.

— Не мога да повярвам! Как може един частен детектив да забрави да заключи офиса си?

— На всеки може да му се случи да е малко разсеян.

Шеговитата реплика не съответстваше на тона му, който изведнъж бе станал мрачен, забеляза тя. Сърцето ѝ заби по-бързо и по-силно. Наблюдаваше го как отваря вратата и влиза в малък сенчест коридор. Последва го предпазливо, подготвена да се сблъска с психичните вибрации, които може би се спотайваха вътре.

Усети обичайните леки емоции, но никоя не бе особено тревожна. Изключи ги от съзнанието си и последва мъжа си по тесния коридор покрай помещение, което приличаше на баня, и в офиса.

Итън зави на ъгъла и спря толкова рязко, че Зоуи се блъсна в него. И двамата впериха поглед във възрастната жена, която лежеше свита на пода.

— Мили боже! — Вътрешностите ѝ сякаш станаха на топка.

— Изглежда, Шели Ръсел е имала изключително лош ден — отбеляза Итън и пристъпи към неподвижното тяло. Приклепна и докосна с пръсти гърлото на жената.

Зоуи се приближи.

— Тя дали е...?

— Не. Поне засега. Диша, но не е добре. Не виждам никакви рани и следи от насилие. Може просто да е получила удар. — Извади телефона си и набра номер 911.

Зоуи коленичи до изпадналата в безсъзнание жена и взе безжизнената ѝ ръка, като забеляза колко е крехка. Кокалчетата и ставите бяха подути от артрит. Вгледа се в силното, набръчкано лице, докато слушаше как Итън дава информация на оператора.

Когато прекъсна разговора, тя го погледна над дребното тяло на Шели.

— Тя е само една дребна старица, Итън.

— Имам чувството, че е доста жилава старица.

Той се изправи, бръкна в джоба си и извади нов чифт тънки найлонови ръкавици, от които явно имаше неизчерпаем запас. Зоуи се зачуди дали не ги купува на едро от някой склад за медицински стоки.

Знаеше, че няма какво да направи за Шели Ръсел, докато чакаха да дойде Бърза помощ, освен да я държи за ръка. Някъде бе чела, че хората в безсъзнание понякога реагират на гласове.

— Дръж се, Шели — каза тя с твърд и властен тон. Започна да разтрива възлестите пръсти, опитваше се да им вдъхне малко от собствената си топлина. — Дръж се. Лекарите от Бърза помощ идват насам. Ще се справиш, Шели.

Продължи да говори, докато Итън правеше бърз оглед на стаята.

— Имаш ли представа какво точно търсим? — попита го тя.

— Нещо, което би ми помогнало да разбера кой я е наел да направи проучване в Уиспъринг Спрингс. — Разгледа съдържанието на едно от чекмеджетата. — Не виждам папка с надпис „Труакс“. Предполагам, че би било прекалено просто.

— Вероятно. Нищо в целия този случай не е просто. Защо нещата тепърва да се променят? — Тя продължи да стиска ръката на жената. — Трябва да се справиш, Шели, за да ни помогнеш да разрешим случая. Нали това правите вие, частните детективи? Разрешавате заплетени случаи. Дръж се, за да може двамата с Итън да разберете какво става тук.

— Изглежда, се е била специализирала в по-маловажни дела за разводи и изчезнали хора — промърмори Итън, докато преглеждаше папките в друго чекмедже.

— Бизнесът ѝ явно не е процъфтяващ. Чудя се защо някой би наел Ръсел да направи онези снимки?

— Хората, които си изкарват хляба, следейки кръшкащи съпрузи, обикновено са много добри във фотографията — обясни Итън. — Клиентите винаги искат снимки.

— Да, но човек би помислил, че някой от старите ти врагове в Лос Анджелис би избрал детектив с малко по-модерни разбирания. — Тя продължаваше да поглажда пръстите на старата дама. — От онова, което си ми разказвал, съдя, че хората, които си разгневил, са богати, крупни инвеститори. Трудно ми е да си представя, че някой от тях би избрал частен детектив с толкова дребен бизнес като Шели Ръсел.

— Може би онзи, който я е наел, е решил, че би било лесно да се отърве от нея, след като всичко приключи. Кой би се задълбал в смъртта на една старица с крехко здраве?

— О, господи, смяташ ли, че някой се е опитал да...

Той вдигна рамене.

— Тя е свидетел. — Затвори рязко чекмеджето, което току-що бе отворил, и се обърна, за да огледа преценяващо стаята.

— Какво има? — попита Зоуи.

— Няма компютър.

— Все си мисля, че ти си детектив от старата школа, но май Шели Ръсел би могла да те научи на много в това отношение.

— Не е толкова старомодна — меко каза той.

Нещо в тона на гласа му я накара да обърне глава. Видя, че държи в ръка лист хартия.

— Какво?

— Доклад, който е написала наскоро. Съпругът на клиентката явно редовно се е срещал с някаква жена в мотел в Скотсдейл.

— Е, и?

— Ами докладът е отпреди три месеца и е написан на компютър. — Отвори един шкаф. — Ето го принтера. — Затвори вратичката и застана в средата на стаята с мрачно изражение на лицето. — Къде, по дяволите, е компютърът?

— Може да го е оставила у дома.

Итън поклати глава.

— Не мисля. Смятам, че е прекарвала повечето време тук, в офиса си.

Върна се до бюрото и включи лампата. Присви очи, докато разглеждаше повърхността на избелялата подложка.

— Определено е имало компютър — заключи той. — Вижда се къде е стоял на бюрото. Навсякъде има леко покритие от прахоляк, освен едно правоъгълно петно.

Отдалечи се от бюрото и отиде в малкото коридорче. Зоуи го чу да отваря вратата на банята.

— Всичко е наред, Шели, ще се справиш — шепнеше тя. — Чувам сирените. Лекарят ще е тук всеки момент.

— Намерих чантичката ѝ — извика Итън. Последва приглушено трополене. — Също и разни хапчета. Изглежда, е пиела доста от тях

редовно. Бих казал, че това вероятно обяснява сегашното ѝ състояние, но припадъкът ѝ точно на този етап от развитието на случая ми се струва като прекалено удобно съвпадение.

Сирените вече бяха по-наблизо. Сигналните лампи на колите осветиха малкия паркинг. *Крайно време беше*, помисли си Зоуи. Дишането на Шели бе забележимо по-слабо. Пулсът ѝ — също.

— Дръж се, Шели. Не оставяй негодника, който ти е причинил това, да спечели.

— По дяволите! — измърмори Итън.

— Сега пък какво?

— Намерих разни скорошни фактури, но няма такава за Джон Бранч. Няма никакви следи и от негови плащания.

— Медицинският екип е тук, слава богу.

Итън се появи откъм банята, като забързано драскаше нещо в бележника си.

— Взех адреса ѝ от шофьорската ѝ книжка. На осемдесет и две години е. Чудя се дали и аз още ще съм в бизнеса, когато остареея колкото нея.

— Ти ще си в бизнеса и на сто и две години, Итън. — Стисна поздравно студената ръка на старата жена със съзнанието, че тя все повече се изплъзва. — Дръж се, Шели, добрите вече са тук. Всичко ще се оправи.

Итън отвори вратата, за да влязат хората от медицинския екип.

* * *

Изтощен на вид лекар се спря на вратата към спешното отделение.

— Мисля, че госпожа Ръсел ще се оправи благодарение на вас двамата — каза той. — Гаснеше много бързо. Ако не сте я намерили навреме, щеше да си е отишла до полунощ.

— Къде е тя? — попита Зоуи. Беше почти толкова уморена, колкото лекаря. Мускулите на врата и раменете я боляха от напрежението, което ѝ костваха опитите да се изолира от писъците и психичната енергия, с която бяха пропити стените на чакалнята.

— Току-що я преместиха в интензивното отделение. Състоянието ѝ е стабилно и жизнените ѝ показатели са учудващо добри, като се има предвид възрастта ѝ и хроничните ѝ здравословни проблеми.

— В съзнание ли е? — попита Итън.

— Не, а дори и да беше, нямаше да ви позволят да говорите с нея. — Лекарят се поколеба. — Роднина ли ви е?

— Приятели сме — гладко излъга Зоуи. — Служителят на рецепцията каза, че няма никакви близки тук, във Финикс. Уведомили са сина ѝ и дъщеря ѝ, но те и двамата не живеят в този щат и не могат да дойдат до утре следобед.

Лекарят кимна.

— Както вече казах, ако няма усложнения, мисля, че има голям шанс. Много често стават такива неща с възрастните хора.

— Какви неща? — попита Итън.

— Объркват си лекарствата. Случайно вземат по-висока доза. Получават се неочаквани реакции при взаимодействие на различни медикаменти. Когато става дума за възрастните, имаме работа с хора с крехко здраве, които приемат невероятно количество много силни, нови като производство лекарства. Не е чудно, че се появяват такива проблеми.

— Смятате ли, че така е станало и с нея? — безизразно попита Итън. — Че случайно е взела свръхдоза?

Лекарят сви рамене.

— Понякога не е съвсем случайно.

Зоуи замръзна. Усети как Итън застава нащрек.

— Не е случайно ли? — повтори той много внимателно.

— Вероятно сте чували, че депресията е голям проблем за по-старите хора — поясни лекарят. — Уморяват се от вземането на всички тези лекарства. Животът им се струва прекалено тежък. Самотни са. Понякога просто не им се ще да продължават.

— Самоубийство? — Зоуи поклати глава. — Наистина не смятам, че...

Тя спря насред думата, когато Итън леко докосна рамото ѝ със своето в знак на мълчаливо предупреждение. Тя се закашля.

— Но пък кой знае?

— Точно така — съгласи се докторът. — Когато дойде в съзнание, съмнявам се, че ще си спомня ясно какво се е случило. Вероятно ще изпратят психиатър да я прегледа, но ако нарочно е взела прекалено голяма доза от медикаментите си, не очаквайте да си признае. Това е другият проблем с тази възрастова група. Обикновено не си признават, че имат психични проблеми. Все още прекалено силно се влияят от отрицателното отношение на околните.

— Не само те — с равен глас се обади Зоуи. — Много добре ми е познато това отношение.

Вероятно тонът ѝ бе прекалено разпален, защото лекарят я погледна със странно изражение.

Трябвате да си държа устата затворена, укори се тя сама.

По коридора покрай тях мина количка на колелца. Санитарят я буташе почти тичешком. Редом с него бързаше сестра, високо вдигнала банка за венозно преливане. Зоуи зърна чаршаф, напоен обилно с кръв. Стомахът ѝ се преобърна. Нов слой от психични писъци вече се уталожваше в стените около нея. *Как го понасяха хората, които работеха тук?*, чудеше се тя.

Лекарят хвърли един поглед към количката и сякаш се сепна от сън.

— Трябва да вървя — заяви той. — Някой от персонала ще ви посочи къде е интензивното отделение.

— Благодаря — каза Итън.

Но докторът вече бе тръгнал, зареден с енергия от прилива на адреналин.

Зоуи погледна мъжа си, които изваждаше телефона от джоба си.

— Сега какво?

— Вече е почти седем, а не сме яли нищо от обяд. Нека да хапнем нещо набързо и да се върнем в офиса на Шели Ръсел.

— Добре. Отсреща има заведение за бързо хранене. — Тя ловко се извърна към изхода на спешното отделение, като се опитваше да не се покаже като глупачка и да побегне в галоп.

— Чакай — обади се Итън и тръгна с широки крачки редом с нея. — Мислех да си вземем нещо в закусвалнята на болницата.

— Не — категорично заяви Зоуи. — Не искам да се храня в болницата.

Нямаше намерение да прекара тук и минута повече, отколкото бе абсолютно наложително. Годините на болка, страх, надежда, отчаяние и ярост, натрупани в тези стени, започваха да проникват през психичните ѝ бариери. Беше един изтощителен ден. Не можеше да търпи до безкрай.

— Добре ли си? — попита Итън и гласът му изведнъж стана по-рязък от загриженост към нея, докато се изравняваше с крачките ѝ.

— Ще се оправя след минутка. — Излезе през стъклените врати и въздъхна от облекчение. — Не обичам болниците.

— Че кой ги обича?

Но не се опита да я накара да идат в закусвалнята на болницата. Вместо това се зае да набира телефонни номера на мобилния си, докато бързо прекосяваха паркинга към колата.

Не вярваше наистина, че тя притежава паранормални способности, но бе готов да промени плановете си, когато тя му каза, че не се чувства комфортно. И това не бе първият случай, когато правеше подобно нещо, спомни си тя. Като се върнеше назад във времето на краткия период, през който бяха женени, трябваше да признае, че той непрекъснато приемаше реакциите ѝ, които най-малкото биха могли да се нарекат резултат от прекалено буйно въображение.

Примирияваше се с поведението ѝ, което повечето хора биха нарекли изключително странно, сякаш твърденията ѝ, че има паранормални способности, не бяха нищо повече от дребна ексцентричност.

Е, не беше ли това широко скроен мъж?

Може би беше време и тя да се научи да прави същото.

През изминалите няколко седмици тя все повече се объркваше и дразнеше от отказа на Итън да приеме психичните ѝ способности. Беше си казвала, че ако той не повярва в реалното съществуване на шестото ѝ чувство, връзката им ще пострада. Бе убедена, че има нужда той да приеме онази нейна страна, която я правеше по-различна.

Сега се запита дали това бе абсолютно необходимо. Итън я приемаше такава, каквато бе, безусловно. А това бе рядък и безспорно чуден дар в този живот.

Размислите ѝ бяха прекъснати, когато Хари отговори на позвъняването му. Итън му предаде накратко събитията.

— Съгласен съм, нещата стават малко сложни. — Той отключи вратата на колата и седна зад волана. — Но продължавай с опитите си да научиш нещо от познатите си в Лос Анджелис. Всичко сочи, че именно аз съм целта, а не — Аркадия. Изглежда, прикритието и е абсолютно надеждно, точно както твърди Търговеца...

Докато закопчаваше колана на седалката си, Зоуи усети как я обзема паника. Аркадия бе в безопасност, но положението не се бе подобрило, защото сега пък Итън бе застрашен.

— ... не, ще останем тук, във Финикс, за известно време. — Той запали мотора. — Връщаме се обратно в офиса на Шели Ръсел. Лекарите смятат, че случайно е поела свръхдоза от хапчетата си, но компютърът ѝ го няма, и ѝ липсва досие с моето име...

Последва пауза, докато Хари казваше нещо от другата страна на линията. Кръвта във вените на Зоуи изстина с още няколко градуса.

— ... не, не намерих такова и за Аркадия — отвърна той на Хари. — Но Ръсел сигурно е била жената с фотоапарата и пазарската чанта, която Аркадия е забелязала. Да, добре, ще поддържаме връзка.

Той прекъсна разговора и набра нов номер.

— Хайде, Коб, вдигни! — помълча за миг. — Какво, по дяволите, правиш?... Така ли? Да го вземат мътните. Извинявай. Бях си изключил телефона за малко. В болниците не разрешават да се използват мобилни телефони заради апаратите им и... Не, и двамата сме добре. Дълга история. Ще ти обяснявам после. Какво имаш за мен?

Зоуи седеше напрегната, заслушана в репликите на Итън. Когато той прекъсна връзката, тя веднага използва случая.

— Е? — настоя да разбере тя.

— Влязъл е в няколко интернет сайта, които обслужват военни, и е разпитал за татуировката на Бранч. Разбрал, че това е емблема на много елитна, много тайна група за разузнаване на специалните сили.

— Значи си бил прав — прекъсна го Зоуи. — Бранч наистина е военен.

— Не точно. Вече не е. След като Сингълтън разбрал коя е разузнавателната група, успял да влезе, макар и без позволение, в базата данни на организацията им. Групирането е много малка. Използвал физическото описание на Бранч, за да открие файла му.

Излиза, че Бранч е бил избран да се включи в началната фаза на подготовката им, но бил изключен още първия месец.

— Защо?

— Сингълтън казва, че данните са много уклончиви, но явно Бранч е имал някакъв психичен срив. Накрая се оказал в отделението за психично болни на някаква военна болница за няколко месеца. В крайна сметка бил освободен от военна служба.

— Луд — прошепна тя. Сети се за доминиращата емоция, която сякаш стенеше от стените в евтината хотелска стая на Бранч — някакво маниакално желание, граничецо със страстта. — Желаел е нещо ужасно силно.

— Според Сингълтън, след като бил изписан от болницата, Бранч напуснал страната и работил няколко години като наемен войник. Върнал се в Щатите преди близо осем месеца. После следите му се губят.

— Може би трябва да идем в полицията във Финикс и да им съобщим за Шели Ръсел.

— И какво ще им кажем? Всичко, което имаме за момента, е една дребна старица, която според лекарите си е объркала лекарствата. Не вярвам, че някой ще се развълнува особено.

— Ами снимките, които е проявила в онова ателие?

— Ръсел не е нарушила закона, като е направила онези снимки. По дяволите, та ние дори не можем да докажем, че тя ги е направила.

Офисът на Шели Ръсел бе обгърнат в мрак. Итън използва фенерче, за да огледа набързо стария „Форд“, паркиран отпред. Когато не откри нищо интересно, тръгна към занемарената сграда.

Застана в средата на стаята и остана неподвижен известно време, без да говори, само оглеждаше мрачно наоколо си. Зоуи тихо чакаше. Бе го виждала да прави същото и в други случаи. Запита се дали той несъзнателно не изостря сетивата си, за да почувства психичната енергия на мястото. Ако бе така, тя бе напълно убедена, че не би си признал подобно нещо и след милион години. Когато го бе питала какво усеща, когато прави такъв оглед, той просто бе казал, че търси нещо, което не изглежда да е на мястото си.

След малко той започна да обикаля из помещението. Спря до бюрото и погледна пълната със студено кафе чаша.

— Направила си е прясно кафе — отбеляза той. — Това не е обичайно, когато се каниш да погълнеш свръхдоза от хапчетата си.

— Не — съгласи се Зоуи. — А и каната е почти пълна. Сипала си е само една чаша и не е имала време даже нея да изпие.

— Сигурно е припаднала веднага след като си е наляла кафето. Пълната кана говори, че е имала намерение да работи до късно. — Отиде до плота и се зае да разглежда старата кафе машина. — Изключена е.

— Променила е решението си? Искала е да се прибере?

— Защо тогава си е напълнила чашата догоре? — Итън продължаваше да оглежда замислено кафе машината. — Добре, значи си е направила кафе, наляла си е чаша и я е занесла до бюрото. Но я намерихме паднала насред стаята. Значи по някаква причина е решила да се върне и да изключи нагревателя под почти пълната кана. Защо би го направила?

— Защо кафето е толкова важно?

— То е единственото нещо в стаята, което не си е на мястото. — Той вдигна капата от нагревателя и я премести настрани. После вдигна и кафе машината и тихо подсвирна. — Точно както си мислех. Шели Ръсел, ти си много по-жилава, отколкото изглеждаш.

Зоуи побърза да иде до него.

— Какво намери?

Той вдигна предмета, който бе скрит под кафе машината.

— Бележникът й.

— Уха! Кой би оспорил, че имаш паранормални способности?

34.

Униформата не му бе по мярка, а и шапката миришеше на чужда пот, но щеше да му скърши работа.

Грант Лоринг стоеше в сенките на тесния проход, който разделяше книжарницата от бутика за дрехи, и наблюдаваше входа на галерия „Еуфория“.

Минаваше осем часа. Есенният фестивал бе в разгара си. Вечерта бе истински кошмар. Бе принуден да изслуша безброй групи деца, които пееха и изнасяха представления на откритата сцена. Високите им тънички гласчета му бяха докарали главоболие. Тълпите от смеещи се, бърбрещи хора, които се разхождаха из пазара на открито, допълнително бяха вдигнали нивото на шума с още няколко децибела. И ако онова проклето малко локомотивче, което теглеше малките вагончета, пълни с пищящи деца, отново минеше покрай него, щеше да се изкуши да предизвика влакова катастрофа.

Наблюдаваше витрината на галерия „Еуфория“. Проклетницата показваше някаква огърлица на една клиентка. Помощничката ѝ — едра жена с къса кестенява, коса, бе заета с друг потенциален купувач.

През цялата вечер имаше непрекъснат поток от хора, които влизаха и излизаха от магазина. Съпругата му явно печелеше добре. Това поне можеше със сигурност да се признае на проклетницата — имаше талант относно печеленето на пари. Точно тази нейна дарба му бе толкова полезна в миналото.

Планът му най-сетне се бе оформил. Вярно, Бранч бе оплескал нещата, като не можа да премахне Труакс, но независимо от това желаната цел бе постигната. Щеше да е по-добре, ако частният детектив бе мъртъв, но го устройваше и факта, че той и в момента бе зает да преследва тайнствените си неприятели във Финикс. Ако Труакс извадеше късмет и откриеше апартамента на Бранч, всички следи щяха да го насочат обратно към Лос Анджелис. А ако наистина успееше да се добере чак до офиса на Шели Ръсел, нямаше да открие друго, освен една дребна старица, която, бе погълнала свръхдоза от лекарствата си.

Бе настъпил моментът да грабне проклетата жена и да изчезва, реши Грант. Бе променил плана си и сега разчиташе точно на тази вечер, когато на „Фаунтин Схусър“ се провеждаше Есенния фестивал. Искаше да използва прикритието и шума на тълпите.

Нуждаеше се само от три или четири минути насаме с проклетницата. Бе се надявал да я отвлече преди около половин час, когато тя бе излязла, за да отиде до тоалетната в другия край на площада. Но онзи ходещ труп я бе придружил чак до вратата, а после я бе изчакал, за да я ескортира обратно до магазина.

Грант се ядоса, че Ръсел не бе набавила снимки или някаква информация за скелета в карирана спортна риза. Крайно непрофесионално.

Хубавото бе, че този тип явно нямаше да представлява особен проблем. Вероятно бе нископлатен счетоводител или може би управител на погребално бюро. Освен кратката разходка до тоалетната с проклетницата, той бе прекарал цялата вечер на една пейка точно пред входа на галерия „Еуфория“, зает с телефонни обаждания. Много телефонни обаждания. Може би се занимаваше с уреждане на залагания.

Вкусът ѝ към мъжете очевидно се бе променил. Или пък тя нарочно си бе избрала любовник, който бе пълна противоположност на мъжете, които някога я бяха привличали, и то по същата причина, поради която си бе купила нова самоличност и бе сменила стила си на обличане. Глупачката се бе опитала да се преобрази напълно, защото знаеше, че може още да е жив и някой ден ще дойде да я потърси.

Вече ставаше късно. Нямаше да има други удобни възможности да я отвлече. Не можеше да си позволи да чака повече. Време бе да предприеме нещо.

Бе толкова нетърпелив да си свърши работата и отново да изчезне, че направо усещаше вкуса на победата.

* * *

Итън седна на стола на Шели Ръсел и не се учуди, когато незабавно се почувства като у дома си. Проскърцването бе съвсем същото. Ръсел си пазеше куп малки жълти листчета за бележки и

неизползвани тетрадки, в едно чекмедже и няколко химикала в една табличка. Нещата отгоре върху бюрото бяха подредени и удобно разпределени.

— Мисля, че двамата имате доста общи черти — сухо отбеляза Зоуи. — Даже бележките й малко приличат на твоите. — Тя се наведе над рамото му, за да ги види по-добре. — Като йероглифи са.

— Всеки, който си води толкова много бележки, накрая си измисля собствен стил на стенографиране — разсеяно се обади Итън. — Но тя грижливо е записала всички имена четливо и се е постарала да отбележи цифрите правилно. Виждаш ли? Ето номера на микробуса, който Бранч шофираше.

— И защо й е трябвало да си записва номера на колата на свой клиент?

— И аз правя така. Според мен си е стандартна процедура. Винаги трябва да имаш възможно най-много информация за клиента си.

— Това се казва успокоение. — Тя се опря на ъгъла на бюрото. — Ако го знаех, преди да те наема, вероятно щях да се обърна към „Раднър“.

— Да, но само си помисли за страхотния секс, който щеше да изпуснеш.

— Е, така си е.

След името и номера на колата на Бранч, първото нещо, което привлече вниманието му, бе думата „федерални“. Бе подчертана два пъти.

— Казал й е, че е някакъв таен федерален агент — отбеляза той. — Сигурно е решил, че така няма да му задава прекалено много въпроси.

Зоуи преглътна задавено.

— Мислиш ли, че си обект на някакво федерално разследване? Може би затова някой иска да те убие. За да не можеш да говориш с федералните.

— Спокойно — обади се Итън. — Ако случаят беше такъв, досега щяхме да сме заобиколени от федерални агенти. — *Поне така се надявам*, добави той мислено. Помълча малко, докато разгадае още няколко изречения. — Изглежда, Бранч не е бързал да изтъкне

причината, поради която е искал да я наеме. Проучвал я е, искал е да се увери, че ще свърши работата и ще си държи устата затворена.

* * *

— Благодаря за сведенията, Карл. — Опрял единия си крак на пейката от ковано желязо и облегал ръка на бедрото, Хари наблюдаваше Аркадия през витрината на магазина, докато приключваше разговора със стария си познат от Лос Анджелис. — Считай онази услуга, за която се бяхме разбрали, че изобщо не съществува, за напълно изплатена.

Прекъсна връзката, без нито за миг да откъсва поглед от Аркадия.

Само шест седмици по-рано — преди да дойде в Уиспъринг Спрингс, за да помогне на Труакс — щеше да се изсмее на представата, че човек като него може да извади такъв късмет. Много неща се бяха променили за него в този град. Животът му никога нямаше да е същият.

От другата страна на витрината Аркадия се усмихна на клиента си. Заля го топлина, която все още му се струваше странна и непозната.

Наложи си да съсредоточи вниманието си върху хората, които минаваха по площада, като се стараеше да забелязва както онези, които се отличаваха прекалено, така и онези, който много лесно се сливаха с тълпата.

Погледът му се спря на един пазач, който се канеше да се шмугне в прохода между два близки магазина. На гърба на якето му с големи букви бе изписано „Раднър Секюрити Системс“. Носеше и шапка, която бе нахлупена ниско над очите му.

Този пазач за трети път се шмугваше в онзи тъмен проход за последния час.

Охранителите винаги го изнервяха. Първо, много бе лесно човек да ги пренебрегне. А и повечето от тях се разхождаха с цяла връзка ключове у себе си.

Погледна отново през витрината на галерия „Еуфория“. Спокоен, че Аркадия и помощничката ѝ са заети с куп клиенти, той свали крака

си от пейката и бавно се запъти към ъгъла на страничната уличка.

От дясната му страна изпищя свирката на малкото влакче.

— Преминаваме! — Машинистът бе едър мъж, който сякаш бе насила натъпкан в малкото локомотивче. На широкото му лице бе изписано някакво злорадо веселие. — Дайте път на „Фаунтин Скуеър Експрес“!

Хари побърза да отстъпи встрани, като едва успя да измъкне крака си от пътя на приближаващия се влак. Машинистът се ухили злобно. Децата запищяха от удоволствие и заръкопляскаха. После едрият мъж наду свирката в дълъг тържествуващ писък и отмина нататък към фонтана. Децата помахаха на Хари.

Когато и последният вагон с весели, кикотещи се хлапета мина покрай него, Хари забеляза, че пазачът е изчезнал в мрака на малката уличка.

Усети как косъмчетата по врата му настръхват.

Бързо се приближи до началото на тясната уличка и спря за миг, опитвайки се да се взре в мрачните сенки. Ярките светлини на празнично осветения площад не стигаха много навътре. За няколко секунди се почувства като сляп.

После забеляза някакво движение в края на алеята. Пазачът вдигна ръка. Хари едва успяваше да различи очертанията на някакъв предмет в ръката на мъжа.

* * *

Аркадия чу телефона. Погледна към най-близкия апарат и видя, че е личният ѝ номер.

Погледна към другия край на стаята. Моли бе заета с купувач. Обсъждаха достойнствата на една ръчно изработена керамична купа. Трима-четирима други клиенти оглеждаха наоколо и търпеливо чакаха реда си.

Тя се усмихна на жената, която току-що бе купила скъп пръстен, и ѝ подаде отличителната, покрита със сребърно фолио торбичка на бутика.

— Много ви благодаря — тихо каза тя. — Сигурна съм, че ще го носите с удоволствие.

Телефонът отново иззвъня.

— Разбира се — отвърна жената.

Взе торбичката от Аркадия и тръгна към вратата.

Телефонът отново настоятелно иззвъня. Много малко хора имаха личния ѝ номер. Зоуи бе първа в списъка, а тя бе във Финикс. Може би имаше някакви новини.

Не ѝ се искаше да провежда разговора в магазина, където клиентите биха могли да я чуят.

Побърза към далечния край на плота, зави по коридорчето и отвори вратата към офиса си.

Една голяма длан се притисна към устата ѝ. Едновременно с това до гърлото ѝ бе опрян пистолет.

Мъжът леко наклони глава и тя видя под прекалено голямата му шапка познато лице. Грант я бе открил.

Испадна в такава паника, че направо се парализира. Започна да трепери цялата.

— Само опитай да направиш нещо, скъпа моя съпруга, каквото и да било, и ще застрелям първия човек, който се покаже през вратата.

Тя изобщо не се усъмни в думите му.

— Познавам те, проклетнице! — Звучеше странно доволен! — Няма да позволиш да умре невинен човек заради теб, нали? Ще излезем отзад. — Залепи устата ѝ с широка лепенка. — Само ако издадеш някакъв звук, който да накара някого да се разтича след теб, и ще подпишеш смъртната му присъда. Между другото, на пистолета има заглушител.

Тя се сети за оръжието, което бе купила точно за такъв случай. Беше заключен на сигурно място в апартамента ѝ, където не ѝ беше от никаква полза.

Той я изтика навън през задната врата на оградената с тухли алея. Пътеката водеше към малка задна уличка и служебния паркинг. Гъсто насадени храсти олеандър служеха като декоративна преграда между пътеката и уличката.

Надеждата отново се върна в опустялото ѝ сърце. Тази уличка много рядко бе съвсем безлюдна; дори и нощем продавачите от магазините излизаха тук да изпуснат по цигара. Някои от тийнейджърите, които работеха в заведенията за бързо хранене, понякога се събираха под прикритието на контейнерите за боклук, за

да вършат разни неща, които със сигурност биха ужасили родителите им. Минаващи скитници често се отбиваха да ровят в боклука и да пият евтино вино.

Чу приглушени гласове от другата страна на олеандровите храсти и долови слаб мирис на марихуана. Как ли си мислеше Грант, че може да я измъкне оттук незабелязано?

И тогава видя точно пред себе си на пътеката огромна количка на чистач. По решетката отпред бяха наредени най-различни четки, метли и парцали. На табла отстрани имаше картонен кашон.

— Ще влезеш в контейнера за боклук и ще стоиш скрита — нареди Грант. — Няма да те застрелям, освен ако не ми оставиш друг избор, защото предпочитам да те държа жива, за да можем да се споразумеем за онзи файл, който си скрила. Но ако възможностите ми се изчерпят, ще те убия, обещавам ти.

Тя се насили да върви напред, като отчаяно се опитваше да разсъждава трезво.

Когато се доближиха до количката, той измъкна една кофа от предната част и я обърна на земята, така че да служи като стъпало.

— Качвай се. Побързай, да те вземат мътните!

Тя се качи на кофата и погледна надолу. Контейнерът за боклук бе празен. Вътре имаше точно толкова място, че да се скрие слабичък възрастен човек, свит на колене.

Отчаянието я обзе с все сила. Никой не би се усъмнил и за миг в един чистач с количка, помисли си тя.

— Влизай! — изръмжа Грант.

Тя погледна кутията, която стоеше на страничната подложка. Горният капак бе отрязан. Вътре се виждаха няколко ролки тоалетна хартия.

Измъчено и непохватно, което само отчасти бе преструвка, тя вдигна крака си и го преметна над ръба на количката. Леко залитна, сякаш бе изгубила равновесие, и прехвърли и другия.

Върхът на единия от сребристите й сандали силно се блъсна в кутията с тоалетна хартия. Тя се катурна от таблата и съдържанието й се разсипа по земята. Ролките хартия се търкулнаха по настилката. Няколко паднаха в калта под олеандровите храсти.

— Проклетата глупачка! *Клякай долу.* — Гласът му се извиси. — Веднага!

Не бе толкова спокоен, колкото изглеждаше, разбра тя. Това я шокира. Грант винаги бе толкова уверен в себе си. Но тази вечер сякаш бе на ръба на психическата си издръжливост.

Тя се снижи и опря ръце и колене на пода в количката. Грант хвърли отгоре ѝ покривало. Тя потъна в мрак. Миризмата на стари боклуци заедно със страха ѝ едва не я накара да повърне.

Само миг след това количката рязко потегли. Вътре в нея пламна мъничка искрица надежда. Грант бързаше. Не можеше да си позволи да се забави, за да събере ролките тоалетна хартия.

Колко ли време щеше да мине, преди Хари да дойде да я потърси?

Чу гласовете на двама души откъм контейнерите за боклук в задната уличка.

— По-добре да се връщаме обратно на работа — каза единият. Думите му едва се чуваха. — Знаеш какъв става Лари, когато закъснеем даже и минутка след почивката.

Другият отвърна нещо, но тя не можа да долови какво.

Количката рязко друсна, когато слезе на настилката на задната уличка.

35.

Итън разглеждаше неясните бележки на Шели Ръсел.

— Започнала е да губи търпение заради цялото това настояване за пълна секретност. Направо си я представям как потропва с крак под бюрото, докато чака Бранч най-сетне да ѝ каже какво точно иска от нея.

Отгърна следващата страница от бележките.

Там изпъкна едно име, което го накара да замръзне.

— О, по дяволите!

Бързо извади телефона от джоба си и набра номера на Хари.

— Какво има? — Зоуи скочи на крака и побърза да заобиколи бюрото, за да може да надникне над рамото му. — Разбра ли кой е наел Бранч?

— Не. Открих целта му.

* * *

— Остави го на земята! — Хари даде нареждането си откъм началото на уличката, като използваше ъгъла на сградата за прикритие. — Веднага!

— Ей, спокойно, човече, просто си пийвам мъничко, това е.

Пазачът звучеше като пиян, но беше лесно да се имитира провлаченият изговор и хленчещият тон на човек, който си е дръпвал от бутилката през последните няколко часа.

— Остави я на земята и излез с ръце зад главата.

— По дяволите! Да не си ченге, а?

— Нещо такова.

Пазачът тръгна напред.

— Цивилен полицаи ли си? Какво става тук? Ще ме издадеш ли на шефа? Човече, не го прави! Моля те! Наистина ми трябва работата.

— Пусни я!

— Добре, добре, спокойно, както ми каза. — Мъжът остави предмета да падне от ръката му.

Стъклото издрънча и се разпиля по плочките. Миризмата на силно, лепкаво вино с високо съдържание на алкохол се разнесе в тясната алея.

— Това си беше ненужно разхищение на страхотно пиене — мрачно измърмори охранителят.

Хари чу как телефонът иззвъня в джоба му. Неприятното изтръпване на крайниците му стана още по-силно. Все едно някой го бе наложил здравата с пареща коприва.

Измъкна рязко телефона от джоба си. Извърна се от объркания пазач и тръгна обрало към галерия „Еуфория“.

— Стаг на телефона — изръмжа той в апарата.

— Къде си?

Хари позна равния, прекалено спокоен глас на Итън. Това означаваше големи неприятности.

— Още съм на „Фаунтин Скуеър“ — отговори той. — Какво става? Разбра ли самоличността на човека, който е пратил Бранч по дирите ти?

— Не съм сигурен за какво е била сценката при басейна ми, но, изглежда, целта е била Аркадия. През цялото време.

— По дяволите! Лоринг.

— Така изглежда.

Хари вече бързаше, врязваше се в тълпата. Сега можеше ясно да види витрината на бутика. Моли бе зад гишетото. Все още имаше двама-трима клиенти, които се мотаеха из магазина и разглеждаха изложените скъпи стоки.

Всичко изглеждало нормално.

После осъзна, че не вижда Аркадия.

Спокойно, вероятно просто е отишла за малко отзад в офиса си или в стаята за почивка.

— Ще ти се обадя пак, когато я намеря — каза той в телефона.

Прекъсва връзката и се затича към магазина. Моли и клиентите вдигаха погледи шокирани, когато затръшна входната врата. Той се обърна към Моли.

— Къде е тя?

— Аркадия ли? — Моли го зяпна все едно бе някакво страховито чудовище. — Ами... тя, хм, отиде отзад в офиса си преди няколко минути, за да се обади по телефона. Беше личният ѝ номер и предполагам, че...

Вече не я слушаше. С няколко широки крачки прекоси магазина и мина по малкото коридорче към офиса.

Тясната стаичка бе празна.

За пръв път от години усети вкуса на страха.

Престани, каза си наум. Тя няма полза от теб, ако сега се паникьосаш. Няма я само от няколко минути.

Мина през завесите, които отделяха задната стаичка, и включи осветлението. Вратата, която водеше към задната уличка, бе затворена, но вече не бе заключена.

Моли застана на вратата на коридора.

— Нещо не е наред ли? — предпазливо попита тя.

— Да. Извикай охранителите от площада. Кажим им, че търсим мъж, който е отвлякъл Аркадия. После се обади в полицията.

— О, господи!

— Веднага хващай проклетия телефон! Незабавно!

Тя се завъртя на пети и хукна към офиса.

Той отиде до задната врата, рязко я блъсна навън и впери поглед в тясната и безлюдна пътека, която водеше към задната уличка.

На светлината от коридора зад него видя голям брой бели ролки на земята.

Тоалетна хартия.

Никой не обръщаше голямо внимание на човек с униформа. Ако това важеше за пазачите на търговския комплекс, същото се отнасяше дори с по-голяма сила за чистачите.

Хукна по пътеката и зави в страничната уличка. Осветлението тук бе много слабо. Една-единствена улична лампа огряваше входа на служебния паркинг.

Чу далечното, приглушено трополене на количка. Звукът от търкането на твърдата гума на колелетата отекваше откъм паркинга.

Той изрита настрани мокасините си, тъй като се опасяваше, че звукът от стъпките му по настилката би могъл да предупреди Лоринг за приближаването му.

С боси крака, тихо изтича към по-близкия от двата големи контейнера за боклук и спря в тъмната му сянка.

Можеше да види само част от лошо осветения паркинг. Един мъж с шапка тикаше количка на чистач към невзрачен на вид микробус.

Сигурно беше Лоринг. Но ако не бе той? Ами ако е объркал в заключенията си? Ако това бе почтен, усърден чистач, който се прибираще у дома след дългия си трудов ден? Може би беше мъж с жена и две или три дена.

Скри пистолета до крака си и излезе от сянката на контейнера. Тихо започна да се придвижва към микробуса, като внимаваше между него и чистача да има паркирани коли.

— Лоринг! — извика силно.

Чистачът рязко се сепна и хукна да бяга с вдигната ръка. „Това не означава непременно, че е Лоринг“, помисли си Хари. Всеки, който се е озовал сам в безлюден паркинг, би се сепнал ако някой непознат извика нечие име.

Дулото на пистолета в ръката на мъжа проблесна на светлината.

Покривалото се отметна от количката. От дълбините на контейнера се изправи Аркадия като някаква богиня на отмъщението. Не издаваше никакъв звук, но Хари видя, че тя се описва да метне покривалото върху ръката, с която Лоринг държеше пистолета.

Мъжът реагира бързо, като се дръпна настрани. После се извърна към Хари и стреля.

Хари чу как куршумите се забиват в бронята на пикапа от лявата му страна.

Сега, най-накрая, събитията сякаш започнаха да се случват на забавен кадър, както се очакваше да бъде, когато нещата станат много рисковани. Вече не изпитваше никакви емоции — нито ярост, нито страх или паника.

Просто си вършеше работата. Вдигна пистолета и натисна спусъка. Лоринг се олюля от удара и падна на земята. Повече не помръдна.

36.

Четиридесет и осем часа по-късно Итън облегна ръце отстрани на болничното легло и погледна към Шели Ръсел. Зоуи стоеше от другата страна. Хари и Аркадия бяха заели позицията в долния край на леглото.

Като се има предвид през какво бе минала, Шели бе в много добро състояние, помисли си той. Бе им казала, че ще я изпишат на сутринта, но нямаше търпение да чака толкова дълго, за да научи цялата история.

Итън я разбираше. С детективите бе така.

— Лоринг е мъртъв? — рязко попита Шели.

— Почина в линейката на път за болницата — тихо се обади Аркадия. — Но той си поприказва с мен и Хари на паркинга, докато чакахме лекарския екип. Знаеше, че няма да оживее, затова нямаше какво да губи.

— Как те е открил?

Аркадия въздъхна.

— За съжаление Грант е знаел повече за личните ми финансови дела, отколкото съм съзнавала. Имал е номера на една от няколкото банкови сметки, които мислех, че съм скрила от него. Държал я е под око. Преди месец аз я използвах за пръв път, за да прехвърля малко пари в друга сметка.

Шели кимна.

— И Лоринг е използвал случая.

— Да, но новата самоличност на Аркадия е много добра — обади се Итън. — Трябвало е да се увери, че е намерил истинската жена, преди да предприеме нещо. Освен това е искал да узнае всичко за новия ѝ живот. Приятели, бизнес партньори — неща от този род. Не е смеел да се появи наблизко, преди да е напълно сигурен.

— Затова е използвал Джон Бранч да ме наеме да направя онези снимки.

— Целта му е била да остане в сянка до последния възможен миг — обясни Зоуи.

— Разбираш ли, Грант имаше много врагове — обади се Аркадия. — Включително от Комисията по контрол на паричните средства и от федералните власти. Не е искал да се разбере, че е на американска територия, освен ако не е абсолютно наложително.

— Разбирам защо е пратил мен в Уиспъринг Спрингс за снимките — бавно каза Шели. — Трябвало е да е напълно сигурен, че ти си жена му. Но защо да праща Бранч да убие теб, Труакс?

— Първоначалният план на Лоринг е бил Бранч да отвлече Аркадия — поясни Хари. — Но след като ти си донесла снимките на компанията от Уиспъринг Спрингс, той започнал да се притеснява, че Труакс може да представлява потенциален проблем.

— Да представлява проблем е едно от многото професионални умения на Итън — гордо заяви Зоуи.

Итън скромно вдигна рамене. Аркадия се прокашля.

— След като проучил миналото на Итън, Грант решил да преработи плановете си. Винаги е бил много добър в правенето на стратегически промени в процеса на работата. Сметнал е, че премахването на Итън би решило два от проблемите му. Така не само щял да се отърве от единствения човек, който евентуално би тръгнал да ме търси, ако аз изчезна, но също и би пренасочил вниманието на всички в друга, съвсем различна посока и така още по-добре щял да прикрие следите си.

— Ами какво стана с Бранч? — поинтересува се Шели.

— Тази сутрин излезе от кома — отвърна Хари. — Отначало не желаше да каже нищо друго, освен името, чина и личния си номер. Но накрая детектив Рамирес успя да го убеди, че сериозно е загазил, и той се разбъбри. Изглежда, наистина е смятал, че работи за някаква суперсекретна правителствена агенция. Никога не е успял да осъзнае напълно, че е бил изключен от онази елитна военна част, към която е опитал да се присъедини. Бил е обсебен от мисълта да докаже, че може да се справи с мисията си.

— Грант е имал намерение да се отърве и от двама ви с Бранч, за да прикрие следите си, Шели — каза Аркадия.

— Е, в моя случая почти успя — Шели се намръщи. — Лекарите най-накрая заключиха, че някой е изпразнил една от кутийките ми с

лекарства и я е напълнил със солидна доза от някакви нови и много силни медикаменти. В комбинация с другите ми хапчета те са щели да ме довършат, ако Зоуи и Труакс не ме бяха открили точно навреме.

Зоуи потупа ръката ѝ.

Старата жена се загледа в пръстите на Зоуи, които докосваха нейните. Отново се намръщи, този път замислено.

— Имам някакъв странен спомен за един сън, който сигурно ме е споходил, докато съм била в несвяст. Някои все повтаряше името ми — отново и отново. Казваше ми, че трябва да се държа.

— Това беше Зоуи — обади се Итън.

Той я погледна над леглото. Ясно му беше, че усилието от престоая в болницата започваше да ѝ се отразява. В ъгълчетата на очите и устата ѝ имаше някаква напрегнатост. Трябваше скоро да я измъкне оттук.

Шели се взря в Аркадия.

— Каква ще правиш с този файл, който си скрила? Изглежда, все още е опасен.

Хари тихо изсумтя.

— Рано сутринта го предаде на федералните власти.

— Хари реши, че това е най-добрият начин да неутрализираме ситуацията — допълни Аркадия. — Целта ми беше да го използвам като застраховка, за да се защитя от Грант, ако все още е жив. Сега, когато него го няма, не съществува причина да го пазя. Трябва да се оправя с някои правни проблеми, за да си върна старите авоари, а и от данъчните власти имат няколко въпроса към мен — но това е горе-долу всичко, за което трябва да се тревожа сега.

— Нищо, с което да не можем да се справим с помощта на добър адвокат — спокойно каза Хари.

— Радвам се да го чуя — въздъхна Шели. — Съжалявам за своята роля в тази бъркотия. Едва не те убиха заради мен, Труакс.

— Важното е, че именно твоите бележки ни помогнаха да спасим живота на Аркадия — възрази Итън.

— Само ми се ще да бях свързала всичко малко по-рано, отколкото го направих. Някога нямаше толкова лесно да ме заблудят с фалшивата правителствена карта за самоличност.

— Кога почна да подозираш нещо? — попита Зоуи.

— Бранч леко ме притесни от самото начало, ако трябва да съм откровена. Понякога човек просто има определено усещане за клиентите. — Шели погледна към Итън за подкрепа. — Разбираш какво имам предвид, нали?

— Напълно. Нещо просто не е както трябва.

— Да. Както и да е, когато научих, че Бранч е в кома в Уиспъринг Спрингс, след като е получил токов удар в басейна ти, разбрах, че имам сериозен проблем. Тъкмо се канех да се свържа с теб, когато започна да ми става много зле.

— Разбра ли веднага, че си била отровена? — попита Хари.

— Отначало не бях сигурна какво точно става, но сметнах, че и това е възможно, да.

— Затова си скрила бележника си — отбеляза Итън. — Много хитро, Шели.

В този момент през вратата влязоха мъж и жена. И двамата изгледаха ядосано групичката около леглото на Шели.

— Какво правите тук? — настоя да разбере жената. — Майка ми трябва да си почива.

Мъжът се намръщи към Итън.

— На табелата отвън пише, че могат да влизат само по двама посетители.

— Запознайте се с дъщеря ми Джули и сина ми Крейг — представи ги Шели. — Те смятат, че трябва да се пенсионирам.

Итън погледна Джули и Крейг.

— Много се надявам тя да не се откаже от професията. Би ми било от полза да имам надежден човек тук, във Финикс, а майка ви е страхотен професионалист.

Шели се ухили.

— Краставите магарета се надуват.

37.

Триото на малката закътана сцена се състоеше от пиано, китара и бас. Свиреха „Сладката Лорейн“ — прочутата композиция на Нат Кинг Коул — и я изпълняваха точно както трябва. Звученето бе жизнерадостно и прекрасно. Но този път не му се отразяваше по обичайния начин, помисли си Хари. Не го пренасяше в онова специално място.

Пийна от бирата си и се намести още по-удобно на възглавниците. Тази вечер в „Последен изход“ не бе много пълно. Двамата с Аркадия се бяха настанили в сепарето, което бе станало тяхно обичайно място.

— Съжаляваш ли за начина, по който се развиха нещата? — попита той.

Всъщност искаше да пита: *Съжаляваш ли, че спиш с мъж като мен вместо с някого от онези типове от висшата класа, с които си излизала, когато си била в големия бизнес?* Но се страхуваше да изрече думите гласно. Не искаше да я притиска до стената. Бе свикнал да приема настоящия миг и да не гледа прекалено напред в бъдещето.

Тя срещна погледа му над чашата си с мартини и той веднага видя, че е разбрала скрития му въпрос. Понякога сякаш четяха мислите си.

— Не — отвърна тя. — Никак.

Остави чашата си, наведе се напред и леко докосна с устни неговите.

— Ти си най-прекрасното нещо в живота ми, Хари.

Едно чувство, за което той нямаше име, разцъфна вътре в него.

— Обичам те. — Думите се изтърколиха трудно от устата му. Не можеше да си спомни кога за последен път ги е изричал. Може би никога.

Тя докосна бузата му.

— И аз те обичам. Ти си моята сродна душа, Хари.

Магията на музиката най-после започна да действа и ритъмът го поведе към онова специално място.

Тогава осъзна, че новото чувство си имаше име все пак. Това имаха предвид хората, когато казваха, че са щастливи.

Пресегна се през масата и хвана ръката на Аркадия. Пръстите ѝ се преплетоха с неговите. Седяха заедно и се оставиха музиката да ги понесе на вълните си.

38.

Декстър Мороу напусна Уиспъринг Спрингс на следващия ден. Когато се увери в този факт, Итън вдигна телефона и звънка в офиса на Зоуи.

— Хората от превозваческата компания тъкмо приключиха с товаренето на багажа му. Той им е дал адрес във Флорида. Проверих — подписал е договор за наем на апартамент в предградията на Маями. Със сигурност се изнася от нашия край.

— Къде е Мороу точно сега, в този миг? — направо попита Зоуи.

— Съкровище, трябва да преодолееш навика си да си подозрителна спрямо хората.

— Намери се кой да ми го каже.

— За мен е в реда на нещата да съм подозрителен. Това ми е работата. Но ако това ще те успокои, можеш да си сигурна, че проверих и Мороу наистина си е купил еднопосочен билет за Маями. Повярвай ми: вече го няма.

— Сигурен ли си?

— Хей, имай ми малко вяра, а? Аз съм професионален детектив.

— Е, добре. Щом си така категоричен.

— Точно така. Какво ще кажеш да излезем на среща сега, след като знаем, че едва ли ще разваля вечерта, като се сбия с някого на паркинга?

Тя се поколеба само за част от секундата, но той го усети и това накара сърцето му да помръкне.

— Звучи чудесно — каза тя.

Ентузиазмът ѝ звучеше малко пресилен. Той се престори, че не го забелязва.

— Тази вечер? — предложи той.

— Добре. Но днес ще трябва да се включа в един от сеансите по медитация в къщата на Табита Пайн. Може би ще закъснея малко с прибирането у дома. Ще направя резервация за седем.

Затвори телефона и дълго седя зад бюрото си, задавайки си въпроси, на които нямаше отговор.

* * *

Улицата пред имението на Табита Пайн в пустинята бе задръстена от паркирани скъпи коли. Зоуи забеляза „Ягуар“-а на Линдзи Войл близо до входа.

Униформен портиер отвори вратата. Тъй като не бе сигурна какви психични вибрации може да се очакват в дома на гуру по медитация. Зоуи влезе с още по-голяма предпазливост, отколкото бе обичайно за нея.

Никакви странни крясъци от стените. От къщата се излъчваше само обикновения, слаб фонен шум, който бе често срещан при новите постройки — и това бе всичко.

Въведоха я в огромна чисто бяла стая, с изглед към планините. Зоуи преброи дващестина човека, седнали в редици на прилежно подредени бели възглавнички. Линдзи Войл бе в първата редица. Тя изгледа Зоуи с хладен поглед.

Зоуи веднага забеляза, че бе направила сериозна грешка с облеклото си. Всички други желаещи да се научат да медитират носеха бели дрехи, подходящи за йога упражнения. С черния си клин и лилава тениска тя се открояваше като екзотична пъстра птица.

Табита Пайн бе единственият друг човек в стаята, който не косеше бяло. Бе облечена в развяващи се копринени одежди в сребристо и златно, а дългата ѝ коса бе вдигната високо в странна прическа, която напомняше фигура от стара римска монета. Бе се настанила на нисък бял стол, лакиран в златисто.

Тя отправи на Зоуи сияйна усмивка.

— Добре дошла в нашата група от търсачи на духовното, Зоуи. Много се радвам, че успя да дойдеш днес.

— Благодаря.

Като че ли имам избор, ако искам да получа работата.

Осъзнала, че само тя стои права, Зоуи побърза да седне на най-близката свободна възглавничка. Озова се до привлекателна жена със стилно подстригана руса коса.

Жената се наведе към нея и тихо каза:

— Това първият ти сеанс ли е?

— Да. — Зоуи забеляза, че никой друг не носеше обувки. Тя свали сандалите си и зае поза с кръстосани крака. — Ами за теб?

— Аз идвам вече цял месец. Много е поучително.

Табита разтърси мъничко кристално звънче. Тишина обгърна малката група от хора.

— Събрани сме тук днес като търсачи, отворени към истината и новите усещания — с равен глас подхвана Табита. — Заедно поемаме по дългия път на просветлението, учейки се един от друг и от онези, които вече са минавали по този път преди нас. Уменията, на които се учим, изглеждат прости, но естеството на реалността е такова, че онова, което изглежда най-просто, всъщност е най-трудно за познаване и разбиране. — Табита им показва как да отпуснат ръцете си с дланите нагоре върху коленете си. — Затворете очи и оставете сетивата си да се разтворят широко. Погледнете на света отвътре. Пренесете се в специалната стая в ума си — онова място, където светлината е чиста и топла. Това е вашето лично, съкровено пространство — място, където няма стрес, няма напрежение; място, където не се налага да мислите, да планирате или да чувствате...

Зоуи покорно затвори очи и се опита да влезе в духа на сеанса, но след около пет минути я обзе скука.

— ... позволете си просто да съществувате за мига, да съзнавате само настоящето...

Зоуи надникна през миглите си и видя как Линдзи Войл напрегнато се мъчи да се концентрира. Съвсем ясно бе, че тази жена не можеше да се отпусне дори и на сеанс по медитация.

Тайничко огледа просторната стая, опитваше се да усети естествения поток на енергията, обмисляше различни варианти за разполагане на мебелите.

— ... освободете се от миналото и бъдещето. Понесете се на гребена на вълната на настоящето. Осъзнайте се като част от великия космичен прилив...

Работата по прозорците щеше да е особено трудна в жилището на Пайн, реши Зоуи. Къщата бе разположена така, че да има възможно най-добър изглед, а не съобразно с проблемите на отоплението и охлаждането. Силната светлина, която ще прониква през прозорците

през лятото, щеше да е огромен проблем. Архитектът явно бе решил да разчита изцяло на климатичната инсталация, а не да предвиди козирки на покрива.

— ... позволете си да се понесете към хоризонта. Това е астралната равнина. Тук нашите възприятия са толкова различни...

Къщата бе огромна. Табита несъмнено щеше да настоява да се придържат към белия цвят. Но може би би могла да я убеди, че има и други неутрални тонове, които също биха вършили работа, без да предизвикват такова яростно отражение на светлината през лятото.

— ... ние сме едно цяло с вселената...

Четиридесет и пет минутният сеанс ѝ се струваше безкраен, но най-сетне Табита подкани слушателите си да се върнат в телата си и да се пробудят в настоящето.

— Използвахме много повече психична енергия, отколкото вероятно осъзнавате — каза Табита, докато грациозно ставаше от украсеното си кресло. — Затова, моля, подкрепете се с билковия чай, който е приготвен за вас. По моя специална рецепта.

Жената, която седеше до Зоуи, се усмихна, докато и двете се изправяха на крака.

— Е? Как мина? — попита тя ентусиазирано. — Усети ли нещо специално по време на сеанса?

— Не мисля, че ме бива особено в медитацията — призна си Зоуи, чудейки се защо ѝ се иска да се извини.

— Нужна е практика, както и при всичко останало. Аз вече цял месец идвам на сеансите и мога да кажа, че имам сериозен напредък. Цял живот съм се притеснявала за какво ли не, но медитацията ме учи как да се отпускам и да приемам нещата такива, каквито са.

— Това е чудесно.

— Все още ме чака дълъг път. — Жената се намръщи. — Например още не съм събрала кураж да кажа на съпруга си, че съм се записала на тези сеанси, защото той никога не би го одобрил. Добър човек е, но е много праволинеен в мисленето си, ако разбирате какво искам да кажа.

— Всичко е подозрително, освен ако сам не прегледа неоспоримите доказателства за противното, нали?

— Точно така. И всичко, което е, макар и далечно свързано с метафизиката, е по дефиниция измама или заблуда, или продукт на

болно въображение според него.

— Моят съпруг е на същото високо просветено мнение — сухо отбеляза Зоуи. — Но в негова защита трябва да кажа, че, изглежда, приема моя интерес към метафизичното.

— Късметлийка.

— Не че ми влиза в работата — продължи Зоуи, — но ако не си казала на съпруга си за сеансите, как му обясняваш разходите? Курсът е доста скъп.

— В нашето домакинство аз се занимавам с финансите. Така е от самото начало на брака ни, защото съпругът ми е изцяло зает с управлението на бизнеса си. Не ми се смей, но през последните няколко седмици съм принудена да пиша чекове на свое име, за да тегля пари в брой, а после да давам парите на Табита, така че да няма следи на хартия, които съпругът ми да открие. Тези дни ще трябва да си призная всичко, но се страхувам от това. Знам, че ще последва страхотна сцена.

— Да няма следи на хартия ли?

— Е, все пак съм омъжена за частен детектив. Когато живееш с такъв достатъчно време, без да искаш, започваш да използваш професионалния жаргон. Между другото, май не се представих. Аз съм Дария Раднър.

Зоуи се разсмя.

— Какво е толкова забавно?

— И това ако не е случай на психично съвпадение... — Тя протегна ръка. — Зоуи Труакс. Омъжена съм за Итън Труакс. „Труакс Инвестигейшънс“?

— Разбира се. Радвам се да се запознаем. Нелсън е споменавал съпруга ти неведнъж. Опасявам се, че между тях има някаква конкуренция, но, честно казано, мисля, че той тайничко завижда на Итън, за това че се е измъкнал от ожесточената надпревара в корпоративния бизнес.

Преди Зоуи да отговори, Табита се присъедини към тях.

— Зоуи, очарована съм, че успя да дойдеш днес. С нетърпение очаквах да вземеш участие в някой от сеансите ни, преди да започнеш да работиш по предложението си. Това наистина е единственият начин да получиш добра представа за енергийния поток, който искам да се създаде в това пространство.

— Преживяването бе много полезно — учтиво отвърна Зоуи.

Усещаше, че Линдзи Войл ги наблюдава от другия край на стаята.

Табита присви очи, изучавайки Зоуи с особена, обезпокоителна настойчивост.

— Толкова често се оказваме заклещени в определен модел на възприемане на света около нас от една-единствена, ограничена гледна точка. Когато го правим, не успяваме да отворим сетивата си към другите реалности и възможности.

— Абсолютно вярно — съгласи се Дария.

— Имам своя теория. — Табита докосна ръката на Зоуи и мигновено се отдръпна, сякаш бе опарила пръстите си. Очите ѝ за кратко се разшириха. После тя преглътна и се успокои, а на лицето ѝ се изписа някаква странно многозначителна усмивка. — Вярвам, че страхът ни кара да избягваме другите гледни точки. Трябва да преодолеем страха си, ако искаме да открием отговорите на въпросите си.

За пръв път този следобед Зоуи долови следи от необикновена психична енергия в голямата стая. Проблесна за миг и изчезна.

Табита се извърна в облак от развети сребристорозлатни копринени поли и се понесе към друга групичка.

Зоуи усети някакво замайване. Дланите ѝ изтръпнаха. Едва дишаше.

Страхът ни кара да избягваме другите гледни точки.

* * *

— Шегуваш се. — Итън спря с вилица във въздуха. — Дария Раднър ходи на сеанси по медитация?

Седнала удобно от другата страна на масата, Зоуи се усмихна, без да се опитва да скрие задоволството си.

— Всеки вторник и четвъртък следобед през изминалия месец.

— По дяволите. — Помисли за напрежението, което бе видял по лицето на Нелсън. — Горкият човек е убеден, че тя има любовна връзка.

— Не знаех какво да направя. Не бих могла да ѝ съобщя, че съпругът ѝ е силно разтревожен от възможността тя да му изневерява и се е опитал да те наеме да я следиш. Затова просто си замълчах.

— Много мъдро решение. — Той хапна от салатата си. — Винаги съм казвал, че не можеш да сбъркаш прекалено, ако вървиш по този път.

— Е? Какво ще направиш по въпроса?

— Аз ли?

— Да, ти, Труакс. Трябва да направиш нещо.

Той разсеяно слушаше шума около тях. Уютното малко ресторантче тази вечер бе препълнено. Сингълтън бе предложил мястото, когато Итън му бе обяснил, че не му се ще да води Зоуи отново в „Лас Естрелас“ толкова скоро след онзи нещастен инцидент на паркинга на курортния комплекс.

Какво, за бога, би могъл да направи?

— Вероятно нищо. Най-накрая тя ще се претраши да му каже за сеансите.

— *Най-накрая?* Това може да се проточи много дълго. Седмици може би. Дария явно няма и представа, че Нелсън страда. Кой знае какво влияние могат да окажат върху връзката им все по-страшните му подозрения.

— Но, скъпа, това наистина не е...

— Табита Пайн каза нещо след края на сеанса за това как личните ни страхове ни ограничават в определена гледна точка. Мисля, че има право. Нелсън е хванат в капан от собствената си представа за най-лошия вариант на ситуацията. Не може да види нищо друго.

— Основно правило е да не се бъркаш в личния живот на други хора.

— Не се засягай, Итън, но ти непрекъснато го правиш. Изкарваш си прехраната, като се бъркаш в личния живот на другите хора.

Той въздъхва шумно.

— И това е вярно. — Замисли се още малко над ситуацията. — Раднър направо се съсипва от мисълта, че жена му си има любовник.

Тя го изгледа продължително и сериозно.

— Ако ситуацията бе обърната, как би искал да постъпи Раднър?

Той целият изтръпна вътрешно.

— Не бих помолил друг да открие истината вместо мен.

— Какво би направил?

Сви рамене и посегна да си вземе от хляба.

— Щях да попитам теб.

Отговорът му я сепна.

— Мен ли?

— Ти не би ме излъгала. — Усети как напрежението му се стопява, докато следваше пътя на собствената си логика. — Което означава, че изобщо не би ми изневерила, на първо място.

— Разбира се, че не бих.

— Което, на свой ред, превръща целия въпрос в напълно хипотетичен. Затова нека да сменим темата.

— Добре. Знаеш ли, трябва да си призная, че тази детективска работа ми се стори забавна. Почувствах се много добре, когато приключихме случая „Раднър“ днес.

Устните му леко трепнаха.

— Понякога има и приятни развръзки.

— Затова си струва, нали?

— Да.

— Това ми напомня... — Бръкна под стола си и измъкна дамската си чанта. — Имам малък подарък за теб.

— О, боже!

Тя извади малък, красиво опакован пакет и му го подаде над масата.

Итън го отвори бавно и се ухили широко, когато видя етикета на опаковката.

— Точно за каквото винаги съм си мечтал. Спрей за самозащита.

39.

Аркадия бавно се потопи в бълбукащите води на басейна и седна срещу Зоуи и Бони.

— Трябва да ви призная нещо — започна тя. — Зоуи, вече никога няма да се присмивам, задето купуваш всички онези полезни за здравето и самоотбраната приспособления за Итън. Вчера следобед излязох и купих витамини и суперсилен слънцезащитен лосион за Хари.

— Това звучи като крайно наложителна мярка предвид обстоятелствата — увери я Бони.

Зоуи потрепери.

— Настръхвам само като се сетя как двамата сте били съвсем сами в онази тъмна уличка с Грант Лоринг.

— Аз също — призна си Аркадия.

— Трудно ми е даже да си представя колко ужасно е било да стоиш в онази количка на чистач — обади се Бони.

— И това бе противно. Но най-лошото дойде, когато чух Хари да вика името на Грант. Разбрах, че не е сигурен кой точно е чистачът и се опитва да се увери, че именно това е търсеният от него мъж, преди да направи нещо. Ужасих се, че Грант може да го убие пръв.

— Затова си изскочила от количката, за да разсееш Грант и да дадеш на Хари възможност да стреля. — Зоуи отново потръпна. — Много смело от твоя страна. Грант можеше да реши да застреля първо теб.

— И вие двете щяхте да направите същото, много добре го знаете. Освен това, каква бе алтернативата? — изтъкна Аркадия. — Още не мога да повярвам, че Грант завинаги си е отишъл. Усещам, че за пръв път от много години мога да дишам свободно.

— Какво ще правиш сега? — попита Бони. — Ще се върнеш ли към предишния си живот?

— Не. Сега имам нов. Това е истинският ми живот. Ще остана тук.

— Много добре те разбирам — разпалено се съгласи Зоуи.

Аркадия леко наклони глава настрани и внимателно се вгледа в Зоуи.

— Как вървят нещата при теб? Нови срещи с онези странни вибрации?

— Не, слава богу. Но да си призная, убедена съм, че онези паяжини не са били оставени от Джон Бранч. Сигурна съм, че ако той бе източникът, щях да доловя следи от тях и в апартамента му.

— И сега какво? — любопитно се обади Бони.

Тя погледна приятелките си и се подготви за отпор.

— Има още една възможност, която бих искала да проверя. Линдзи Войл.

Бони и Аркадия я зяпнаха. Изглеждаха разтревожени, забелязатя. Много разтревожени.

— И как по-точно се каниш да я провериш? — попита Аркадия.

— Ами всъщност вече имам план.

— От това се опасявах — каза Бони.

Аркадия, изглежда, се бе примирила.

— Разкажи ни.

Зоуи се поизправи на мястото си. Водата кипеше от мехурчетата около нея.

— Мислех си за двете места, където улових лошата енергия. Освен лудостта, има и още някои сходни черти.

— Като например? — подкани я Бони.

— И на двете места имаше нещо счупено или липсващо. — Погледна към Аркадия. — Откри ли химикалката с Елвис?

Приятелката ѝ поклати глава.

— Не.

— Вчера прегледах снимките от плика, който бях забравила в офиса ти. Бях поръчала по две от всеки кадър. Една от снимките, на нас двете, която Тео бе направил, липсва.

— Това ли е всичко? — Бони не изглеждаше убедена.

— Не съвсем. В библиотеката ми в изложбената къща имаше счупена ваза и така и не намерих червената чаша, която бях оставила там.

Аркадия се замисли над тази информация за момент.

— Смяташ ли, че липсващите и счупените предмети са важни?

— Не знам — призна Зоуи. — Но съм убедена, че има връзка. Както вече казах, изключих възможността Джон Бранч да е бил източникът на паяжините, но тогава остава Линдзи Войл. Ще ми е нужна помощта ти, Аркадия.

— Не мислиш ли, че е добре да помолиш Итън за съвет? Все пак нали той е експертът?

— Не — отвърна Зоуи. — Не искам да замесвам Итън. Поне засега.

* * *

Итън спря пред лъскавото бюро на рецепцията и погледна добре облечения служител.

— Здравей, Джейсън.

— Господин Труакс. Дошли сте да се видите с господин Раднър?

— Да. Кажи му, че ще бъда кратък.

Джейсън вдигна телефона, размени няколко кратки реплики и затвори.

— Насам, моля.

Итън го последва в добре обзаведените помещения на централата на „Раднър Секюрити Системс“ покрай редица бюра, заети от множество професионалисти, работещи усърдно пред доста скъпи компютри. Всеки път, когато идваше тук, имаше странното усещане за дежа вю. Корпоративната централа на „Труакс Секюрити“ в Лос Анджелис много бе приличала на това място. Понякога се чудеше дали и двамата с Нелсън не са пострадали от един и същи декоратор.

Джейсън почука веднъж и отвори вратата на личния кабинет на Нелсън Раднър.

Той вдигна поглед от някаква папка. През последната седмица бе остарял с поне сто години, помисли си Итън.

— Малко съм зает в момента, Труакс. За какво става дума?

Итън погледна към вратата, за да се увери, че е добре затворена. После спокойно седна в едно от скъпите кресла за клиенти.

— Реших, че сигурно би искал да знаеш, че моята съпруга се натъкнала на твоята вчера следобед.

Нелсън не помръдна, но Итън разбра, че значението на вчерашния ден не му е убягнало. Ставаше дума за четвъртък.

— Къде? — дрезгаво попита Нелсън.

— И двете са присъствали на сеанс по медитация в дома на жена на име Табита Пайн. Това беше първото посещение на Зоуи, но явно твоята съпруга се е записала за пълния курс. Присъствала е на сеансите всеки вторник и четвъртък през последния месец.

— Всеки вторник и четвъртък?

— Следобед. Плащала в брой, защото смята, че ти не би одобрил, и не иска да се вдига скандал за подобно нещо.

Нелсън много грижливо затвори папката. Потърка горната част на носа си.

— Не знам какво да кажа. Постъпих като пълен идиот.

— Е, не бъди прекалено суров със себе си. Когато става дума за Зоуи, и на мен ми трябва много малко, за да престана да разсъждавам рационално. Предполагам, че такава ни е природата.

— Вероятно.

Итън стана и отиде до вратата.

— Съветвам те да купиш цветя на път за вкъщи тази вечер.

— Мисля, че точно така и ще направя. — Нелсън се облегна назад в стола си. — Значи казваш медитация?

— Да.

Нелсън се намръщи.

— Дария е била права. Ако ми беше казала, че се е записала на курс по медитация при онази измамница Табита Пайн, направо щях да побеснея.

— Но сега няма да го направиш, нали? — С равен глас попита Итън. — Искам да кажа, нали сега съзнанието ти е много по-отворено от преди.

— Каж ми честно, Труакс. Какво би направил ти, ако твоята жена ти заяви, че ще похарчи няколко хиляди долара за курс по медитация при онази Пайн?

— Говориш с човек, женен за декораторка, чиято специалност е максимализиране на позитивния енергиен поток в жизненото пространство на клиентите си — сухо отбеляза Итън.

— О, да, вярно. Онази работа с фън шуй. Бях забравил. — Нелсън се ухили широко и сега изглеждаше подмладен със сто години.

— Щом ти можеш да приемеш кариерата на жена си, и аз мога да преглътна новото хоби на Дария.

— Далеч по-добро е от онова, с което смяташе, че се е захванала.

— О, да — с благодарност в гласа се отзова Нелсън.

— Определено.

* * *

Линдзи Войл живееше в „Дезърт Вю“ — елитен, ограден квартал в близост до голф игрището, който бе свързан с много неприятни спомени за Зоуи. Опитваше се да не мисли сега за клиента си, който бе извършил убийство в една от скъпите къщи тук. Днес си имаше други грижи.

Униформен пазач, на чийто джоб на якето имаше карта, която го определяше като член на екипа по сигурността на „Раднър Секюрити Системс“, провери в компютъра си и после махна на Зоуи и Аркадия да минат през портала.

Зоуи последва насоките, дадени ѝ от пазача, и мина по извит път, ограден отстриани с палми, зави надясно и спря пред голямо, измазано с хоросан жилище в югозападен стил.

Изключи двигателя и за момент огледа голямата къща.

— Линдзи може и много да желае работата за Табита Пайн — отбеляза тя, — но не изглежда да има нужда от нея, щом може да си позволи да живее тук, в „Дезърт Вю“.

— Има много причини човек да желае нещо силно — напомни ѝ Аркадия. — И не всички са свързани с парите.

— Вярно е.

Излязоха от колата и минаха по пътека, която се виеше из драматично аранжирана градина от кактуси и камъни. Незнайно защо, Зоуи се учуди, че Линдзи е решила да използва кактуси. Но пък Градският съвет на Уиспъринг Спрингс не одобряваше никакво озеленяване, което изискваше много вода, освен, разбира се, ако не ставаше дума за голф игрище. В Аризона много ресторанти сервираха вода само по молба на клиента и частните морави бяха едва ли не незаконни, но голф игрищата никога не оставаха жадни.

Ако някой я бе попитал какво мисли за кактусите, преди да се премести в Уиспъринг Спрингс, помисли си Зоуи, щеше да отвърне, че няма особено мнение. Но след една година в пустинята се бе научила да гледа по различен начин на много неща. Бе открила, че разнообразието на кактусите винаги е поразително, а отделни екземпляри бяха направо фантастични. Линдзи бе подбрала особено впечатляваща колекция.

Имената на кактусите често бяха изключително описателни, размишляваше Зоуи. Обикновено назоваваха нещата направо. Забеляза Големия зъб, Рибарска кукичка и Клечка за зъби, докато се приближаваше към входната врата на Линдзи. Няколко Златни бъчви стояха близо до входа. Месестите им тъмнозелени тела бяха позлатени от хиляди жълти иглички. Бяха красиви и опасни като произведение на изкуството, създадено от ренесансов майстор.

— Обичайно ли е за теб да доставяш лично на клиентите си специално направените за тях бижута? — попита Зоуи, докато чакаха Линдзи да отговори на позвъняването им.

Аркадия погледна сребристата кутийка в ръката си.

— Не, но няма нужда Линдзи да знае за това.

Вратата се отвори. Собственичката надникна към тях откъм светло фойе, настлано с варовикови плочи. Любезната ѝ усмивка помръкна, когато забеляза Зоуи.

— Не разбрах, че и ти ще идваш — сухо каза тя.

— Двете със Зоуи ще ходим при наша приятелка, след като си тръгнем отгук — спокойно обясни Аркадия. — Нямахте защо да използваме две коли. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Не, разбира се, че не. — Линдзи бързо се окопоти. Отстъпи назад, за да им направи място да влязат. — Моля, заповядайте. Имате ли нещо против да си свалите обувките?

— Няма проблем — каза Зоуи.

Внимателно прекрачи прага, надявайки се да усети полъх от лошата енергия.

Но във фойето нямаше паяжини. *По дяволите.* Изхлузи червените си чехли. Аркадия се усмихна хладно на Линдзи, докато събуваше сандалите си.

— Мисля, че гривната много ще ти хареса. Според мен това е най-доброто, което Мейрик е правил до този момент. Истински

шедьовър.

Част от напрежението сякаш изчезна от изражението на Линдзи. Погледна към малката сребриста кутийка с неприкрито желание.

— Нямам търпение да я видя. Да идем в хола. Светлината там сега е превъзходна.

Обърна се и ги поведе.

Зоуи улови погледа на Аркадия и мрачно поклати глава. Нищо.

Но това бе голямо жилище, напомни си тя. Паяжините — ако съществуваха такива — можеше да са затворени в някоя от другите стаи.

Домът на Линдзи много приличаше на спалнята, която бе обзавела в Къщата на мечтите за дизайнерите. Беше като етюд с чисто бели килими и облицовки, подчертани от светло дърво и бледи камъни. Прозорците на хола бяха като рамки за прохладната зеленина на голф игрището.

Линдзи наля три чаши студен чай и ги сервира върху бял поднос. Аркадия остави кутийката от галерия „Еуфория“ на ниската стъклена масичка и махна капака с елегантен жест.

Кехлибар и тюркоаз проблеснаха върху масивен сребърен обков.

— Великолепна е! — Линдзи бе направо замаяна. Взе гривната и я вдигна към светлината. — Направо разкошна!

— Радвам се, че ти харесва — отвърна Аркадия.

Зоуи изчака да потънат в обсъждане на дизайна на гривната, преди лекичко да се прокашля.

— Мога ли да използвам банята? — измърмори тя.

— В другия край на фойето е. — Линдзи не откъсваше поглед от новата си придобивка. — Отдясно.

Зоуи размени бърз поглед с Аркадия и скочи на крака.

Банята бе в началото на коридор, който явно водеше към крилото със спалните. Зоуи влезе в малката стаичка, включи вентилатора, за да има някакъв фонов шум, в случай че някой реши да провери какво прави, после излезе в коридора и затвори вратата зад себе си.

Благодарна на Линдзи, че ги бе накарала да се събуят в къщата ѝ, тя тръгна боса по коридора, като набързо се вмъкваше във всяка стая, покрай която минаваше.

Набезите в голямата спалня и в една от стаите за гости се оказаха безрезултатни. Отникъде не се долавяха нишките на паяжина.

Нов страх я накара да се смрази. Надеждите ѝ бързо угасваха.

Отвори и последната врата в крилото и се озова в пространство, което явно служеше като домашен кабинет за Линдзи. Стените бяха покрити със снимки в рамки на нея и мъжа, който несъмнено бе бившият ѝ съпруг. „Голяма клечка в Холивуд“, бе ѝ казал Итън.

На безброй снимки се виждаха Линдзи и бившият ѝ съпруг в компанията на известни филмови звезди и бляскави на вид знаменитости. На някои от снимките двамата бяха застанали приятелски до важни лица от политиката.

Животът на Линдзи Войл много се бе променил след развода ѝ. Уиспъринг Спрингс не бе сред любимите места на богатите и известни хора. Тук нямаше шумни и бляскави премиери. Нито прочути главни готвачи, които да отворят луксозни ресторанти. В местните курорти човек не срещаше политици и звезди.

Тъкмо се канеше да затвори вратата, когато осъзна, че в кабинета се вихри някакво много силно енергийно поле. Гняв, емоционална болка и тъга се смесваха в едно.

В този миг разбра, че Линдзи скърби не само за предишния си начин на живот, но и за брака си. Бе обичала мъжа от снимките.

Неохотно се върна до банята, отвори вратата и изключи вентилатора.

Аркадия само бегло я погледна, когато влезе в хола, и скочи на крака.

— Ще те уведомя, когато получа нова пратка от работите на Мейрик — каза тя, докато премяташе през рамо дългата дръжка на синята си чантичка.

— Благодаря ти. — Настроението на Линдзи видимо се бе променило. Тя направо изглеждаше развеселена, когато изпращаше гостите си до вратата.

Придобивката на великолепната гривна вероятно бе стимулирало отделянето на значително количество ендорфин в мозъка ѝ, помисли си Зоуи.

Седна зад волана. Аркадия се настани на седалката до нея и затвори вратата. И двете си сложиха коланите.

— Останах с впечатлението, че не намери онова, което очакваше в къщата — обади се приятелката ѝ.

— Никаква следа. — Зоуи стисна по-здраво волана. — Бях толкова сигурна...

Спря. Нямахте защо да натоварва и Аркадия с грозните подробности на все по-дълбоките си страхове. Тя не можеше да направи нищо, освен да се тревожи заедно с нея.

Но между близки приятели нямаше нужда от думи.

— Ти не полудяваш — спокойно заяви Аркадия.

— Някой със сигурност е тръгнал натам.

40.

Тази нощ сънува „Ксанаду“.

Вървеше по безкрайния коридор на Отделение X покрай ред заключени врати, водена от следата, оставена от тъмните нишки психична енергия.

Лепкавата паяжина ставаше все по-плътна и по-страшна с приближаването ѝ към стаята, откъдето идваше всичко.

„Спри. Обърни се. Не искаш да го правиш“.

Но нямаше избор. „Страхът ни кара да избягваме другите гледни точки“.

Най-сетне стигна до заключената врата, която криеше източника на противната пулсираща енергия. Протегна ръка да я отвори.

Тогавата забеляза номера на стаята.

232.

Събуди се, плувнала в студена пот, задъхана и трепереща силно. Номер 232 в „Ксанаду“ бе нейната стая.

До нея Итън спеше. Очевидно този път не бе извикала на глас.

Отметна завивките и внимателно седна, като се стараеше да не го събуди. Останките от изпитания в съня ѝ страх бяха толкова ярки, че тя цялата трепереше и едва не загуби равновесие, когато стъпи на пода.

Взе халата си от закачалката, наметна го и се запъти по коридора към всекидневната. Застана до прозореца и се загледа в небето тъкмо преди зазоряване.

Колко още би могла да се преструва, че всичко е наред? Достатъчно зле бе, че беше успяла да заблуди себе си през изминалите няколко седмици. Сега трябваше да се изправи пред факта, че е виновна в укриване на онова, което вероятно бе истината, от мъжа, когото обичаше.

Ти не би ме излъгала.

Не беше го лъгала. Не точно. Но той заслужаваше цялата истина, а не само цензурираната версия, която му бе представила.

Усети как сълзи напират в очите ѝ. Ако истината се окажеше онова, което виждаше в кошмарите си, трябваше да остави Итън да си върви. Така бе редно. Знаеше го.

Знаеше също, че това ще разбие сърцето ѝ. „На сутринта“, реши тя. Ще му каже на закуска. Съвсем скоро. Вече почти се зазоряваше.

Сълзите измокриха бузите ѝ. Обърса ги с ръкава на халата си.

— Ще ми кажеш ли какво не е наред този път? — попита Итън с прекалено спокоен тон. — Или просто ще ме оставиш в неведение?

Тя се стресна, рязко се обърна и го видя, застанал в сенките. Бе обул панталоните си, но не носеше нищо друго.

С боси крака той се приближи към нея и спря на разстояние.

— На закуска — успя да прошепне тя.

— Не съм особено гладен.

— Имах предвид, че щях да ти кажа на закуска.

— Какво да ми кажеш?

Ето това бе моментът. Време бе да мине през огъня.

— О, Итън...

— Искаш да си тръгнеш, нали? — Той зарови пръсти в косата си. — Най-добре да си го признаеш открито. Оценявам това, че не искаш да ме нараниш, но изобщо не ми правиш услуга, като се насилваш да останеш в този брак.

Прозрението бавно я осени. То я разтърси до дъното на душата.

— Не го казвай — страстно прошепна тя. — Дори не си го помисляй. Нито за миг. Обичам те повече, отколкото съм обичала някого през живота си. Ще те обичам вечно. Никога няма да спра да те обичам.

Той замръзна.

— Но?

Тя се приготви да понесе вълната от отчаяние.

— Но мисля, че има реален шанс да полудея, а аз те обичам прекалено много, за да ти позволя да останеш женен за една луда.

Настъпи зловеца тишина.

— Я да опитаме пак — много предпазливо се обади той.

Зоуи приседна на ръба на дивана и обви ръце около кръста си.

— Чу какво казах.

— Ти наистина ли вярваш, че се побъркваш?

— Да. — Съсредоточи вниманието си върху орхидеите в златисто и розово, които бяха натопени в ниска стъклена купа на масичката. — За известно време се опитвах да убедя себе си, че паяжините, на които се натъкнах в офиса на Аркадия и в Къщата на мечтите за дизайнерите, са оставени от Джон Бранч или Линдзи Войл. Но сега съм сигурна, че никой от тях не е бил източникът им.

— И затова реши, че ти си тази, която оставя тези психични следи?

— И това е възможност, Итън. И то много вероятно. Аз съм единственият друг човек, който е бил и на двете места.

— Това са глупости.

Тя откъсна поглед от орхидеите и го погледна.

— Знам, че не вярваш, че аз мога да усещам психичната енергия. Но това е истина и аз трябва да се справям с нея, дори и ти да не го желаеш.

Той протегна ръка и я издърпа, за да стане на крака.

— Нека да приемем, само заради спора, че ти имаш паранормални способности и че си започнала да излъчваш някакви странни психични вълни. В твоя анализ има един голям недостатък.

— И какъв е той?

— Ако ти беше източникът, побърканата енергия щеше да е навсякъде наоколо в апартамента ни. Помисли за това. Та нали тук живееш?

Тя примигна няколко пъти, за да отпъди сълзите.

— Повярвай ми, много разчитам на тази вероятност, защото това е единствената ми останала надежда. Но е възможно онова, което ми се случва в психичното поле, да е частично и с прекъсвания. Като случайните избухвания на смущения, които се намесват в радиосигнала при смрачаване. Започват бавно и постепенно се влошават с настъпването на нощта.

— Глупости — повтори Итън.

— Знаех си, че няма да разбереш.

— Чуй ме, скъпа. Едно нещо разбирам прекрасно и това е, че ти не си луда.

— Как можеш да си толкова сигурен? — С мъка успяваше да не повиши глас. Страхът от това, че полудява, бе тясно свързан с този, че ще загуби Итън. Комбинацията от двете неща щеше да я смаже. — Как

можеш да си толкова дяволски сигурен? Та ти дори не вярваш, че имам психични способности. Откъде, по дяволите, можеш да знаеш дали не съм психопат?

— По същата причина, поради която ти не вярваш, че аз съм убиец — маниак, макар да ти казах, че умишлено съм причинил смъртта на друг човек.

Последва кратка, напрегната тишина. Тя се намръщи.

— За бога, Итън, това е различно. Ти не си някакъв хладнокръвен убиец.

— Когато погледна в очите ти, не виждам никаква лудост.

— Това не е нещо, което можеш да видиш.

— Разбира се, че е. Как си мислиш, че изобщо поставяме диагноза на душевноболните? Хората, които наистина са луди, обикновено последни го разбират. Тези, които са около тях, забелязват, че нещо не е в ред. Повярвай ми: никой от приятелите ти не смята, че си побъркана.

— Итън, нещо не е наред. — Сега трепереше, надеждата и страхът се смесваха в душата ѝ и действията като страхотно тонизиращо средство. — Усещам го. Мисля, че Табита Пайн имаше право. Трябва да се освободя от страховете си и да погледна на реалността от различен, нов ъгъл.

— Табита Пайн може и да има някоя и друга удобна гуру фраза за всякакви случаи, но, както вече съм ти казвал, и ние, детективите, си имаме такива. Една от тях е, че не бива да търсиш сложни решения, ако точно под носа ти стои идеален простичък отговор. А най-простият отговор в този случай е, че ти беше подложена на голям стрес в последно време и реагираш на него по свой уникален начин. Ти си силна жена, но не си неуязвима. Никой от нас не е. Дай си време да се върнеш към нормалния живот, преди да почнеш да се тревожиш за психичните смущения.

— Ами ако нещата станат още по-зле, след като животът ни отново стане нормален?

— Сигурен съм, че няма. Имам предчувствие, че твоите тъй наречени паяжини ще се окажат много сходни с онези лоши дни, които ме спохождат всяка година през ноември. Някакъв посттравматичен шок.

— Но, Итън...

— Ако стане по-зле, ще се справим с това. — Той я стисна по-здраво за раменете. — Заедно.

Заедно. Думата сякаш светеше в мрака. Толкова голяма част от живота ѝ бе преминала в самота, че за нея това бе станало нормално състояние. Дори и по време на краткия си брак с Престън пак бе усещала известна самота, защото никога не бе посмяла да му сподели истината за себе си.

Но Итън можеше да се справи с всичко, дори и със съпруга, която вярваше, че има психични способности.

— Обичам те. — Тя обви ръце около кръста му и го прегърна с всички сили.

Итън вдигна ръце, постави длани около лицето ѝ и я целуна.

— И аз те обичам — промълви той. — Сега сме един отбор. Независимо какво ни предстои, оставаме заедно. Разбрано?

— Разбрано.

След малко той я хвана за ръка и я заведе обратно в леглото. Там, под светлината на новото утро, той я люби с такава изпепеляваща страст, че напълно заличи всичките ѝ страхове.

Поне за известно време.

41.

Хупър се появи откъм задната врата на „Каса де Оро“ тъкмо когато Зоуи паркираше на определеното ѝ място. В едната си ръка носеше неразгънат кашон и бяла найлонова торба с боклук в другата.

Зоуи слезе от колата и го видя как хвърли първо торбата, а после и кашона в контейнера. Успя да закрепил обемистия картон точно пред табелата, на която пишеше: „Разгъвайте всички кашони“.

Не знаеше защо се бе върнала в апартамента толкова рано. Бе прекарала изминалите няколко часа сама в офиса си, без да може да се концентрира върху който и да било от проектите си заради някакво странно усещане за безпокойство, което постепенно се засилваше.

Бе опитала да се задълбочи в проучването на материалите относно психичните паяжини, но още щом отвори първата книга — трактат върху древната система Васту — безпокойството ѝ нарасна толкова, че вече не можеше да го пренебрегва.

Нуждата да се върне в „Каса де Оро“ бе станала толкова силна, че накрая бе престанала да се бори с нея. Дълбоко в себе си някак усещаше, че е пропуснала да забележи нещо много важно там.

Погледна неразгънатия кашон и цъкна укорително.

— Лошо, Хупър, много лошо.

— Това е моят знак на протест. — Той изтръска прахоляка от ръцете си, докато се възхищаваше на творението си. — Вие, останалите, може и да сте се отказали от войната, но аз съм решен да продължавам. И важното е, че имам тайно оръжие. Нямам търпение Сержант Дънкан да потропа на вратата ми, за да ми изнесе поредната лекция на тема „неразгънати кашони“. Тогава наистина ще ѝ дам да разбере.

— Да не би да се каниш да прекратиш договора си за наем?

— Не, по дяволите. — Хупър подхвърли ключовете за колата си във въздуха. — Имам сведения за госпожица Строги правила.

— Какви сведения?

Той определено доби самодоволен вид.

— Чуй само. Робин Дънкан е била уволнена от последната си работа в Уиспъринг Спрингс, защото е излъгала в молбата си за постъпване. Трябва само да вдигна телефона и да се обадя на собствениците на „Каса де Оро“ — и с нея е свършено.

— Как разбра, че Робин е била изгонена от предишната си работа?

Хупър бързо огледа паркинга, за да се увери, че няма кой друг да го чуе, после се приближи още малко към Зоуи.

— Снощи пийнахме по няколко бири с един приятел. Взех да му разказвам за досадно строгия Сержант, който си имаме за управител на жилищната сграда, и той сподели, че му приличала на жената, която работела миналия месец при него за няколко дни. Когато споменах името ѝ, се оказа, че е самата Робин.

Зоуи стисна по-здраво дръжката на дамската си чантичка.

— Сигурен ли си, че е излъгала в молбата си за постъпване на работа?

— Така каза моят приятел. Била е наета временно, тъй като спешно им трябвали хора, но след като проверили миналото ѝ, я освободили, защото открили, че е излъгала за трудовия си стаж през последните две-три години.

— И какво не е било наред? Да не би да е била в затвора или нещо такова?

— По-зле. — Хупър се изсмя злокобно. — Чуй само: била е затворена в някаква частна психиатрична клиника.

Зоуи направо се смръзна.

— Сигурен ли си?

— Така твърди моят приятел. — Той отново подхвърли ключовете си във въздуха и се запъти към колата си. — Изгарям от нетърпение да дойде да ми трие сол заради тъпия кашон. Много ми се ще да ѝ кажа, че знам, че е освидетелствана луда.

— Хупър?

— Да? — Той отключи колата си.

— Къде работи приятелят ти?

— Началник-смяна в „Раднър Секюрити Системс“.

Тя остана на мястото си потресена, докато Хупър потегли с колата си и излезе от паркинга.

Най-накрая събра разпилените си мисли и влезе във фоайето. На вратата на офиса на домоуправителя имаше четливо написана бележка, с която се уведомяваха наемателите, че управителят отсъства от работа поради „лични причини“.

Зоуи натисна дръжката и не се изненада, като видя, че вратата е заключена. Отстъпи крачка назад и погледна към малкото фоайе и стълбите, които водеха към втория етаж. Не се виждаше никой. Сградата бе празна, както обикновено следобед, когато повечето обитатели бяха на работа.

Замисли се над възможностите си. Можеше да се обади на Итън и да помоли за съвет, но бе почти сигурна, че той ще ѝ каже да не прави нищо.

Но бездействието вече не ѝ се нравеше. Странното чувство, което изпитваше цял ден, бързо се превръщаше в остро безпокойство.

Бе невъзможно да чака. Трябваше да разбере.

Апартаментът на Робин бе последният в края на коридора на първия етаж. Несъмнено и той бе заключен. Но бе забелязала, че тя често оставя прозореца на спалнята си отворен през деня.

Излезе навън и тръгна по тротоара, който заобикаляше сградата. Бараката, в която държаха заключени градински инструменти и оборудването за басейна, частично закриваше отворения прозорец. Наоколо бе пусто, така че нямаше кой да види недотам законното ѝ влизане.

Бръкна в огромната си чанта и намери малката кутия с инструменти, която винаги носеше със себе си.

Не бе никак сложно да махне мрежата против насекоми от алуминиевата ѝ рамка.

Събра целия си кураж и праметна първо единия, а после и другия си крак над перваза на прозореца.

Първият досег с тъмната психична енергия не бе по-страшен от онова, което бе изпитала в офиса на Аркадия и в изложбената къща.

Не бе чак толкова зле. Бе подготвена за това. Можеше да се справи. За миг я обзе невероятно облекчение. В крайна сметка не беше тя лудата.

Стъпи на килима близо до прозореца и огледа спалнята.

Да опише обстановката като спартанска, означаваше да подцени болезнената прецизност, с която бяха подредени малкото мебели.

Тясното легло, с прилежно опънати снежнобели чаршафи, зловещо ѝ напомняше за легло на пациент в „Кендъл Лейк“.

Погледна към другия край на стаята — към малката тоалетка. На огледалото отгоре бе опряна снимката, която бе изчезнала от плика, забравен от нея в офиса на Аркадия. До снимката бе сложена и наситеночервената чаша.

Пристъпи напред към тоалетката. Нямаше никакво предупреждение. Попадна направо в гъсто преплетените нишки на бушуваща енергия.

Паниката я сграбчи в лапите си. Бе хваната в паяжината.

Противните вълни замъгляваха сетивата ѝ, ослепяваха я — не само онази част от нея, която се отнасяше до психичните ѝ способности. Потъна в пълен мрак. Внезапната липса на светлина ѝ действа дезориентиращо. Посегна да се хване за нещо от мебелировката, за да запази равновесие, и осъзна, че не усеща нищо с пръстите си.

Страхът се надигна у нея. Трябваше да се махне оттук. Но как би могла, след като не можеше да вижда, да чува, да чувства или да усеща допир? С усилие на волята заповяда на краката си да се помръднат, но нямаше как да знае дали са получили командата ѝ.

Бе хваната в капана на кошмар наяве. Щеше да полудее, ако не си върне контрола над сетивата си. Отвори уста, за да изкрещи, но не можеше да чува, затова нямаше как да знае дали изобщо е издала някакъв звук.

Размаха диво ръце в пустотата и сякаш това траеше цяла вечност, бореше се с обгръщащите я психични смущения. Знаеше, че трябва да надделее — или завинаги ще се изгуби в този ужасен мрак.

Спомни си как може да се изолира от слабите психични вълни. Начинът да се измъкне от тази бъркотия едва ли бе много различен. Всичко зависеше от фината настройка на енергийния поток и откриването на хармония във вълните.

Фън шуй за съзнанието.

Бавно, болезнено, напрягайки всяка частица от волята и психичната енергия, която притежаваше, тя успя да потисне част от смущенията. Постепенно някои от тъмните вълни избледняха и изчезнаха.

Без никакво предупреждение светлината отново се появи. А също и останалите ѝ сетива. Усети грубия килим под пръстите си и разбра, че е паднала на пода.

Отвори очи, замъглени от вътрешната борба, и погледна към вратата на спалнята.

На прага стоеше Робин Дънкан. Държеше пистолет в ръката си.
— Можеше да почукаш — каза Робин.

* * *

Итън стоеше зад Сингълтън и гледаше към екрана на компютъра му.

— Браво, че успя да влезеш в тези файлове — разсеяно каза Итън. Вниманието му беше съсредоточено върху името, което изпъкваше сред всички останали.

— Нищо работа — отвърна Сингълтън. — Програмата за компютърна защита на „Раднър“ е съвсем стандартна. Всеки средно добър хакер може да влезе във файловете им за петнайсетина минути.

— На теб ти трябваха само пет.

— Това е защото съм много по-добър хакер.

— Вярно е.

Книжарят леко наклони глава на една страна. Светлината от екрана се отрази от стъклата на очилата му.

— Какво те накара да си помислиш, че човекът, който е проникнал в офиса на Аркадия и в библиотеката на Зоуи, може да работи за „Раднър“?

— Хари спомена, че онази вечер на площада вниманието му е било отвлечено от охранител от „Раднър“. Каза, че служителите от охраната винаги са го изнервяли, защото могат да ходят навсякъде, без да привличат внимание, и обикновено имат достъп до разни ключове. Тази сутрин ми хрумна, че „Раднър“ осигурява охрана за изложбената къща, както и за района на площада. Някой с униформа на „Раднър“, който знае къде се държат ключовете и познава разположението на сградите, може лесно да влезе и излезе и от двете места, без да оставя следи.

— Е, добре, впечатлен съм.

— Беше просто предположение — призна Итън.

Приятелят му се облегна назад.

— Защо тогава просто не отиде при Раднър и не му поиска списъка със служителите?

— Не исках да го поставям в положение, което ние в бизнеса наричаме „несъстоятелна етична позиция“.

— Да, вярно. Един съвестен работодател не бива да издава подобна информация, освен ако ченгетата не потропат на вратата му със съдебна призовка.

— Освен това така е много по-лесно.

— Прав си — съгласи се Сингълтън.

— И естествено нямам никакви угризения, че влизам без позволение във файловете на „Кендъл Лейк Менър“. — Не и след всичко, което служителите там са причинили на Зоуи.

— Съгласен съм с теб.

Итън бързо се зачете.

— Изглежда, Робин Дънкан е била пациент в „Кендъл Лейк“ три години.

— Зоуи е преживяла един сезон в ада. Три години сигурно могат да се сторят на човек цяла вечност.

— В момента не съм настроен особено състрадателно — отбеляза Итън. — Мисля, че Дънкан преследва жена ми.

— Трябва да си призная, че присъствието ѝ в града и работата ѝ като домоуправител точно на сградата, където вие със Зоуи живеете, е трудно да се отmine просто като случайно съвпадение.

Итън продължаваше да разглежда информацията на екрана.

— Кога е била изписана от „Кендъл Лейк“?

— Изглежда, изобщо не е била изписвана. — Сингълтън набързо мина през няколко страници от данните и спря. — Поне не и официално. Според този доклад е напуснала самоволно миналия месец.

— Да го вземат мътните!

Книжарят присви очи и се загледа в екрана.

— Точно след като двамата със Зоуи се върнахте в „Кендъл Лейк“ и обърнахте всичко с краката нагоре. Вероятно за известно време е царял хаос. Предполагам, че Робин Дънкан просто си е

тръгнала, докато всички са се лутали наоколо и са се опитвали да разберат какво става.

— Тя има ли семейство?

— Да видим. — Сингълтън намери медицинския картон от постъпването ѝ в клиниката. — Не. Вече не. Но, изглежда, е наследила много пари и е бил назначен попечител, който да управлява състоянието ѝ. Някой си Ферис. Той е подписал документите при постъпването ѝ.

— И след това е плащал на клиниката да държат Робин далеч от очите и ума му, докато той вероятно се е възползвал от авоарите ѝ.

— Така е работела системата в „Кендъл Лейк“.

Итън прегледа набързо бележките в документите за постъпване и рязко спря, когато прочете няколко много познати фрази.

... пациентката страда от остри слухови халюцинации... Твърди, че чува гласове от стените...

— О, по дяволите — тихо каза той.

Сингълтън повдигна едната си вежда.

— Предполагам, че това е същата диагноза, която са поставили и на Зоуи при постъпването ѝ там, нали?

— Абсолютно същата.

42.

— Ти никога не ме забеляза в „Кендъл Лейк“, нали? — каза Робин. — Никой не ме забелязваше. Не и след първите няколко месеца. Престанах да се опитвам да им обясня, че не съм луда. Просто се затворих в себе си и се стремях да остана невидима. И след известно време всички престанаха да ми обръщат внимание. Освен доктор Макалистър, разбира се.

— Само така човек можеше да оцелее в „Кендъл Лейк“, нали? — тихо се обади Зоуи. — Като си държи устата затворена и не създава проблеми.

— Три пъти в седмицата ме пускаха да изляза от Отделение X, за да ида до библиотеката на втория етаж. Разминахме се по коридора няколко пъти. Видях, че санитарите те водят в кабинета на доктор Макалистър. Тогава разбрах, че и ти вероятно си по-различна от другите, също като мен.

— Макалистър и върху теб ли правеше експериментите си? — Зоуи бавно успя да седне на пода.

Движението ѝ бе силно затруднено, понеже голяма част от енергията и концентрацията ѝ бяха заети с противопоставяне на лепкавата паяжина. Нишките продължаваха да се носят около сетивата ѝ, заплашваха отново да я погълнат.

— Не мърдай! — Гласът на Робин бе изтънял от паниката.

Пистолетът в ръката ѝ трепереше силно.

Зоуи затаи дъх.

— Спокойно, Робин. Не мърдам. Виждаш ли?

След малко Робин сякаш възвърна част от самообладанието си.

— Стой на мястото си.

— Разкажи ми за опитите на Макалистър.

— Мислех, че тя ме харесва — прошепна Робин. — Единствено тя ми вярваше, когато ѝ казвах, че понякога мога да усещам разни неща в стените.

— Убедила те е, че иска да ти помогне, нали?

— Да.

Зоуи въздъхна.

— Колко време ти трябваше да разбереш, че само е искала да те използва за консултациите си на местопрестъплението?

— Нямах нищо против да ѝ помагам. Искях да ѝ бъда от полза. За известно време всичко бе наред. Харесваше ми тази работа. Радвах се, че помагам на полицията да залавя престъпници, които заслужаваха да бъдат наказани.

— Макар Макалистър да си приписваше всички заслуги и да не правеше нищо, за да те измъкне от Отделение X?

— Тя ми обеща, че когато съм готова, ще ме пусне да изляза от „Кендъл Лейк“.

— Но никога не бе напълно готова, нали? — попита Зоуи. — Добрата доктор Макалистър. Изобщо не е имала намерение да пусне някоя от нас от клиниката. Искала е да ни държи точно там, за да може да продължи опитите си с нас.

Робин примигна няколко пъти. Ръката, с която стискаше пистолета, се разтрепери толкова силно, че Зоуи се уплаши да не натисне спусъка случайно.

— Проблемът беше, че започнах да получавам леки мозъчни смущения — обади се Робин.

— Смущения? Имаш предвид нишките на паяжината ли?

— За какво говориш? — настоя да разбере Робин. — Няма никакви паяжини.

— Има нещо в тази стая. Усещам го като някаква лепкава енергия. Открих го и в офиса на Аркадия, и в библиотеката на изложбената къща.

— Лъжеш. Аз не усещам нищо.

— Вероятно защото каквото и да е то, идва от твоя мозък — каза Зоуи. — Не си ли забелязала, че макар да усещаме емоциите, останали от други хора, не можем да уловим следи от енергията, която самите ние оставяме в дадена стая?

Робин въздъхна.

— Винаги съм се чудела защо е така. Понякога, когато бях сама в стаята си в „Кендъл Лейк“, бях толкова уплашена, толкова гневна. Но след това никога не усещах тези неща в стените.

— Същото е и с мен. Предполагам, че това е някакъв естествен защитен механизъм. — Зоуи поспря. — Разкажи ми за мозъчните си смущения.

— Мога да усетя кога предстои да ми се случи, но после всичко се изкривява и губя съзнание за няколко минути.

— Нещо като припадък ли?

— Да, предполагам. Когато се свестя, отново се чувствам добре, но не помня какво е станало в мрака. Когато за пръв път почнах да ги получавам, си мислех, че това е знак, че психичните ми сили растат. Може би защото работех с доктор Макалистър. Тя често ми даваше разни медикаменти, преди да проведе тестовете си. Казвах си, че сигурно реагирам на тях.

— Тя изпитваше същите медикаменти и върху мен. Мразех усещането, когато ми ги даваше.

— И аз. Но си повтарях, че ако проработят, то ще си струва. После получих два припадъка при два различни сеанса и доктор Макалистър направо побесня.

— Какво стана?

Устните на Робин се разтрепериха.

— Първия път не бе толкова страшно. Поне аз така мислех. Продължи само няколко секунди. Но май съм съборила нещо от бюрото на доктор Макалистър и съм припаднала. Следващия път бе малко по-силно. По-късно ми каза, че докато съм била в мрака, съм счупила една лампа. Наложило се да повика санитарите. Предполагам, че съм я уплашила.

— Браво на теб. Тя си го заслужаваше.

— Тогава реши, че сигурно полудявам. Видях бележките, които бе вписала в досието ми. Заключениеето ѝ бе, че не съм достатъчно силна умствено, за да контролирам психичните си сили и затова полудявам.

— Защо дойде тук, в Уиспъринг Спрингс? — попита Зоуи.

— Последвах те. Не разбираш ли? Когато избяга от клиниката, аз разбрах, че, за разлика от мен, ти си силна. Искях да мога да контролирам нещата като теб. Нощем, след като ти си замина, лежах будна и се чудех къде си и какво правиш. Когато чух санитарите да разправят, че си мъртва, не им повярвах. Казвах си, че си успяла да изиграеш всички и бях много, много доволна.

— Ти си силна, Робин. Такава си, щом си оцеляла в „Кендъл Лейк“.

— Оцелях, но не можах да спра мозъчните смущения. Станаха още по-зле. Но после двамата с Итън Труакс дойдохте в „Кендъл Лейк“ преди няколко седмици и след това всичко се промени.

— Тогава ли избяга?

— Един ден просто си тръгнах — спокойно обясни Робин. — Никой не се опита да ме спре.

— И си дошла да ме потърсиш?

— Мислех си, че ако те наблюдавам и изучавам, може би ще разбера как успяваш да контролираш психичните си способности, така че да не те унищожат.

— Защо просто не ми каза коя си и защо искаш да се срещнеш с мен? — попита Зоуи.

— Заради смущенията — тъжно отвърна Робин. — Не исках да знаеш, че полудявам. Реших, че ако разбереш това, може да се притесниш, че ще те заразя или нещо такова.

— Защо си ходила в изложбената къща и в офиса на Аркадия?

— На едното място знаех, че си прекарвала известно време с най-добрата си приятелка. Никога не съм имала такава приятелка. Исках да знам какво е усещането да имаш такава връзка с друг човек. А в изложбената къща отидох, защото исках да почувствам влиянието на твоята творческа сила.

— Нямало е никакъв телевизионен техник, нали? — досети се Зоуи. — Затова не можа да ни дадеш добро описание. Изобщо не е съществувал. Искала си просто да се добереш до ключ от апартамента ми, за да влезеш вътре и да попиеш от моята енергия.

— Исках да знам какво е усещането да водиш нормален живот с някой мъж. — Думите ѝ бяха прекъснати от ридание. — Никога не посмях да кажа на някой мъж истината за себе си. Исках само да усетя какво е да си влюбен.

Зоуи погледна към тоалетката.

— Защо взе снимката и чашата?

— Реших, че ако имам твои вещи, може да ми помогнат да се концентрирам. Не съм взела нищо ценно. Не съм крадла. Наистина. Просто един вид ги взех назаем. Не мислех, че ще ти липсват особено.

— Счутила си онзи химикал в офиса на Аркадия. И вазата в библиотеката ми.

— Стана случайно. — Пистолетът отново се разтрепери. — Получих един от моите... припадъци и на двете места. Химикалът и вазата са се счутили по време на мозъчните смущения.

Зоуи виждаше как Робин с всяка изминала секунда ставаше все по-възбудена. Оръжието можеше да гръмне всеки момент.

— Всичко е наред — успокояващо каза тя. — Разбирам те.

— Не, не ме разбираш. — Робин изведнъж се изпълни със странно спокойствие. — Защото си силна. Нямах никаква представа какво са мозъчните смущения.

— О, имам! Мога да усетя последствията от тях тук, в тази стая. Усетих те веднъж или два пъти и докато бях в „Кендъл Лейк Менър“.

— Дойдох тук, защото исках да те наблюдавам, да се поуча от теб. Но сега виждам, че няма полза. Никога няма да съм силна като теб.

— Като ме убиеш, няма да сложиш край на мозъчните, си смущения.

Робин изглеждаше озадачена от забележката ѝ.

— Разбира се, че няма.

— Робин, остави пистолета. Искам да говоря с теб.

— Прекалено късно е за приказки. Няма нищо, което би могла да кажеш, за да ми помогнеш. Не трябваше да идваш тук днес. Тъкмо бях готова да го направя, когато те чух да влизаш през прозореца ми. Ако не ме бе прекъснала, всичко вече щеше да е свършило.

Тогава Зоуи разбра.

— Робин, чуй ме...

Една сянка леко помръдна в коридора зад Робин. Итън безшумно се вмъкна вътре с пистолет в ръка.

Тя се опита да му даде знак с незабележимо движение на главата. За нейно облекчение той, изглежда, я разбра. Спря наблизо зад Робин.

— Сбогом, Зоуи — промълви Робин. — Надявах се, че някой ден бихме могли да станем приятелки, но сега знам, че е невъзможно. Защо силен човек като теб би искал да се сприятели с някой слаб като мен?

Робин насочи оръжието към себе си и отвори уста.

— Не! — отчаяно каза Зоуи. — Моля те, недей!

— Така е по-добре. Докато все още имах надежда, че мога да се науча да контролирам мозъчните смущения, всичко бе поносимо. Но те стават все по-силни, Зоуи. А аз не мога да понеса мисълта, че ще полудея.

— Разбирам те. Но те моля да не го правиш заради мен. — Бавно стана на крака, борейки се с нишките тъмна енергия. — Моля те, недей!

— Казах ти: няма да те нараня. Никога не съм го искала.

— Ще ме нараниш, ако се самоубиеш. Не можеш да си представиш какво облекчение е за мен да знам, че те има, Робин. Само ми се ще да се бяхме запознали в „Кендъл Лейк“. Обзалагам се, че именно доктор Макалистър се е погрижила никога да не се срещнем. Не е искала да се опознаем, защото ѝ е било по-лесно да ни манипулира, докато всяка от нас е мислела, че е единствена на света.

— Не мога да ти помогна, Зоуи. Аз полудявам.

— Не знаем това със сигурност, Робин.

— Доктор Макалистър каза...

— Тя беше една манипулативна лъжкиня и измамница, която искаше само да ни използва. Направила ли ти е някога истински медицински изследвания?

— Опитваше с много медикаменти.

— Ако са били същите, които даваше и на мен, целта им не е била да ти помогнат. Моля те, не се самоубивай! Защото, ако го направиш, винаги ще се питам дали това чака и мен. Може би някой ден ще ми се иска и аз да пъкна пистолет в устата си.

— *Не* — напрегнато каза Робин. — Никога не би го направила. Прекалено силна си.

— Никой не е чак толкова силен. Виж, нека да сключим сделка. Позволи на лекарите да видят дали могат да разберат какво причинява мозъчните ти смущения.

— Когато им кажа, че усещам разни неща в стените, ще решат, че съм луда. Ще ме върнат обратно в „Кендъл Лейк“.

— Няма да позволя на никого да те върне обратно в клиниката. Обещавам ти. А колкото до лекарите, няма да им казваме, че имаш психични способности. Само ще им обясниш, че имаш припадъци. Може би онова, което ти се случва, изобщо не е свързано с шестото ти чувство. Дължиш го на себе си да разбереш със сигурност, преди да

предприемеш тази крайна стъпка. Дължиш го и на мен, на твоята приятелка.

Неочаквана надежда пламна в очите на Робин.

— Ще дойдеш ли с мен да разговаряме с лекарите?

— Да. Давам ти думата си.

Робин остана на мястото си като замръзнала.

Итън се пресегна и ловко измъкна оръжието от пръстите ѝ. Тя дори не забеляза. Закри лицето си с ръце и се разплака.

Зоуи я притисна до себе си и останаха прегърнати, докато и последната сълза пресъхна.

Когато Робин най-сетне вдигна глава, в очите ѝ имаше примирение и дълбока тъга.

— Когато разберат, че може да съм луда и че съм излязла от „Кендъл Лейк Менър“, господин и госпожа Шипли ще ме уволнят — прошепна тя. — Много ще ми липсва работата ми. Чувствам се така, сякаш съм била родена за домоуправител на „Каса де Оро“.

43.

— Насрочили са операция на Робин? — Аркадия остави на масата мъничката си чаша с еспресо. — Кога?

— Вдругиден — отвърна Зоуи. — Двамата с Итън ще идем във Финикс, за да сме при нея, когато се събуди.

Минаваше десет часът. „Фаунтин Скуеър“ бе изпълнен с ентузиазирани туристи. Утрото бе слънчево и топло.

— Обзалагам се, че е уплашена до смърт. — Аркадия потрепери. — Аз определено щях да съм при мисълта за мозъчна операция.

— Уплашена е, но не чак толкова, колкото от мисълта, че полудява. Бях с нея, когато получиха резултатите от мозъчния скенер. Тя се разплака. Трябваше да видиш физиономията на лекаря, когато разбра, че тя плаче от облекчение, а не заради диагнозата.

— Вероятно досега не е имал пациент, който да лее сълзи от радост, след като са му казали, че има тумор в мозъка — отбеляза Аркадия.

— Вероятно. Естествено, не се опитахме да му обясним. Само му казахме, че и двете сме безкрайно облекчени, че той счита тумора за отстраним.

— Изобщо ли не споменахте за психичните си способности?

— Не. Веднага след като направи изследванията, той заяви, че е почти сто процента сигурен, че именно туморът е причина за припадъците на Робин. Каза, че вероятно е в главата ѝ от доста време.

— Доброкачествен ли е?

— Не иска да даде категорично мнение, докато не получи резултатите от лабораторните анализи след операцията, но ни каза, че има всички признаци на типа бавно разрастващи се тумори, които от техническа гледна точка е лесно да бъдат отстранени.

— Лично аз смятам за кощунствено да се използват думи като „лесно“ и „мозъчна операция“ в едно и също изречение, но предполагам, че всичко е относително.

— Е, разбира се, има доста хирургически рискове. Но, честно казано, сега, когато най-сериозните ѝ опасения бяха уталожени, най-голямата грижа на Робин е да не загуби работата си.

— Родена за домоуправител на „Каса де Оро“. — Аркадия поклати глава в почуда. — Представи си само.

— Знаеш ли кое е най-страшното? Тя всъщност се справя страхотно. Мястото никога не е изглеждало по-добре, а и всички апартаменти са заети. — Зоуи отпи от чая си. — Въпреки това се радвам, че двамата с Итън скоро ще се местим.

— Да не би Трийчър най-сетне да е обещал да изпрати бояджии в „Найтуиндс“?

— Започнаха в седем тази сутрин. Итън отиде дотам, за да се увери, че наистина са се захванали за работа.

— Ами цветът?

— Итън казва, че вече не го е грижа особено за точния нюанс. — Зоуи се ухили. — Просто иска къщата да е готова, за да се пренесем обратно у дома.

* * *

Стените на болницата „крещяха“. Но това си бе в реда на нещата за подобно място, напомни си Зоуи. Нямаше да остане дълго. В това отделение часовете за посетители бяха съвсем кратки.

— Добре ли си? — тихо попита Итън.

Зави по коридора към стаята на Робин.

— Ще се оправя — отвърна Зоуи. — Само се надявам психичните способности на Робин отново да са нормални.

Итън сви рамене. Бе ѝ забавно да види как той приема твърденията на Робин, че притежава шесто чувство, по същия начин, както приемаше и нейните. Ясно му бе, че нещо необичайно става и с двете, но не изпитваше нужда да се задълбава в метафизиката, за да го обясни.

Може би имаше право, помисли си тя. Кой можеше да каже със сигурност къде бе границата между интуицията и истинските паранормални способности?

Осъзна, че и тя самата се чувства много по-спокойна относно този въпрос.

Чакането да приключи операцията на Робин предния ден им се бе сторило безкрайно. Двамата с Итън бяха прекарали по-голямата част от времето на двора пред чакалнята на операционната, защото тя не можеше да понася дълго отрицателните енергийни вълни.

Най-накрая хирургът бе излязъл и им бе съобщил, че операцията е минала добре.

Но когато няколко часа по-късно я бяха посетили, скоро им стана ясно, че Робин никак не бе добре.

„Не мога да усетя нищо, Зоуи“. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Робин здраво стисна ръката ѝ. *„Това е болница. Би трябвало да усещам много неща от тези стени. Но няма нищо“.*

„Та ти току-що претърпя мозъчна операция, за бога. Почакай малко да оздравееш“.

Зоуи бе прекарала голяма част от нощта, надявайки се, че е права и Робин наистина ще си върне психичните способности. Но истината бе, че това бе непознатата територия за тях.

Едно бе сигурно — нямаше никакво намерение да пита неврохирурга за мнението му относно ефекта от посттравматичния шок върху психичните способности. Доктор Грейндж изглеждаше добър човек и отличен хирург, но не всеки имаше способността на Итън да балансира на ръба, който разделяше слабо вероятното от абсолютно невъзможното.

Двамата с Итън минаха през вратата на стаята. Първото, което Зоуи забеляза, бе Робин, чиято глава бе увита в превръзки, да се усмихва широко, облегната на белите възглавници. Човек не можеше да не се възхити на жена, която успяваше да изглежда толкова весела след мозъчна операция, помисли си тя. Робин определено имаше нужните качества за професионален домоуправител.

Второто нещо, което ѝ направи впечатление, бе, че Робин не е сама. До леглото ѝ стояха двама възрастни хора с посребрени коси. Мъжът тежко се облягаше на количка за придвижване. Жената се опираше на бастун. Огромни диаманти проблясваха на изкривените ѝ от старостта пръсти.

— Зоуи, Итън. — Робин леко се присви от болка, когато завъртя глава, за да ги поздрави, но в очите ѝ се четеше веселие и удоволствие.

— Запознайте се с господин и госпожа Шипли. Те са собственици на „Каса де Оро“.

— Много се радваме да се запознаем с вас. — Госпожа Шипли грациозно кимна с глава.

— Тъкмо уверявахме Робин, че няма защо да се тревожи за мястото си като домоуправител на „Каса де Оро“ — обади се господин Шипли. — Ще ѝ го пазим, докато оздравее.

— Вчера накарахме шофьора си да ни заведе до Уиспъринг Спрингс, за да видим имота си — обясни госпожа Шипли. — Не можахме да повярваме в какво добро състояние е. Знаете ли, канехме се да го обявим за продан. Но вече не мислим така.

— Робин със сигурност е най-добрият управител, който сме имали в онази жилищна сграда — категоричен бе господин Шипли. — Ни най-малко не бихме искали да я загубим.

— Сигурен съм, че Хупър от апартамент 1Б ще е очарован да го чуе — каза Итън.

Доловиха някакво раздвижване близо до вратата. Зоуи се обърна и видя букет цветя, който бе толкова огромен, че препречваше входа. Мъжът, който носеше вазата, надникна през цветята, сякаш не бе напълно сигурен, че е добре дошъл.

— Като стана дума за Хупър... — измърмори Итън.

— Хм, здравейте. — Хупър тронаво влезе в стаята и намери място за цветята на перваза.

— Господин Хупър! — Усмивката на Робин бе ослепителна. — Изминали сте целия път от Уиспъринг Спрингс само за да ме посетите?

— Аз, хм, чух, че са ти правили операция. Не знаех, че си болна. — Той се намръщи. — Аз самият бях в болница за сериозна операция преди няколко години. Знаем как се чувства човек. — Махна към гигантския букет. — Аз, хм, реших, че може да ти харесат.

— Много са красиви. Никой досега не ми е носил цветя. Не знам какво да кажа. Благодаря.

Хупър се ухили, доволен от ефекта от подаръка си.

— Няма защо. Не е голяма работа.

Зоуи се прокашля.

— Как се чувстваш днес? — попита тя.

Робин се намръщи, но бе видимо облекчена.

— Всичко отново си е нормално — точно както ти каза. — Тя завъртя очи към най-близката стена. — Нямам търпение да се махна оттук.

Зоуи се засмя весело.

— Знам какво имаш предвид.

44.

Сингълтън се облегна на плота и изгледа Джеф и Тео. И двете момчета имаха необичайно сериозни лица.

— Какво има? — попита той.

— Мислим, че трябва да поканиш мама на среща — каза Тео.

— Да. — Джеф се намръщи в усилието си да се съсредоточи. — Може да я заведеш на кино или нещо такова.

Книжарят дълго мисли.

— Сигурни ли сте?

— Да — повтори Тео. — Можете да вземете и нас, ако искате. Ще хапнем пица преди киното.

— Много си глупав — срязва го Джеф. — Няма да е истинска среща, ако и ние сме с тях.

— И защо не? — захленчи Тео.

— Непрекъснато ходим заедно на пица, но това не е среща — обясни Джеф.

— О! — Тео явно не бе прекалено потиснат от новината. Само сви рамене. — Вместо това можем да идем на пица с чичо Итън и Зоуи.

Тъмните сенки в книжарницата сякаш изчезнаха. В тясното пространство нахлуха топлина и светлина и изтикаха мрака навън.

Сингълтън усети, че се е ухилил широко като идиот, но това нямаше значение.

— Идеята ми харесва — заяви той.

* * *

Зоуи стоеше в средата на просторната бяла спалня. Трябваше да признае, че в завършен вид пространството бе впечатляващо и доста красиво посвоему.

— Поздравления, Линдзи, създала си забележителна стая. Много хармонична и спокойна.

Линдзи не помръдна от мястото си до вратата. Изражението ѝ бе предпазливо.

— Но не е в твоя стил, нали?

Зоуи се обърна към нея.

— Не, но това не означава, че не мога да се възхитя на едно прекрасно произведение, когато го видя.

— Говориш сериозно, нали? — попита Линдзи.

— Наистина имаш талант — искрено отбеляза Зоуи. — И освен това смятам, че ти си подходящият дизайнер за Табита Пайн. Тя харесва този стил. Аз — не. Реших, че в крайна сметка няма да представя свое предложение.

Линдзи неловко пристъпи от крак на крак.

— И двете знаем, че можеш да ѝ предложиш онова, което иска. Ти си професионалист. Не е нужно да харесваш определен стил, за да го изпълниш за някой клиент.

— В повечето случаи бих казала, че е вярно. Но Табита е различна. Има нужда от много фино премерен енергиен поток в дома си, особено в онази стая за медитация. Ти по-добре от мен можеш да отговориш на изискванията ѝ. — Зоуи сви рамене. — Освен това, изведнъж се оказах с много ангажименти. Няколко от архитектите, които разгледаха къщата вчера, искат да ме представят на свои клиенти.

Линдзи кимна, малко успокоена.

— И аз също получих много положителни отзиви от различни хора по време на обиколката.

— Изглежда, целият труд, който вложихме тук, ще се окаже много полезен. — Погледна часовника си и тръгна към вратата. — Извини ме, но трябва да тръгвам. Обещах на съпруга си да се видим на обяд.

— Зоуи, почакай.

Тя спря.

— Какво има?

Линдзи, изглежда, се затрудняваше да реши точно какво иска да каже.

— Мисля, че библиотеката ти е страхотна — каза тихо най-накрая. — Не бях права за всички онези наситени цветове. Наистина изглеждат невероятно в стаята.

Зоуи виждаше, че Линдзи се бори със себе си. Но се опитваше да е мила. Това означаваше много.

— Благодаря.

— Съжалявам, че отначало двете не се разбирахме — бавно продължи Линдзи. — Просто този проект и работата за Пайн са много важни за мен.

— Всичко е наред.

— По-рано работата ми като специалист по вътрешен дизайн беше по-скоро хоби. Бях популярна, защото бях омъжена за човек, който бе важен в Лос Анджелис. — Тя се усмихна иронично. — Хората направо се редяха на опашка да му се подмазват.

— Разбирам.

— Харесваше ми да съм дизайнер, но не се налагаше да си изкарвам прехраната с това. Беше просто нещо, с което се занимаваха жените в моето социално положение. Някои организираха важни светски партита. Аз обзавеждах къщите на звезди и хора от шоубизнеса.

— Линдзи...

— Но след развода си загубих всичко. Всичките ми известни клиенти ме изоставиха. Изведнъж вече бях никоя, тъй като не бях омъжена за човека, на когото трябваше да се подмазват. Тогава най-сетне разбрах, че ако искам да имам нещо свое, ще трябва сама да си го направя. — Тя стисна устни. — Бях обсебена от идеята да докажа, че мога да си създам собствен живот без съпруга ми и неговото влияние. Разбираш ли, не бях сигурна, че ще мога да се справя.

— Как реши да се установиш тук?

— Исках да започна на чисто някъде, където няма да имам връзки с бившия си съпруг и приятелите му. Обичам пустинята. Така че просто избрах напосоки мястото на картата.

— Добре дошла в клуба. — Зоуи се усмихна. — Почти всички, които познавам, са дошли в Уиспъринг Спрингс, за да започнат всичко отначало. Това е хубаво място за нов живот. Ще се справиш.

45.

Чудесно реставрираният кабинет на Уолтър Къруан бе претъпкан с известните хора на Уиспъринг Спрингс, членове на Историческото дружество и неколцина изследователи на творчеството му, както и ентузиазирани почитатели. Вратите към вътрешния двор бяха широко отворени, за да има място и за репортерите, фотографите и телевизионните камери.

Зоуи стоеше заедно с Бони, Аркадия, Хари и Сингълтън в дъното на стаята. Джеф бе успял да се промуши в тълпата и да заеме позиция на предните редове. Тео бе „кацнал“ на раменете на Сингълтън.

Едва успяваше да зърне за малко съпруга си. Итън бе в другия край на дългата стая, застанал до кметицата Сантана пред огромната каменна камина.

Облечен в тъмнозелена риза и черен панталон, той изглеждаше развеселен от медийната шумотевица около него. Тя му изпрати въздушна целувка над главите на хората пред нея. Той ѝ намигна в отговор.

— Моля за вниманието ви — произнесе с властен тон Палома Сантана.

Всички начаса притихнаха и се обърнаха към нея. Зоуи забеляза, че Нелсън Раднър и съпругата му също бяха успели да влязат. Видя, че Нелсън е прегърнал жена си през раменете. Дария изглеждаше щастлива.

— Добре дошли в къщата на Уолтър Къруан — започна Палома, говорейки по микрофона. — Благодарение на усилията на много хора от града ни тя бе възстановена възможно най-близо до вида, в който е била, когато Къруан е живял и писал тук. Преди да стигнем до мистерията, свързана с него, ще помоля професор Милърд Котингтън — виден изследовател на творчеството на писателя — да ни каже няколко уводни думи.

Професорът, с вид на изтъкнат академик, взе микрофона и в продължение на няколко безкрайно скучни минути говори за

значимостта на приноса на Къруан в литературата. Най-накрая стигна и до интересната част.

— Точната причина за смъртта на Къруан е предмет на предположения и клюки от много години — с напевен глас продължаваше той. — Но именно изчезването на последния му ръкопис се оказа най-объркващото в цялата мистерия за онези от нас, които са посветили живота си на изучаването на неговото творчество. Интересна бе възможността той да е бил откраднат, а не унищожен в нощта на смъртта на писателя. Мнозина днес очакват да видят дали Итън Труакс, частен детектив, който не е запознат като цяло с творчеството на Къруан и не е специалист по американска литература, може да разреши загадката, пред която са безсилни две поколения литературни изследователи и колекционери.

— Как се осмелява да представя Итън като някакъв неграмотен простак — тихичко беснееше Зоуи.

— Спокойно, приятелко — измърмори Аркадия.

В другия край на помещението Итън застана отпред, явно необезпокоен от снизходителните забележки на професора.

— Всъщност тук имаме само три възможности — спокойно започна той. — Първата е ръкописът да е бил откраднат и да е изчезнал в дебрите на частните колекции. Изключих това, след като моят сътрудник Сингълтън Коб, специалист по антикварни книги, проведе обширно проучване на нелегалния пазар на колекционерите и не откри никаква следа от изчезналия ръкопис.

Кимна към Сингълтън и всички се обърнаха да погледнат мъжа с вид на рокер, който стоеше в дъното на стаята с дете на раменете си. Книжарят целият се изчерви. Тео гордо се ухили.

Професор Котингтън загрижено се намръщи. *Така ти се пада, снизходителен сноб такъв*, каза си наум Зоуи. Очевидно Котингтън изобщо не си бе представял, че в Уиспъринг Спрингс може да има експерт по редки книги.

— Втората възможност — продължи Итън — е Къруан да е изгорил ръкописа в нощта на смъртта си. Последните му думи към неговата икономка определено могат да се тълкуват като намерение да направи точно това. Повечето литературни историци, включително и тук присъстващият професор Котингтън, приемат това за най-вероятния вариант.

Котингтън тържествено кимна.

— Проблемът с тази версия е — обясни Итън, — че икономката, Мария Торес, е казвала на семейството си неведнъж през годините, че тя не е забелязала никаква следа от онези няколкостотин страници печатна хартия в пепелта на другата сутрин. Всъщност тя винаги е твърдяла, че изобщо не е имало следи да е пален огън предната вечер.

Професорът сви побелелите си вежди в знак на очевидно безпокойство. Той се прокашля многозначително.

— Бих искал да напомня на всички присъстващи, че твърденията на икономката никога не са били подкрепени от друг и че има известни съмнения относно правдивостта им — високо каза той.

Еlegantните черти на Палома се напрегнаха, но тя не каза нищо.

— Мария Торес всъщност е чудесен свидетел — поясни за хората в залата Итън. — Тя дълги години е работила съвестно за Къруан. Той явно е имал доверие в нея, а онези, които са я познавали отблизо, настояват, че тя е била почтена, трудолюбива жена, на която можело да се разчита безусловно.

— Освен това е знаела, че е спомената в завещанието на Къруан. — Злобно подхвърли Котингтън. — Според него е щяла да наследи същата тази къща.

— Както всички знаем, завещанието е било оспорено и не е получила нищо — отбеляза Итън. — Но това не е важно. Онова, което е от значение в случая, е, че дори и вашето предположение да е вярно, остава фактът, че тя би се интересувала единствено от къщата. Не би имала особена полза от ръкописа. Ако тя го бе взела, щяла е да го продаде.

Котингтън гледаше мрачно.

— Какво е твоето заключение, Труакс?

— Аз смятам, че ръкописът все още е тук.

Последва съвсем разбираемо драматично смайване сред всички събрани в стаята. Професорът направо зяпна с отворена уста. Зоуи чу как Бони се засмя тихичко. Итън измъкна отнякъде две отвертки с дълги дръжки.

— Ще ми трябва малко помощ. Бих искал да помоля другия частен детектив в града — Нелсън Раднър от „Раднър Секюрити Системс“, за малко професионално съдействие. Нелсън? Имаш ли нещо против? Ще стане по-бързо, ако сме двамата.

Зоуи хвърли поглед към Нелсън и забеляза стреснатото му изражение. Но той бързо се съвзе.

— С удоволствие. — Свали ръка от рамото на Дария и си проправи път през тълпата. — Какво си намислил?

— След като елиминирах другите възможности, ми хрумна, че Къруан наистина е пъхнал ръкописа в камината, но не в пламъците, както всички предполагаха. — Итън подаде една от отвертките на Нелсън. — Ти се заеми с дясната половина, а аз ще мина отляво. Започвай да почукваш.

Нелсън повдигна вежда, докато взимаше отвертката, но после само кимна.

В залата настъпи вълнение, докато двамата систематично почукваха по камъните. Камерите се приближиха още повече. Журналистите нетърпеливо задаваха въпросите си.

— Мислите ли, че някъде в тази камина има тайно скривалище? — попита репортерът от „Уиспъринг Спрингс Хералд“, насочил микрофон.

— Мисля, че това е единственото обяснение, което обхваща всички факти в този случай — отговори Итън.

Той почука по редицата от камъни. Всеки издаваше плътен звук, който се очаква от солиден каменен блок. От другата страна на огнището Нелсън се занимаваше със същото. И получаваше същия резултат.

Итън се премести на по-горната редица и удари голям сив камък точно от дясната страна на солидната дървена полица над камината.

За разлика от другите, той издаде определено кух звук.

Цялата стая се смълча.

Нелсън спря да почуква и погледна към Итън.

— Това прозвуча интересно.

— Да видим. — Итън опипа с пръсти ръбовете на камъка. — Обзалагам се, че някъде има скрит механизъм с пружина. Ти как мислиш, Раднър?

— Бих казал, че е много вероятно да има скрит механизъм с пружина някъде там — каза Нелсън с усмивка. В погледа му блестеше веселие.

Итън продължи да опипва още малко. После бръкна под полицата.

— Ето го — тихо каза той.

Последва отчетливо щракване. Камъкът, който бе издал глух звук при почукването, бавно се отмести.

— Чичо Итън, виж! — извика Джеф от предните редове. — Вътре има нещо.

Присъстващите избухнаха в бурни ръкопляскания. Репортерите го обсипаха с въпросите си. Професор Котингтън само зяпаше пред себе си като втрещен.

Итън много внимателно бръкна в тайното скривалище и извади голяма кожена кутия. Остави я на бюрото на Къруан и погледна Палома.

— Бихте ли ни оказали честта, госпожо кмет?

Усмивката огря тъмните ѝ очи.

— С огромно удоволствие.

Тя разкопча кожената каишка и вдигна капака. В продължение на няколко секунди Палома само гледаше в кутията. После много внимателно бръкна вътре и извади нещо, което приличаше на куп хартия.

— „Видения в каньона“ — прочете тя на глас.

В стаята се разнесе удивено шушукане.

— Тук има два ръкописа — обяви Сантана. Извади друг куп хартия и прочете заглавието: — „Светлината на пустинната зора“ от Уолтър Къруан.

— Не мога да повярвам! — изрева Котингтън. — Дайте ми да видя тези ръкописи!

Палома му подаде и двете купчини листове.

— Разбира се, професоре. Заповядайте.

Котингтън разгледа двата ръкописа.

— Тези неща ще трябва да се подложат на проверка за автентичност. Ще се направят изследвания на хартията, на мастилото и почерка.

— Разбира се — съгласи се Палома.

Постепенно възмущението и неверието на професора се превърнаха в почтително благоговение.

— Ако тези неща са истински — прошепна той, — това безспорно е изключително събитие за историята на американската литература. Изключително.

* * *

Всички от „бандата“ излязоха да хапнат пица същата вечер. Зоуи бе гледала малко по-рано вечерните новини по телевизията с Итън и още беснееше.

— Не мога да повярвам, че от местния телевизионен канал са избрали за водеща новина цитата на Котингтън за „изключителното събитие“ — възмущаваше се тя. — Изобщо не биваше да му отделят толкова време. Трябваше да цитират теб, Итън. Вместо това видяхме само за две секунди как двамата с Нелсън Раднър почукват по камъните на камината.

— Да — съгласи се Тео с пълна уста. — Едва-едва те показаха, чичо Итън.

— Защо оставиха онзи професор да говори толкова много? — попита Джеф. — Не той откри ръкописите.

Итън си взе парче пица.

— Славата е преходна.

— Коя слава? — настоя да разбере Джеф. — И какъв преход прави?

— Няма значение. — Итън задържа пицата си. — Сложно е.

Бони го погледна от другия край на масата.

— Добре де, все пак трябва да те питам. Нали не си разчитал случайно да откриеш нещо?

— Аз съм детектив, а не магьосник — отвърна Итън. — Разбира се, че не съм разчитал на случайността. Преди два дни взех ключа от кметницата и двамата със Зоуи отидохме до хасиендата, за да поразгледаме. Почукахме тук-там и ни излезе късметът.

— Итън е страхотен в разгадаването на старите случаи, затова не бе голяма изненада, че успя да намери липсващия ръкопис — обади се Зоуи. — Но когато видяхме в кожената кутия и втория ръкопис, аз наистина се смаях. Помислете само какво значение ще има това за всички, които се занимават с литература. Не един, а два непубликувани ръкописа на Къруан.

Хари се замисли.

— Смяташ ли, че са оригинали?

Итън сви рамене.

— Ще се наложи да оставим това в ръцете на експертите, но ако се съди по прахоляка, който намерихме в онова тайно скривалище в камината, спокойно може да се каже, че никой не го е отварял от нощта, когато е умрял Къруан.

— Значи е починал от естествена смърт? — попита Аркадия.

Итън кимна.

— Това е очевидно. Ако Мария го бе отровила, щеше да направи нещо с ръкописа. Знаела е колко е ценен. Най-малкото би се опитала да го продаде на литературния му агент.

— Освен ако Къруан не го е скрил, преди да изгуби съзнание вследствие на отровата — размишляваше гласно Хари. — Очевидно Мария не е знаела за тайното му скривалище.

Итън поклати глава.

— Двамата със Зоуи разгледахме ръкописа. Къруан е отбелязал промените в него с червено мастило и е записал датата и часа от онази нощ. Изглежда, е прекарал часове наред в работа над книгата, преди да я скрие. Мария Торес е била икономка, а не — професионален убиец. Повечето от известните отрови, до които би могла да е имала достъп по онова време, са били много бързо действащи. А и освен това биха останали доста очевидни и неприятни следи, които властите щяха да забележат.

— Значи името на Мария Торес е напълно изчистено — каза Хари.

— Да, но нещо ми подсказва, че професор Котингтън ще си присвои изцяло заслугите за откриването на тези ръкописи — измърмори недоволно Зоуи.

Сингълтън се засмя.

— И какво от това? Итън пък спечели цял куп точки пред кметицата на града. Струва ми се, че в дългосрочен план това ще му е по-полезно, отколкото да види името си в учебниците по литература.

— Само изпълнявах гражданския си дълг — заяви Итън.

Зоуи огледа всички, които седяха около масата.

— Не че искам да сменя темата, но Трийчър ми обеща тази сутрин, че хората му ще довършат кухнята и големия хол в „Найтуиндс“ до края на седмицата. Какво ще кажете да отпразнуваме там Деня на благодарността тази година?

Думите ѝ срещнаха весело хорово одобрение.

Итън срещна погледа ѝ над масата. Усмихна ѝ се. Тя му отвърна по същия начин и за миг му се стори, че направо може да усети как ги обгръща позитивна енергия.

* * *

След вечеря Сингълтън закара Бони, Джеф и Тео до дома им. Аркадия и Хари заявиха, че ще прекарат остатъка от вечерта в „Последен изход“.

Итън се качи в колата и погледна Зоуи.

— Какво ще кажеш да идем до „Найтуиндс“ и да видим докъде са стигнали бояджиите днес?

— Добре.

Голямата къща бе окъпана от лунната светлина. Итън паркира на алеята и слезе.

Двамата със Зоуи заедно влязоха и си проправиха път през покривалата за боя към кухнята.

— Виж — обади се Зоуи. — Свършили са тук. — Тя се обърна към него с блеснали от удоволствие очи. — Сега какво мислиш за цвета?

Итън стоеше на вратата и оглеждаше кухнята с прясно боядисаните ѝ стени.

Някакво странно гъделичкане накара косъмчетата по врата му да настръхнат. Усещането трая само няколко секунди, но би могъл да се закълне, че през този кратък интервал от време във въздуха пред очите му се мярна странно видение.

Видя как двамата със Зоуи закусват заедно на масата до прозореца. Две малки деца — момче и момиче — също седяха до тях и се смееха на някаква своя шега. Рисунките им, направени с цветни моливи, бяха залепени на хладилника. Цялата кухня бе обгърната от усещането за чиста и искрена любов.

Видението се разсея само за миг, но дълбоко в себе си Итън разбра, че макар да няма паранормални психични способности, токущо е зърнал частица от бъдещето.

— Цветът е чудесен — каза той. — Знаех си, че ще ми хареса. В крайна сметка ти си специалистът.

— Ха! — Зоуи обви ръце около врата му. — Признай си, че се съмняваше.

— Добре де, може и малко да съм се притеснявал за цвета на боята в началото. — Ръцете му обгърнаха нежно лицето ѝ. — Но изобщо не се съмнявам в нашата любов.

Усмивката ѝ бе изпълнена с толкова много любов, че щеше да им стигне за цяла вечност.

— Нито пък аз — отвърна тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.